

Anastasia Novykh
“Shambala'lı Sensei”. II. Kitap

Kendini Hakikatten saklamak yoktur, **Bilgelikten** gizlenebilecek hiçbir şey yoktur. Dünya üzerinde bir gün **açığa çıkmayacak** hiçbir sır yoktur. İnsan yaşamı ve ölümü tek bir sürecin akışıdır. Geçmiş **anlamak**, bugünün tehlikelerinin üstesinden gelmeyi öğrenmek **demektir**. Bundan **çıkma** ancak İnsan olmakla mümkündür!

Bu kitap, eski bir lise son sınıf öğrencisi kızın 1990-1991 yıllarındaki olayları yansıtan kişisel günlüğüne dayanılarak yazılmıştır.

Önsöz

"Ama her şey o kadar da kötü değil. Üstelik kalmaya karar verdiyseniz, onlara bir şans daha verin ve bana izin verin..."

O anda denizin üzerinden hafif bir esinti geçti ve ay ışığının aydınlattığı yolu aydınlattı. Sonuncusu gümüşü oyunlarıyla gizemli genişliğe çekici bir şekilde parılıyordu. Doğa sanki kasıtlı olarak Yaratık ile dalga geçiyordu; bir yandan sonsuzluğu ile onu çevrelerken, diğer yandan da doğal dünyevi güzelliği ile onu kuşatıyordu. Belli ki bu bir avuç rüzgâr, sadece gizemiyle bilinen bir içselliği saklıyordu. "Eğer bu kadar çok istiyorsan, durma, dene. Hala buradayken biraz zamanımız var..." "Ama tarla uzun zaman önce olgunlaştı. Yabani ot çalıları çok hızlı büyüyor ve toprağı aşırı yüklüyor... Özenle ekilmiş olmalarına rağmen ekinler çok

zayıf: yanılısamanın saniyeleri onlar için sonsuzluğun gerçekliğini gölgede bıraktı." "Yine de, bulmayı umuyorum..."

Aniden esen yeni bir rüzgâr, sözcükleri sonsuz genişliğine götürdü. Yaratığın iki parçası yine özlerinde birleşti. Kısa bir sessizlik hüküm sürdü. Sadece ateş, yanan dallarıyla usulca çıtırdıyordu. İnce ince dallar hızla kömürleşmiş şekilsiz küllere dönüştü. Sadece bir anın geçip gitmesi çok garipti ama sanki bu tuhaf madde hiç var olmamış gibi görünüyordu.

* * *

Kuma düşen bir taş - kum tanelerinin hışırtısı.

Karaya ulaşan bir dalga - kum tanelerinin hışırtısı.

Baş aşağı koşuyorsun,

Kumda ayak - kum tanelerinin hışırtısı.

Hayat sadece bir adımdır,

Ve onun yılları kum tanelerinin hışırtısıdır.

Rigden Jappo

1

Bütün çocuklar yüzmeye koştu. Sonunda öyle oldu ki Sensei yalnız kaldı. Yavaş yavaş suyun sıcaklığına alışmaya çalışarak sığ suda durdu. Yalnızlığından yararlanarak ona dün gece rüyamda gördüğüm Kızıl Süvari ile ilgili garip rüyamı anlatmaya başladım. Bu alışılmadık görüntü, sıra dışı gerçekçiliği, parlaklığı ve duygusallığıyla beni çok etkiledi. Sensei'ye anlatırken anlamını hatırlayamadığımdan ve sadece

benim için çok önemli olduğunu hatırladığımdan yakındım. Bu rüyayı fizyolojik ve felsefi açılardan tamamen çözeceğine dair beklentilerimin aksine, Sensei sadece gülümsedi ve bana bir şekilde gizemli bir şekilde bakarak, "Zamanı gelecek ve her şeyi öğreneceksin" dedi.

Bu sözler tamamen ilgimi çekti ama Sensei bunlara hiçbir şey eklemedi. Kafamı tamamen karıştırdıktan sonra, atletik bedenleriyle gelen dalgaları durdurmaya çalışırken çok eğlenen bizim gruba katıldı. "Bu garip bir rüya. Ve tuhaf bir yanıt. Ne anlama geliyor olabilir?" Tekrar düşündüm.

Sensei'yi bir kenardan izlerken, onun hayatın her alanında ne kadar doğal olduğunu merak etmeden duramıyordum. Grubumuzda, belki daha büyük bir metanet ve çok iyi bir mizah anlayışına sahip olmasına rağmen, çok fazla dikkat çekici değildi. Ama mecazi anlamda onun manevi yaşamının tellerine dokunduğumuzda, olağanüstü yüceliği, sadeliği, zarafeti ve aynı zamanda herkesi kendisine çeken sıra dışı bilgeliğiyle büyüleyici güzel bir melodi çıkardılar ortaya...

Olağanüstü gizemli bir insan. Geçmişimi analiz ettiğimde ilginç bir sonuca vardım: Sensei'nin karşılaştığı her şey değişmeye başlamıştı. Bunu nasıl başardığını tahmin edemiyordum. Örneğin kaderimi ele alalım. Yarım yıl önce 17 yaşında olmama rağmen bedenim ölümün eşiğindedi. Ve hayatımın o zor döneminde, neredeyse tamamen çaresiz kaldığım ve yakınlarımla gözlerinin üzüntü ve acımayla dolu olduğu bir anda, tam da o "son anda", bilgisi ve yetenekleri sıradan insanların sınırlarını aşan dövüş sanatları ustası Sensei ile tanıştım.

Sensei kelimenin tam anlamıyla sadece kaderimi değil, algımdaki tüm dünyayı değiştirdi. Artık bu buluşmanın daha önce düşündüğüm gibi mutlu bir tesadüf olmadığından oldukça eminim. Hayatımda beni kaçınılmaz olarak belirli sonuçlara götüren tüm "beklenmedik tesadüfleri" bir araya getirdiğimde, bu buluşmanın daha çok bir kural, yukarıdan birinin iradesinin bir tezahürü olduğundan emin oldum. Ve eğer Sensei sayesinde hayatta kaldıysam, o zaman Birinin buna ihtiyacı var demektir.

Ama ne için? Ve neden? Bana bırakılan görevi yerine getirmek için ne yapabilirim? Bilmediğiniz bir şey hakkında tahmin yürütmek zordur. Bir insan Yüksek güçlerin tam niyetini nasıl bilebilir? Ara sıra yapılan bir toplantı, söylenen bir söz, hatta sözsüz bir eylem bile öyle bir olay akışına neden olabilir ki, görünmez bir şekilde hem bazı bireyler hem de bir bütün olarak toplum için bazı küresel değişikliklere yol açabilir. Ama bu orijinal dürtüyü veren sıradan insan, düşüncelerinin ve çevresinin sadece "kendi gerçekliği" ile sınırlı küçük dünyasında yaşadığı için muhtemelen yaptıklarının genel sonucundan habersiz kalacaktır. Ve asıl çarpıcı olan, herkesin her gün, farkında olmadan bile olsa, kendi seçiminin iradesiyle yaklaşan olayların bu artan kar topuna küçük bir katkıda bulunmasıdır.

Sezgisel olarak kaderimin gerçek anlamının ipucunun bu gizemli rüyada yattığını hissettim. Ve her meraklı insan gibi her şeyi bir kerede ve ayrıntılarıyla bilmek istedim. Ama gizem gizem olarak kalmaya devam etti.

Güzel bir kahvaltının ardından büyük grubumuz kumların üzerine uzandı ve bedenlerimizi sabah güneşinin yumuşak ışınlarına bıraktık. Grubumuz farklı yaşlardaki meraklılardan oluşuyordu, dövüş sanatlarına karşı ortak bir tutkumuz vardı (sadece bu da değil) ve dostça 'Sensei' diye hitap ettiğimiz antrenörümüz İgor Mihayloviç'e duyduğumuz özel ve içten saygı konusunda hemfikir olduk.

Sensei gerçekten olağanüstü bir kişilikti. Dış görünüşüyle grubumuzdan pek de farklı değildi. Sarı saçlı, atletik yapılı genç bir adamdı. Ancak dikkatli bir gözlemci ilk bakışta onun alışılmadık derecede kartal ve bilge gözlerini fark edebilirdi. Ama buna rağmen... en yaşlısı ve en dikkate değer olanı 40 yaşındaki psikoterapistimiz Nikolai Andreevich idi. En ciddi olanı, Sensei'in eski arkadaşı olan ve gizli servis departmanında görevli Volodya idi. En gürültülü olanı Viktor idi, bizim kıdemli sempai'miz, genç polis memuru. En komik ve esprili olanlar Eugene ve arkadaşı Stas idi, üst gruptan uzun boylu atletik çocuklar. En genç olanlar ise Ruslan ve Yura ile bir zamanlar dövüş sanatlarıyla ilgili filmler izleyip iyi bir Öğretmen aramaya çıkan ve Sensei gibi bir bilgi kaynağı bulan neşeli grubumuzdu. Bu dünyada böylesine eşsiz bireylerin var olduğunu rüyalarımızda bile göremezdik. "Bizim neşeli grubumuz" Andrew, Kostya, Slava, Tatyana ve ben anlamına geliyor. Bu yıl okulu bitirdik ve tüm sınavları geçtik. Okul geçmişte kaldı ve önümüzde üzüntüleri ve sevinçleri, zaferleri ve yenilgileri, inişleri ve çıkışlarıyla tüm bir hayat vardı. Ve biz tam da bize "soluklanmak" için en uygun zaman gibi görünen o belirsiz "arada" kalmıştık.

Sensei ile deniz kıyısında geçirdiğimiz unutulmaz tatilin sadece üçüncü günüydü. Ama ne güzel bir tatildi! Sadece en iyi arkadaşlarınızla dinlenmek için değil, aynı zamanda kendinizi olağanüstü izlenimlerle ve en önemlisi Sensei ile olan içten iletişim sayesinde bilgelikle zenginleştirme şansına sahip olduğunuz o altın zamandı.

Slava ve Yura, Volodya'nın önderliğinde, ordunun emrine uyararak, o sabah sıra kendilerine geldiği için bulaşıkları kumla temizlemek üzere denize gittiler. Çocukların bunu yapmak için herhangi bir itirazları yoktu. Derin bir komutan sesiyle "Hadi gidelim!" diyen Volodya'nın hafif bir hatırlatması yeterliydi ve heyecanla tencereleri kavradılar. Bu komik sahne bütün şakaların Volodya'ya yönelmesine neden oldu. Ama sonuncusu buna aldırmadı ve askeri bir tavırla "Emir emirdir" diye cevap verdi.

Nikolay Andreyeviç üç gündür zaman zaman okuduğu kitabı tekrar eline aldı. Sensei ile tartışması sırasında sorduğu sorulara bakılırsa, kitap belli ki bir şekilde onun psikoterapötik faaliyetleriyle ilgiliydi. Psikolojinin ne yazık ki hala genç bir bilim olduğunu ve günümüzde iyi bir psikoloğun aynı zamanda iyi bir filozof olması gerektiğini, çünkü bir bilim olarak felsefenin kökeninde filozofların durduğunu savundu.

"Örneğin, psikolojinin ilk kurucularından biri olan Sokrates'i ele alalım. Onun olağanüstü sözlerini dinleyin," Nikolay Andreyeviç işaretli bir sayfayı açtı ve yüksek sesle okudu, "Gözleri kafadan ayrı, kafayı bedenden ayrı tedavi etmemek gerektiği gibi, ruhu tedavi etmeden bedeni de tedavi

etmemek gerekir..." Ve bir tane daha, "Ruhu iyileştirmek... ilgili sihirli sözlerle, sonuncular doğru konuşmalardan başka bir şey değildir," Nikolay Andreyeviç son kelimelerin altını çizdi, "bu konuşmalar ruhta sağduyu uyandırır ve sağduyu kafada ve bedende sağlığın ortaya çıkmasını kolaylaştırır." Nikolay Andreyeviç sessizliğini korudu, sayfaya baktı ve devam etti, "Sözlerimi duyan Critias, 'Sokrates'im, baş ağrısı genç bir adam için Hermes'in gerçek bir hediyesi olurdu, eğer onu iyileştirmek için zihnini geliştirmeye zorlarsa!

"Bu doğru," diye gülümsedi Sensei.

"Gördüğünüz gibi, on beş asır önce yazılmış ama bugün hala geçerli."

"Elbette, çünkü bilgeliğin zaman sınırı yoktur." "Doğru, Sokrates bunu doğru bir şekilde fark etti."

"Sokrates sadece kendisine öğretilen bilgiyi aktarırdı. Eğer Sokrates yolda Crito ile karşılaşmasaydı, onun iyi kalpliliğinden etkilenmeseydi ve ona uygun eğitimi vermeseydi, Sokrates Sokrates olmazdı. Bu nedenle, psikolojinin kökenini Sokrates'ten aldığını düşündüğünüzde çok yanılıyorsunuz. Öğretmen tarafından Sokrates'e ve daha sonra takipçilerine verilen bilgi, eskilerin gerçek bilgisinin yalnızca uzak bir yankısıydı... Psikoloji, herkesin hayal edebileceğinden daha eski bir bilimdir. Ve yeni bir bilim değildir. Ataları ve kurucuları Sokrates, Williams James ya da Le Bon, Sigmund Freud, Alfred Adler ve diğerleri değildi. Bu insanlar sadece bir zamanlar insanlara bir bütün olarak verilen ve zamanla dikkatsizce kaybolan bilgileri adım adım kısmen geri getirmeye çalıştılar... Ve genel olarak bu bilimin kökleri çok eskilere dayanmaktadır."

"Felsefe açısından belki. Ama bilimsel teori ve uygulama açısından değil" Nikolay Andreyeviç içtenlikle şaşırmişti.

"Neden?" diye itiraz etti Sensei, " bu her şeyden önce bilimle ilgiliydi. Eskiler günümüzden çok daha ileride olan bir bilgiye sahipti. Bugün psikoloji sadece kişiliğin yapısını, genel kalıpları, insanlar arasındaki iletişim yasalarını incelemeye çalışıyorsa, eskiler bunu sadece yüzeysel bir felsefe olarak görüyorlardı, çünkü farklı psikoteknikler nedeniyle daha ince bir psikoloji bilgisine sahiptiler. Onlar Egolarını değil, kendilerinin, ruhlarının derinliklerini incelediler. Ve psikoloji bilimi doğrudan kendini tanımakla başlar. Kişi kendini ne kadar iyi tanırsa, sadece başkalarını değil, bir bütün olarak dünyayı da o kadar iyi anlayacaktır."

"Bekle ama modern psikoloji pek çok farklı psikotekniğe sahiptir."

"Doğru ama hangileri? Çoğunlukla en ilkel olanları ve dikkat edin, çoğunlukla maddi doğaya yönelik olanları. Modern insanlığı, psikoloji biliminin modern gelişimi ile ruhsal olarak gelişmiş bir toplum olarak düşünebilir misiniz? Tabii ki hayır. Bunun nedeni, modern psikolojinin çoğunlukla çok düşük seviyeye dokunması, insan egosunun neden olduğu çatışmaların sorunlarını çözmeye çalışmasıdır. Basitçe söylemek gerekirse, birincil amacı insan ruhunu anlamak olmasına rağmen, Hayvan doğasının berrak çorbasında kaynamaktadır. "Teori" ve "pratik" arasındaki böyle bir ilişki ile onu ne kadar çelişkili bir geleceğin beklediğini anlarsınız. Yani, açıkçası modern psikoloji egoizm ile megalomaniyi uzlaştırmaya çalışıyor."

Psikoterapist nazikçe, "Prensipte ikisi de aynı şey," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye vurguladı Sensei, Nikolay Andreyeviç'e sözlerinin anlamını derinlemesine kavraması için zaman tanıyarak. "Modern dünyada psikolojinin anlamını hiçbir şekilde küçümsemiyorum. Bu iyi ve faydalı bir disiplin. Gerçekten geliştirilmeye değer, insanların stresle başa çıkmalarına ve korkularıyla mücadele etmelerine yardımcı oluyor. Ama size bir sorum var doktor. Söyleyin bana, psikologlar neden başkalarının zihnine girmeye çalışırken kendi zihinlerini düzene sokamıyorlar?"

Nikolay Andreyeviç yavaşça "Peki... neden?" diye sordu ve bir süre sonra canlı bir şekilde "Herkes para kazanmayı sever" diye cevap verdi.

İkisi de güldü ve bundan sonra psikoterapist konuşmaya devam etti.

"Eğer eskiler böyle bir bilgiye sahipse, o zaman altın çağa sahip olmaları gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Haklısın. Tam olarak böyleydi."

Nikolay Andreyeviç bir süre düşündükten sonra sordu: "Hangi kadim zamanları kastediyorsunuz? Bizim uygarlığımız zamanında mı?"

Nikolay Andreyeviç'in Sensei'e bazen dostça bazen de resmi bir saygıyla hitap ettiğini fark ettim.

"Uygarlığımızın başlangıcını bile eski zamanlar olarak görmüyorum. Uygarlığımız sadece on iki bin yıldır var. Yine de başlangıcında insanoğluna psikoloji de dahil olmak üzere kısmen belirli bilgiler verildi."

"Bilgi mi verildi? Acaba kime verildi?"

"Bu bilgi tüm dünyaya yayıldı. Dünyada: Avrupa, Asya, Afrika, Güney ve Kuzey Amerika'da. Eski Mısır, Hindistan, Mezopotamya, Sibiry ve Çin'deki kabilelerde bilgiler tarafından gizli bir bilgi olarak saklanmıştır. Ancak geniş bir coğrafyaya yayılmış olmasına rağmen zamanla kaybolmuştur. İşte bu yüzden siz beyler, tekerleği yeniden icat etmek zorundasınız."

"Yine de oldukça garip. Bu bilginin farklı kıtalardaki insanlara ve dahası kabilelere verilmesi nasıl mümkün oldu? Ve daha da ilginç olanı, bunu kim verebildi? Bildiğim kadarıyla o zamanlar okyanus aşılmaz bir engeldi. Uçaklar yoktu ve okyanusu yelkenle geçmek neredeyse imkansızdı."

"Sizin görüşünüze göre, bunu yapmak için mutlaka bazı teknik araçlara veya cihazlara ihtiyaç var. Ama eskiler bunu sadece yetenekleri sayesinde başardılar. Psişik insanlar hakkındaki derin bilgilerinden kasten bahsettim. Onlar yeteneklerini kullanabiliyorlardı. Ve bugün tartışılan levitasyon, telekinezi, ışınlanma, telepati ve benzeri şeyler eskiler için sadece normal bir gerçeklikti. Örneğin bizim için bisiklete binmek ya da yüzmek kadar doğaldı..."

"Vay canına!" diye araya girdi bizim gibi "uzmanlarımızın" konuşmalarını ara sıra dinleyen Ruslan. "Biz de böyle bir bilgiye sahip olmak isterdik! Kendi isteğimizle uçabiliriz. Bu harika! Sensei, öğrenebilir miyiz?"

Sensei adama önce ciddiyetle baktı ama sonra hafifçe gülümsedi.

"Elbette, yapabilirsiniz."

"Bunu nasıl yapacağımızı tüm ayrıntılarıyla anlatabilir misiniz?" Ruslan sorusunu "akıllıca" bir şekilde ifade etmeye çalıştı.

Sensei bir süre sessiz kaldı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona baktıktan sonra cevap verdi: "Çok basit. Görüyorsunuz, bu işteki en önemli şey sizin tutumunuz, isteğiniz, içsel ruh haliniz ve daha da önemlisi levitasyonu denemek için duyduğunuz büyük arzu. Havaya yükselme prensibi zor değildir. Bunun ana esası sizin isteğinizdir..."

"Bu az çok açık ama ayrıntılarda... Yani fiziksel olarak?" Ruslan sanki anlayamayacağı bir muammaymış gibi kaşlarını çatarak bunu bulmaya çalıştı.

"Detaylarda mı? Şöyle söyleyelim. Herkes bireysel bir burulma alanının üreticisidir. Bu burulma alanı kendisini çevreleyen fiziksel uzayın fotonlarını etkiler ve diğer bireylerin burulma alanlarıyla etkileşime girer. Levitasyon etkisini, yani fiziksel bedeninizin havada uçmasını başlatmak için, psişik enerjinin yardımıyla belirli bir dürtü vermeli ve kinetik enerjiyi potansiyele dönüştürmeli ya da tam tersini yapmalısınız. Adrenalin deşarjının bir sonucu olarak psişik enerjinin güçlü bir şekilde sıçramasına neden olur ve bu, başka bir kişinin burulma alanının muazzam bir şekilde uyarılmasını başlatacak ve enerji potansiyelinizin önemli ölçüde büyümesini ve hızlanmasını etkileyecektir.

Dolayısıyla, zihinsel olarak konsantre olduğunuzda, kararsız spin sisteminde, yani beyninizde belirli spin yapıları ortaya çıkar ve bunlar oluşan görüntünün uzaysal frekans yapısını kopyalar. Bu bilgi de sadece bir bütün olarak bedene değil, aynı zamanda çevredeki uzaya da iletilir ve bu şekilde

fotonlarla, yani elektromanyetik emisyon kuantumlarıyla etkileşime girer. Belirli koşullarda, yani kişisel güç ve düşüncelerin hassas konsantrasyonunda, daha sonra ağırlığınızı keskin bir şekilde azaltmanızı sağlayan bir etkiye gelir. Ve dahası bu bir teknik meselesidir. Sabit düşünce jeneratörünüze ne kadar çok güç verirseniz, havalanma etkisinin o kadar uzun süreceğini göz önünde bulundurun. Bu basit bir fiziktir ve içinde zor ya da olağanüstü hiçbir şey yoktur..."

Çocuklar Sensei'in her sözünü dikkatle dinlemeye çalıştılar. Ben söylediklerinin yarısını bile anlamadım ve sadece günlüğüme kelime kelime yazmak için sözlerini aklımda tutmaya çalıştım. Nikolay Andreyeviç ise tüm bunları dinledikten sonra şaşkındı ve sanki en az doktora tezi sunan birini dinleyen birinci sınıf öğrencisi gibi bir havası vardı.

"Yani, her şey sizin içsel irade gücünüze bağlıdır. Çünkü bu güç muazzamdır. Örneğin eski çağlarda insanlar sadece irade güçleriyle, yani yoğunlaşmış düşüncenin psişik enerjisiyle "viman" gibi devasa aletleri havaya kaldırabiliyorlardı, kendi bedenlerini söylemiyorum. Eskiler yüzlerce tonu kaldırabiliyor ve hareket ettirebiliyorlardı. Bunu neden başardılar? Çünkü bu insanlar zihinlerinin disiplinine sahiptiler... Önemli olan istenen sonuca konsantre olmaktır, sadece o zaman psişik enerji birikecektir. Kesin ve net olan tek bir nihai hedef olmalıdır. Tüm süreci gerçekte hissetmeli ve hayal etmelisiniz..."

Sensei'nin böyle bir açıklaması sırasında Ruslan kararlı ve hedefe kilitlenmiş görünmeye başladı. Söylediklerini bir an önce hayata geçirme arzusuyla yanıp tutuşuyor gibiydi.

"Sensei, bunu öğrenmek uzun sürüyor mu?" diye hevesle geveledi Ruslan.

"Ciddi konuşmak gerekirse, saatlerce havaya yükselmeyi öğrenmek elbette biraz zaman alır. Ama birkaç saniyelik havalanma neredeyse her acemi tarafından uygulanabilir."

"Vay canına!" dedi Ruslan hayranlıkla. "Hemen şimdi deneyebilir miyim?"

"Neden olmasın? Eğer çok istersen her şey mümkündür."

"Ama nasıl? Ne yapmalıyım?" diye sordu Ruslan telaşla.

"Bu durumda, başlangıç aşamasında hızlı bir başlama konusunda ustalaşmak çok önemli. Size ilk seferde uzun bir havalanma vaat etmeyeceğim, ama bir dakika kadar serbest uçuş oldukça gerçektir. Daha fazla dayanabilmeniz pek mümkün değil. En azından kritik noktayı aştıktan sonra su üzerinde birkaç saniye koşabilirsiniz."

"Gerçekten mi? Yüzeyinde mi?" diye sevinçle haykırdı Ruslan.

"Elbette... Bir itişin hızını ve itme kuvvetini göz önünde bulundurmak çok önemli..."

Bu sözler üzerine su böceklerini, bu böceklerin su yüzeyinde ne kadar hızlı ve kolay kaydıklarını hatırladım. Zooloji derslerini hatırladım ve "Suyun küçük ağırlığını ve yüzey gerilim filmini hesaba katarsak, belki de bu işlem oldukça mümkündür" diye düşündüm.

Grubumuz telaşlandı. Ruslan konsantre bir şekilde ve Sensei'yi dikkatle dinleyerek denize doğru yola çıkmaya hazırlandı. Diğer çocuklar bu süreci ilgiyle izledi. Eugene ve Stas, Ruslan'a nasıl iyi bir başlangıç yapacağına dair ipuçları vermeye başladılar. Andrew ve Kostya bu deneyin bir sonraki katılımcıları olmak istediklerini ifade ettiler. Ben ve Tatyana, grubumuz içinde havada süzülen ilk kişi olacak olan "şanslı" Ruslan'a şimdiden gıpta ile bakıyorduk.

O anda Kostya tüm coşkusuyla Sensei'e şöyle bir teklifte bulundu: "Belki de bu deneyi saf hale getirmek için Ruslan'ın yerine ben deneyebilirim. Benim ondan iki kilo eksikim var."

"İki kilo daha az, iki kilo daha az", - Ruslan onunla alay etti. "İlk soran, ilk havalanacak! Sıranı bekle."

"Hiçbir fark yok", Kostya eliyle salladı. " Sensei, belki biz de onunla birlikte havalanırız? Doğru şekilde yapamaması durumunda?"

"Kimin doğru şekilde yapamayacağını göreceğiz!" Ruslan itiraz etti. "Git başımdan, sadece konsantrasyonumu bozuyorsun..."

Sensei bu çocuksu coşku karşısında sadece gülümsedi ve talimatlarına devam etti, "Neden bu kadar endişeleniyorsunuz çocuklar? İsterseniz herkesin denemek için yeterli zamanı olacak. Bir kez daha tekrar ediyorum, en önemli şey iyi bir başlangıç yapmak..."

Ruslan, kendisine katılmaya çalışan Kostya'ya yan gözle bakarak, "Bu sırada fiziksel olarak bir şey hissedecek miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle. Belirli hislere sahip olacaksınız. Örneğin havalandığınızda, nabız frekansınızda keskin bir değişiklik olacak. Kırk birime kadar artacaktır. Beyninizdeki dalga

süreçlerinin tutarlılığı da değişecek. Kalkışta önce nefes alışınız tamamen duracak ve ardından düzeni değişecektir. Genel olarak, duyularınızın aralığı konusunda endişelenmeyin. Tam setinin sizin için zaten garanti edildiğinden emin olun. Şimdi sizin için önemli olan iyi bir başlangıç yapmaktır. Anladınız mı?"

Ruslan tamamen gergin bir şekilde, deyim yerindeyse tetikte duruyordu.

"Anlıyorum, anlıyorum," diye rapor verdi. "Şimdi ne yapmalıyım? Karadan nasıl havalanabilirim?"

Sensei cevap verdi, "Bunun için endişelenme, kesinlikle havalanacaksın. Önemli olan çok iyi bir başlangıç yapmak. Bak, kafanda hiçbir dış düşünce olmamalı. Önemli olan hedefindir. Hedefin uçuş."

"Anlıyorum, anlıyorum! Peki, hedef belirlendi. Düşünce yok. Şimdi ne yapmalıyım?"

"Sonra," dedi Sensei, "koş ve... Volodya'yı sırtından vur."

Bu sözlerle askerimizi işaret etti. Sonuncusu sağa doğru eğilmiş ve deniz kıyısında bulaşık yıkıyordu. Volodya, Ruslan'ın "ilk kalkışı" için iyi bir "başlangıç pozisyonunda" durdu.

"Ve hepsi bu kadar! Bundan sonraki havalanış senin için garanti."

Bir sessizlik hüküm sürdü. Çocuklar şaşkınlıkla önce askerimiz Volodya'ya sonra da Sensei'e bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştılar. Ama zaman içinde donmuş bu sessiz sahne uzun sürmedi. Sensei'nin ne dediğini ilk anlayan Nikolai Andreevich oldu. Ağlayana kadar yüksek sesle gülmeye başladı.

Diğerleri biraz daha geç anlamaya başladı. Ama ben bile "ışığı gördüğümde", tüm deniz kıyısı grubumuzun gürültülü kahkahaları ve ilk "uçuşta" sağdaki Ruslan ve Kostya'nın "nazik karşılıklı tavizleri" ile sarsıldı. Görevli arkadaşlarımız bile kahkahalarımızı duyunca bize döndüler ve ellerinde yarı yıkanmış tavalarla bize katılmak için acele ettiler. Meraktan ölmek üzereyken on dakika boyunca gülen grubumuza orada gerçekte ne olduğunu anlatmaya çalıştılar.

Bundan sonra çocuklar biraz sakinleşti ve çoğu yüzmeye koştu, birbirlerine şaka yollu "yeni bir havaya yükselme yöntemi" deneyimlediler. Sadece o zaman Nikolay Andreyeviç, Ruslan'ın aptalca merakı tarafından çok kaba bir şekilde kesintiye uğrayan İgor Mihayloviç ile çok ilgilendiği konuşmaya geri döndü.

"Anlayamıyorum, birincisi bu bilgiyi kadim insanlara kim anlatabilir ve ikincisi o kadim kabileler ilkel akıllarıyla bu bilimi nasıl anlayabildiler?"

"Mesele şu ki, o kabileler ilkel değildi. Onlar Atlantis uygarlığının hayatta kalan torunlarıydı. Onların zihni sizin düşündüğünüz gibi ilkel değildi. Bizimkiyle aynıydı. Bunca zaman boyunca insan beyni değişmemişti. Üstelik insan beyninin olanaklarını bizden çok daha iyi ve etkili kullandılar."

"Yani entelektüel açıdan bizden çok daha gelişmiş olduklarını mı söylüyorsunuz?"

"Belki size paradoksal gelebilir ama bu doğru. Eğer yüzdelerle bir oranla sayacak olursak, bu şu anlama gelir; biz şu anda olanaklarımızın sadece %10'unu kullanıyoruz, onlar ise %50'den fazlasını kullanıyorlardı. Sadece hesaplayın. Bu da demek oluyor ki, zamanımızın tüm yanılısamalı "yüksek

teknolojik" gelişimine rağmen onlar bizden beş kat daha zekiydiler."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Mesele şu ki, aslında biz sadece olanaklarımızın ustalığına ulaşıyoruz. Ve bu uygarlığın başlangıcında zihinsel olanaklarının yüksek potansiyeline sahip olan insanlar tam tersine bozuldu, yani büyük başarılarından küçük başarıya geçtiler. Bu normaldir, çünkü bu izole gruplar önceki yüksek gelişmiş uygarlığın kalıntılarıydı. Daha sonra onların torunları eski olanaklarını ve bilgilerini kaybettiler, yani tamamen bozuldu ve sonra tekrar baştan başladılar. Asıl sorun, çok gelişmiş uygarlıkların dış etkenlere çok bağımlı olmasıdır." Sensei gökyüzüne baktı. "Örneğin Güneş'i ele alalım. Modern bilim insanları onun kaynaklarının bir milyar yıl yeteceğini varsayıyor. Ve sonra genişleyip yok olabilir ve sonuç olarak Dünya'daki tüm canlılar yok olur. Ama öncelikle bilim insanları Güneş hakkında çok az şey bildikleri için bunlar sadece varsayım ve tahminler. İkincisi, şu anda bile her an Dünya'ya doğru bir güneş mega patlaması olabilir. Ve bu gerçekleşirse, sadece üç gün içinde Dünya'da hiçbir şey kalmayacaktır. En iyi ihtimalle sadece küçük izole insan grupları hayatta kalma sorunuyla karşı karşıya kalacaktır. Bitkileri bile yemek istiyorsanız, önce onları yetiştirmeniz ve bunu yapmak için tohumlarını bulmanız gerekir. Ama küresel bir felaketi hesaba katmasak bile, bizi elektriksiz, gazsız, petROLSÜZ, kısaca uygarlığın tüm nimetlerinden yoksun bırakırsak başımıza neler geleceğini bir düşünün. Neredeyse

hayatta kalmaya adapte olamayacağız. O zaman da böyle olmuştu..."

"Doğru, tarihte "avcılar" ve "toplayıcılar" böyle ortaya çıktı," dedi doktor hüzünle gülümseyerek, "yüksek uygarlığa özgü astronomik ve matematiksel bilginin ani parlamalarıyla."

"Bu doğru. Önce kabileler ve topluluklar vardı. Sonra dinler gelişmeye başladı. Bazı kişiler iktidarı gasp etti ve kitlelerin zekâsını aşağılamakla ilgilendi. Dar görüşlü insanları kontrol etmek daha kolaydır. İşte biz, sevgili Nikolay Andreyeviç, bu hale böyle geldik."

"Pekala," dedi psikoterapist üzüntüyle ve kısa bir süre düşündükten sonra ekledi, "Haklısınız, insan her şeyden önce uygarlığın çeşitli mallarının tüketicisidir ve bunların yeniden üretim zincirinin sadece küçük bir parçasıdır. Ve eğer hiçbir şey olmayacaksa, o zaman ne olacak? Bir ev bile inşa edemeyecek. Çünkü teorik bilginin yanı sıra tuğla, çimento, çivi gibi bir yığın uygarlık icadına da ihtiyacınız vardır. Aksi takdirde..." Nikolay Andreyeviç omuzlarını silkti.

"Aksi takdirde sadece bir kulübe ya da toprak ev olur," diye şaka yaptı Sensei.

"Doğru, en iyi durumda bir mağara olacak," dedi Nikolay.

Andreyeviç şakasını sürdürdü. "Ayrıntılarıyla analiz etmek gerekirse, modern insan doğayla yüz yüze kalırsa ne yapabilir? Gerçekten iyi bir şey yapamaz."

Sensei yarı şakayla, "Bu doğru... Ve özellikle bazı tembellerin temel şeyler hakkında, örneğin neyin nasıl yetiştirilebileceği hakkında hiçbir fikri yok," dedi.

"Yiyecekleri dükkânlarda "yetişiyor", zaten güzelce paketlenmiş. Bu konuda başka ne söylenebilir ki?"

Bunu duyduktan sonra söylenenleri kendime "uydurmaya" başladım. Kırsalda yaşadığımız zamanlardaki ailemin deneyimlerini ve annemin bahçede neyi nasıl yetiştirdiğini hızlıca hatırlamaya çalıştım. Ve genel olarak bu hayatta neyi nasıl yapacağımı bilip bilmediğimi. "Temel şeyler" konusunda o kadar çok boşluk vardı ki kendimi korkutuyordum. Ve tüm bu boşlukları elimden geldiğince çabuk doldurmaya karar verdim. Yaşlı kuşağa, savaş sırasında ağır koşullar, açlık, yıkıntılar varken nasıl hayatta kalmayı başardıklarını sormayı planladım. Ve yazlık çalışmalarımızda mümkün olan tüm faaliyetlere katılmayı ve Sensei'ye göre tüm o "temel" şeyleri gerçekten öğrenmeyi hedefledim. Çünkü bir şeyi yapmaya zorlandığınızda başka, öğrenme arzusuyla yanıp tutuştuğunuzda başka bir şeydir.

"Bilgelerimiz" yine şakalarına güldüler ve sonra Sensei önerdi: "Pekala doktor, bu kadar "üzücü şeyler" hakkında konuşmak yeter, hadi yüzmeye gidelim." Ve güneşin gökyüzündeki konumuna bakarak felsefi bir tavırla ekledi. "Hazır böyle bir fırsatımız varken."

3

Yeterince yüzdükten sonra, Stas ve Eugene hava yastığı ile su üzerinde bir yolculuk yapmaya, skuba ile dalmaya ve mümkünse balık tutmaya karar verdiler. Volodya ve Victor da hevesle onlara eşlik ettiler. Hava yastığını hazırlayıp olta takımlarıyla yükledikten sonra deniz kıyısı boyunca balık fabrikası yönüne doğru kürek çektiler. Diğerleri yüzme

arzularını tamamen doydurdular, uzun süreli yüzmeyi sıcak kumda kısa dinlenmelerle değiştirdiler. Sensei ve Nikolai Andreevich çoğunlukla "güneş banyosunu" tercih ettiler, daha sonra bizim gençlerin yüzmeye cesaret edemediği denizde yüzdüler.

Dinlenme zamanı görünmez bir şekilde akıp gitti. Banyolardan birinin ardından bizimkiler deniz kıyısında keyifle uzandılar. Birkaç küçük kum tepesi oluşturduktan sonra yaratıcılıklarını geliştirdiler ve bedenlerinin farklı kısımlarından basit bir kum heykeli oluşturdular. Kostya, Ruslan ve Slava bu büyük fikrin "kurbanları" oldular, daha doğrusu kafaları, kolları ve bacakları. Bir "heykel" yaparken, artan yaratıcı iştah ve vahşi fantezi, "anıtı" tabak, kaşık ve çatallarla, kıyafet unsurlarıyla ve ayrıca acele, deniz yosunu, deniz kabukları ve ince yerel bitkiler gibi doğanın armağanlarıyla süsleme fikrini getirdi. Yaratıcı faaliyetlerimiz sırasında "anıtın" başları yerlerinde sabitlendiğinden, onları sulamak, beslemek, burunlarını, yanaklarını kaşımak, bu fırsatı kullanarak meraklı turistler gibi Kilimanjaro dağına tırmanmaya çalışan sinekleri ve diğer böcekleri uzak tutmak için her zaman zamanımız vardı. Sonunda, durmaksızın gülüşmelerin eşlik ettiği özenli bir çalışmanın ardından, Andrew'a göre, bir peri masalından planladığımız "üç başlı ejderha" yerine "kökeni bilinmeyen bir mutant" elde ettik. "Güzel yaratığımızın" dekorasyonuna son rötuşları yaparken "kafalarından" biri (Ruslan adını taşıyor) Stas ve Eugene'in deniz kıyısında koştuklarını fark etti.

"Peki hava yastığı nerede?" diye merak etti "üç kafalı ejderhanın" en "keskin görüşlü kafası". "Bunların nesi var?" Slava adını taşıyan ve "şapkasıyla" abartılı bir şekilde süslenmiş "kafa" tembelce o tarafa döndü, kıvrıldı ve ekledi, "Bir şey unutmuş olmalılar."

Ve son olarak, diğer ikisinin arasında yer alan ve statüsüne göre Tatyana'nın bir rulo tuvalet kağıdından yaptığı süper sarıkla süslenmiş olan üçüncü "kafa", en bilge olanı (Kostya adını taşıyan), ihtiyatlı bir şekilde, "Bir şey unutmuş olsalardı bu kadar hızlı koşmazlardı" dedi.

Gerçekten de, adamların acelesine bakılırsa, yavaş bir hızla koştukları söylenemezdi. Dahası, Victor ve Volodya'nın yanı sıra olta takımlarının yokluğu da başlarına bir şey geldiğini açıkça gösteriyordu. Tüm dikkatimiz kıdemli adamların üzerinde yoğunlaştı.

Kampımıza ulaştılar ve "şaheserimize" şaşkınlıkla bakarak hızlı koşunun ardından nefes almaya başladılar.

"Ne oldu?" diye sordu en "bilge kafa" şaşkınlıkla.

"Gerçekten!" diye gülümsedi Eugene görkemli heykeli görünce.

"Sensei nerede?" Stas sorumuza yanıt olarak sordu.

Andrew zaman zaman dalgaların arasında iki başın görüldüğü denizi işaret ederek, "Şurada," dedi. "Nikolay Andreyeviç'le birlikte çok uzaklara yüzdüler."

Stas ve Eugene başlarını denize çevirip uzaklara baktılar. Eugene iki kez düşünmeden parmaklarını dudaklarına götürdü ve deniz yönüne doğru yüksek sesle ıslık çalmaya başladı. Ses o kadar tizdi ki Andrew bile gülererek ve kulaklarını ovuşturarak ondan uzaklaştı.

"Bizi uyarman gerekirdi. Sağır olmanın en iyi yolu bu."

"Ne oldu?" Yura da sorularımıza katıldı.

"Hava yastığınıza zarar mı verdiniz? Yoksa akıntıya hakim olamadınız mı?" diye sordu "keskin görüşlü kafa" biraz asidik bir sesle.

"Umarız ölen olmamıştır," diye tamamladı "bilge kafa" "sırdaşının" cümlesini.

Stas, Eugene'in sanatsal bir şekilde ıslık çaldığı tüm sorulara aynı anda "Hiçbir şey olmadı," diye cevap verdi. "Hava yastığı iyi durumda. Herkes sağlıklı ve hayatta, aynı şeyi sizin için de diliyoruz..." Stas gülümseyerek kumdan "dağılmış" uzuvlarıyla çıkan adamların kafalarına baktı. "Az önce deniz kıyısında bir yunus bulduk."

"Yunus mu?!" diye neredeyse birlikte haykırdık ben ve Tatyana.

"Evet, küçük bir tane" diye elleriyle büyüklüğünü gösterdi adam. "Yaklaşık bir buçuk metre."

Grubumuz heyecanlandı. "Vay canına!"

Bu sırada bizden uzakta yüzen Sensei ve Nikolai Andreevich arkalarına baktılar ve Eugene ellerini sallayarak onlara bir işaret verdi. Adamlar deniz kıyısına doğru geri yüzmeye başladılar.

"Yunus yaşıyor muydu?" Andrew sordu.

Eugene telsiz işaretçisi olma görevini tamamladıktan sonra hemen sohbete katıldı.

"Hayır... ölü, yan tarafında bir yara var. Taze bir yara. Hâlâ kanıyor."

Ruslan tiksintiyle, "İğrenç," dedi.

"Şey," diye devam etti Eugene sıcak haberleri yaymaya, "bu üzücü bir manzara."

"Bunu ona kim yaptı?" diye sordu Slava acıyarak. "Bazı doğaseverler" diye yanıtladı Eugene kara mizahla, "Etrafınıza bakın, deniz kıyısında çok fazla manyak var. Bir kurban arıyorlar..." ve kuma gömülmüş adamın kilitli pozisyonuna bakarak ekledi, "özellikle de çaresiz birini."

"Vay, vay," diye sııttı Kostya bizimle birlikte. "Bize hikayeler anlatacaksın! Deyim yerindeyse, 'profesyonellerin sizi kandırmasına izin vermeyin'."

Eugene, heykelin genel kompozisyonunda Kostya'nın başına uzman bir havayla baktı ve gözleri yaramaz bir ateşle parladı.

"Bu iyi bir fikir," dedi adam ve gerçek bir kum ustası olarak komik "mutantımızı" daha da komik detaylarla eklemeye başladı. Sensei ve Nikolai Andreevich sudan çıktıklarında grubumuz durmaksızın kahkahalar atıyordu, sadece "seyirciler" değil "mutantlar" da gülüyordu. Bu arada, sonuncular diğerlerinden daha fazla kahkaha attılar, uyanan volkanlar gibi sallandılar, bu yüzden "başyapıtlar" bazı ayrıntıları kaybetmeye başladı. Eugene'nin bu konudaki yorumunu dikkate alırsanız, Sensei ve Nikolai Andreevich yanımıza geldiğinde nasıl bir "gözyaşı ve ölüm" durumunda

olduğumuzu tahmin edebilirsiniz. Ancak onlar da kısa sürede neşeli ruh halimize katıldılar ve bu kolektif yaratıkla ilgili son derece komik birkaç şaka yaptılar. Eugene'in övündüğü heykele yaptığı eklemeleri değerlendiren Nikolai Andreevich, ona hastalığın tüm tipik semptomlarını net bir şekilde "teşhis" bile etti.

Bu kesintisiz kahkaha sona erdiğinde ve heykelin "kurbanları" yüzmek için kumdan çıkarıldığında Stas, Sensei ve Nikolai Andreevich'e bulgularını kısaca anlattı. Sensei'nin yanında duran psikoterapistimiz önce biraz gergin bir şekilde adamı dinledi ama daha sonra rahatladı ve "Ben zaten bunu düşünmüştüm... Kıyıda ıslık çalmışsınız, sanki tüm mürettebatınız batmış gibi" dedi.

Stas suçlu bir gülümsemeyle Eugene'e, "İşte bizim Bülbül Soyguncumuz," diye işaret etti.

"Doğru," diye destekledi konuşmayı dinleyen Andrew, "Burada kulaklarımızı test etti."

Eugene kendinden memnun bir şekilde gülümsedi ve elini Andrew'e doğru salladı.

"Siz, köyün çocukları! Soyguncu akustik sanatımız hakkında hiçbir fikriniz yok."

Herkes tekrar güldü. Sensei sadece gülümsedi ve "Peki, bize "soyguncu yolunuzu" gösterin" dedi.

Stas, Eugene, Sensei ve Nikolai Andreevich kalabalık bir şekilde hareket ettiler. Denizden çıkarken Ruslan Yura'ya "Hiç yunus gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben de görmedim. Gidip ona bakalım mı?"

"Gidelim."

Sensei'nin yanına gelmek için acele ettiler. Grubumuzun geri kalanı da aynı meraktan ölmek üzere onları takip etti. Nikolai Andreevich bize döndü ve böyle büyük bir kalabalığı görünce durdu.

"Hey, çocuklar, kampta kim kalacak?"

"Kimden koruyacağız?" diye cevap verdi Andrew herkes için. "Zaten buralarda kimse yok..."

"Ama yalnız manyak için," diye ekledi Eugene heyecan verici bir "sinema" sesiyle.

Herkes güldü ve Nikolay Andreyeviç soru dolu gözlerle Sensei'ye baktı.

"Fark etmez," diye cevapladı sonuncusu onun dile getirilmemiş sorusu üzerine.

"Ama arabalar?"

"Onlar sadece demir parçaları. Eğer bir şey olursa, şehre yürüyerek gideriz."

"Haklısınız," diye cevap verdi doktor mutlu bir şekilde Sensei'nin iyi ruh haline geçiş yaparak. "Yürümek sağlık için çok iyi!"

Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra hava yastığının sahile sürüklendiğini ve Volodya ile Victor'un hayvanın hareketsiz bedeninin yanında oturup, muhtemelen ona acıyarak deniz suyuyla suladıklarını gördük.

Yunus başı deniz kıyısına dönük bir şekilde kumların üzerinde yatıyordu. Kıyıdaki deniz dalgaları bedeninin kuyruk kısmına neredeyse hiç ulaşmıyordu.

Yaklaştıktan sonra sessizce bu sıra dışı yaratığın etrafında toplandık. Beni ilk etkileyen şey, yarığa benzeyen koyu kahverengi gözleri oldu. Sanki kalbi kırılmış bir adam

gibi sessiz, korkunç bir acı ve ıstırap havasıyla donup kalmışlardı. İnsan eliyle nemiendirilmiş koyu, neredeyse siyah omurgası güneşin altında parlıyor ve hayat dolu bir beden yanılması veriyordu. Beyaz göbek ve yanlardaki hoş siyah-beyaz çizgiler, ideal pürüzsüzlükteki deride kontrast oluşturuyordu. Hafif sivri çeneli güzel burnun etrafında hafif sektörler görülüyordu. Başının biraz aşağısındaki bir tarafta, zaten zorlukla kanayan bir bıçak yarası vardı. Yunusun "sonsuz" nazik gülümsemesi, bu korkunç ölümün aksine çok gerçek dışı görünüyordu. Bu zararsız ve dost canlısı yaratığa bakarken insanın kalbi acıma duygusuyla doluyor ve ona bir şekilde yardım edemiyordu.

"Bunu ona kim yaptı?" Andrew yunusa bakarak üzüntüyle sordu.

Yarayı inceleyen Sensei, "Belli ki balıkçılar onu zıpkınla vurmuş," diye cevap verdi.

"Tanrım, neden?" diye haykırdı Tatyana şefkatle. "Bazen yunuslar balıkçıların avlarını çalar ve takımlarına zarar verir. Ama yunus sadece bir hayvan. Nerede bir av varsa oraya gider. Ve insanlar..." Sensei derin bir iç çekti ve bakışları biraz sertleşti, "bunun için onları öldürür."

Sensei sessizliğe büründü ve ben bu anı farklı duygularla yaşadım. Sanki boğazımda bir yumru varmış gibi hissettim ve gözlerim yaşardı. Hangi canavar (bu adam başka türlü adlandırılmaz) böyle harika bir yaratığı öldürmek için elini kaldırmaya cüret etti? Bu sadece bir yunus, tüm haklara sahip bir dünyalı, okyanus sakini. Ve onun "evi" bizimkinden çok daha büyük. Bu yüzden biz insanlar onları öldürmemeli, bu dost canlısı, sıcak ve nazik yaratıklardan, onların doğal yaşam

sevincini ve birlikte var olma uyumunu nasıl hissedeceğimizi öğrenmeliyiz. Vahşi hayvanlar olmalarına rağmen, doğadan yaşamak için ihtiyaç duyduklarından fazlasını almaya çalışmazlar, hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi fethetmeye çalışmazlar. Dünya okyanusunda yaşayan çok çeşitli türlerle barış içinde bir arada yaşıyorlar ve yaşam sevinçlerini göz önünde bulundurduğumda, sadece var olduklarından değil, aynı zamanda yaşamlarının her anından keyif aldıklarından da hiç şüphem yok.

Bence giderek daha fazla doğal kurbanda ihtiyaç duyan "medeni" ilerlememizin peşinde koşarken insani görünüşümüzü kaybediyoruz, her şeyden önce kendimizi, Ruhsal doğamızı kaybediyoruz. Doymak bilmeyen sonsuz ihtiyaçlarımızla Ego'muzu yüceltiyor, sadece Dünya'yı değil, bizim gibi olanlar da dahil olmak üzere üzerindeki tüm canlıları yok eden çirkin, kalpsiz canavarlara dönüşüyoruz. Ve biz bunu normal mi görüyoruz? Ama hayata gelme sebebimiz bu mu? Hayatımız bir anlık. Ve herkes bu an içinde mutlu olmak istiyor. Herkes ister ama yapamaz. Neden? Doğa bize bu soruların sessiz yanıtlarını günlük yaşamının ahengi içinde veriyor. Ama biz tam tersini yapıyoruz: gözlemlemek yerine öldürüyoruz, akıllıca yaratmak yerine yok ediyoruz. Canavar bir doğayla yaşamak ve Ego'nun egemen olduğu bir zihne sahip olmak gerçekten de korkunç. Sonsuz acılar... Ancak mutluluk çok yakın. Tek yapmamız gereken İyiye yönelmek ve sadece İnsan olmak.

Çocuklar yunusun cesedinin başında sessizce durdular. Stas bile, çekingen bir insan olmasına rağmen, kendini zor kontrol ediyordu.

"Eğer şimdi o "balıkçı" ile tanışsaydım, eline ağır bir şey alma arzusunu uzun süre yitirirdi..."

"...ve kafasına kötü düşünceler," diye cevap verdi Victor aynı şekilde.

"Nefret kötü bir danışmandır," diye düşünceli bir şekilde belirtti Sensei. "Kim nefretten bahseder ki?" Eugen omuzlarını silkti.

"Onu döverdük... "sevgiyle". Öyle ki sadece bir yunusa dokunmayı değil, sudan uzak durmayı ve lavabonun yolunu bile unutturdu.

"Sensei hafif bir gülümsemeyle, "Eh, 'hoşgörülü' arkadaşımız," dedi ve bir süre sonra ekledi, "Ciddi konuşmak gerekirse, belki de haklısın. Kötülüğü görmezden gelerseniz, iyiliğe karşı nasıl kayıtsız kalacağınızı fark etmezsiniz. Ama kötülüğü cezalandırırken, ne zaman duracağınızı bilmelisiniz. Ancak bu şekilde içinizdeki tehlikeden kaçınabilirsiniz. Kazanan gurur duymaz, tecavüz etmez ya da zafer kazanmaz. O kazanır... ve her şeyden önce kendini kazanır. Bu yüzden kötülüğü cezalandırırken iyiliği de hatırlamalısınız.

Çocuklar Sensei'yi dinlediler ve başlarını tekrar yunusun cesedinin üzerine koydular.

"Onu gömelim mi ne yapalım?" Eugene küçük bir duraksamadan sonra Sensei'nin önünde kendini haklı çıkarmaya çalıştığı belli olan bir öneride bulundu.

"Pekâlâ," diyerek Andrew onu destekledi. "Ben bir kürek getireceğim..." "Küreğe ne gerek var?" diye karşı çıktı Eugene. "Çok kişiyiz, kumda bir mezar kazmak daha az zamanımızı alır. Bu çok kolay."

Ve Eugene sözlerini kanıtlamak için elleriyle kumda bir kazıcı gibi birkaç geniş tırmık yaptı ve bize bunun ne kadar hızlı yapılabileceğini gösterdi. Eugene'in bu "kum çalışması" sırasında Sensei bir eliyle biraz su aldı ve yunusun üzerine

döktü. Sonra yunusun başını hafifçe okşamaya başladı ve "Neden onu karaya gömmek istiyorsunuz? O bir denizci. Onun evi deniz..."

"Onu öylece denizde mi bırakalım?" Eugene merak etti. "En iyisi onu kuma gömelim, en azından balıklara yem olmaz. Burada huzur içinde uyur..." Sensei çömeldi, ona baktı ve gülümsedi, bu yüzden Eugene yine yanlış bir şey söylediğini hissetti ve şaşkınlıkla ekledi, "Sevgili dostumuz."

Onun bu ifadesi, uygunsuz bir an olduğu için kendilerini saklamaya çalışan çocukların gülümsemelerine neden oldu. Sensei Eugene'e hiçbir yanıt vermedi. İki eliyle tuttuğu yunusun başını biraz kaldırmaya başladı.

"Nikolai Andreevich, bana yardım et..."

Nikolay Andreyeviç dışında, Eugene de dahil olmak üzere diğer çocuklar hemen yardıma koştular. Ama cesedin taşınması için Sensei, Nikolay Andreyeviç ve Volodya yeterliydi. "Kederli eskort" denize doğru hareket etti. Grubumuzun bir kısmı sahilde kaldı, benim de aralarında bulunduğum diğerleri onlara eşlik etti. Suyun bele kadar ulaştığı ve yunusun bedeninin yarıya kadar suya gömüldüğü bir anda Sensei yardımcılara şöyle dedi: "Bırakın tek başıma daha ileri gideyim. Suyun içinde daha hafif..."

Erkekler yunusun bedenini Sensei'ye teslim ettiklerinde, Sensei'nin onu öylece kucaklamadığını fark ettim. Beni şaşırtacak şekilde, sol elinin avuç içini meraklı gözlerden saklarcasına yaranın tam üzerine koydu ve sağ eliyle hayvanın sırtını üstten kucakladı. Yunusun gövdesini yarıya kadar suya

batırdıktan sonra Sensei onunla birlikte daha derine gitti. Aynı yerde durduk.

Sensei sanki elindeki ölü bir yunus değil de nazikçe ve sabırla yüzmeyi öğrettiği küçük bir çocukmuş gibi yavaş ve dikkatli hareket ediyordu. Yavaş yavaş kıyıdan uzaklaştılar. Sadece su Sensei'in göğsüne ulaştığında hareketsiz durdu. Şimdi bedenini derinlere doğru iteceğini ve aşağıya batacağını düşündüm. Bu yunus için çok üzüldüm. Doğanın bu güzel yaratığını görme şansını elde ettiğimiz bu üzücü koşullara ve "tanışıklığımızın" kısa sürmesine rağmen, bu yunus bana çok sevgili ve yakın geldi. Bu hayvana karşı alışılmadık bir şey hissediyordum ve bu duyguyu kelimelerle anlatmak zordu, sanki yaşarken onun kederi benim kederimdi, onun acısı benim acımdı. Bu garip, görünmez birliktelik hissi içimi doldurmaya başladı. Suyu iniş anını görmekten korkarak gözlerimi yarı kapattım ve hafızamın Sensei ile yaptığı "yolculuğun" resmini saklamasının daha iyi olacağını düşündüm. Ama gözlerimi bir an için kapattıktan sonra aniden şaşkın Tatyana'nın sesini duydum, "Yaşıyor mu yoksa?"

Gözlerimi açtığımda arkadaşlarımdan Sensei'yi ve elinde tutmaya devam ettiği yunusu merakla izlediklerini hayretle gördüm. Yunusun kuyruğunun olduğu yerdeki su dalgalanıyordu. Önce bunun sadece bana görüldüğünü sandım. Ama birkaç saniye içinde tekrar, hatta çok daha güçlü bir şekilde dalgalandı. Yanılıyor olamazdık. Çocuklar da bunu fark etti. Sevinçle haykırdık, "Bakın, bakın, yaşıyor!"

Gürültümüz kıyıda kalanların dikkatini çekti ve bize yaklaşmaya çalıştılar. Biz de Sensei'nin yanına gitmek istedik. Ama Nikolai Andreevich hepimizi durdurdu, "Sessiz olun, gürültü yapmayın. Kıpırdamayın. Onu korkutmayın..."

Grubumuz donup kalmış, hayranlıkla bakıyordu. Yunusun hareketleri önce sanki uzun bir uykudan sonra kendine gelmiş gibi zayıftı. Ama biraz sonra çok daha cesur ve yoğun hale geldiler. En şaşırtıcı olanı ise bu vahşi yaralı yunusun, kendisini neredeyse öldürecek olan bir adamın acısını açıkça yaşamış olmasına rağmen, Sensei'nin ellerinden kurtulmaya çalışmamasıydı. Aksine, canlı hareketlerine bakılırsa sanki yaşam enerjisi tarafından hissedilmiş gibi görünüyordu. Görünüşe göre yunus bunu bir şekilde anlamış ve dikkatli, nazik ellerden kurtulmak için acele etmemişti.

Bir süre sonra yunus balinanınkine benzeyen ama minyatür olan yassı kuyruğunu sudan yukarı fırlattı ve onunla suya komik bir şekilde vurduktan sonra dalışa geçti. Sensei'den çok uzak olmayan bir mesafede yüzeye çıkararak yan tarafını gösterdi ve bir süre yüzeyde yardım almadan dengede kalarak son zamanlarda kendisini elleriyle tutan kişiyi "gözlemledi". Sensei de yunusa bakarak donakaldı. Bu sessiz "diyalog" bittikten birkaç dakika sonra yunus arkasını döndü ve yavaşça denizin derinliklerine doğru yüzmeye başladı. Beklentilerimizin aksine artık dalmıyor, yüzeyde kalmaya çalışıyordu. Sensei ona bir bakış attı, sonra suya daldı, saçlarını düzeltti ve kıyıya geri dönmeye başladı.

Hepimiz kıyıya toplandığımızda Victor şöyle dedi: "Hâlâ zayıf yüzüyor. Bildiğim kadarıyla yunuslar yüksek hızlı yaratıklardır."

Eugene ona en sevdiği taşra lehçesiyle cevap verdi: "Eğer zıpkınla bu kadar dövülseydin, yüzmene bakar mıydım... En azından bedenini bu şekilde çekebilmesi iyi bir şey."

"Sensei, yarım ay yüzgeçli koyu renkli siluetin kıyıdan yavaşça uzaklaşmasına, zaman zaman dalgaların arasında kaybolmasına bakarak düşünceli bir şekilde, "Evet, hâlâ zayıf," dedi.

"Ben de hayatta kalıp kalmayacağını merak ediyorum," dedi Eugene telaşla.

"Parmaklarını çapraz tut," diye yanıtladı Stas.

Eugene hemen onun tavsiyesine uydu. Parmaklarını çaprazladı, şapkasını çıkardı ve başına dokundu. Stas onun hareketlerini fark etti ve gülümsedi, "Kafana değil, tahtaya dokunsan daha iyi olur."

"Mankafa da odun gibidir," diye cevap verdi Eugene, sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi.

Biz de gülümsedik. Stas elini Eugene'e doğru sallayarak bize döndü: "Eşyaları getirmemize yardım edin. Artık balık tutmaya devam etmek istemiyoruz" dedi.

İkinci kez sormamıza gerek yoktu. Hep birlikte hava yastığını boşaltmak için olta takımlarını, sırt çantalarını çıkarmaya gittik. Adamlar tekneyi sığ suda yüzdürdüler ve mavna taşıyıcıları gibi kıyı boyunca sürüklediler.

Biz hazırlıklarımızı yaparken şiddetli rüzgar çıktı. Buradan ayrılırken yine denize bir göz attık ve yunusumuzu aradık.

Ama dev dalgaların arasında hiçbir yerde görünmüyordu. Suyun üzerinde dönen bir martının hüznü çığlığını duyduk... Ne yazık ki bu hayatta her şeyin bir başlangıcı ve sonu var.

Başımızı öne eğdik. Sağduyu tam tersini söylese de neredeyse canlı olan yunusumuzun battığına kimse inanmak istemiyor gibiydi. Bir süre tek kelime etmeden, yunusun son kez görüldüğü yere umutla bakarak gidiyorduk. Ama her seferinde bakışlarımızı ayaklarımızın altındaki kuma indiriyorduk.

"Sonunda," dedi Eugene, bu kederli genel sessizliğe dayanamayan ilk kişi. "Yunuslar batmaz. Onlar balık!"

"Batarlar," diye yanıtladı Sensei, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden, düzgün ve sakin bir sesle. "Dakikalarımız sırasında, özellikle de heyecanlandıklarında veya korktuklarında battıkları durumlar oluyor. Ama eğer batarlarsa, bu çok çabuk olur... O konuya gelince, yunuslar balık değildir, insanlar gibi sıcakkanlı memelilerdir. İyi gelişmiş beyinleri vardır. Bu arada, yunusların beyin korteksi insanların korteksinden daha büyüktür."

Nikolay Andreyeviç, Eugene'e bakarak şakayla karışık, "Bu nedenle bazı Homo sapiens'lerden daha fazla kıvrıma sahiptir," diye ekledi.

Sensei gülümsedi ve devam etti, "İnsanlar gibi yunuslar da stresli olanlar da dahil olmak üzere farklı durumlara tepki verirler. Onlar da korkuya sahiptir."

"Yine de anlayamıyorum, nasıl batabiliyorlar?" Eugene omuzlarını silkti, ya gerçekten anlamamıştı ya da anlamazlıktan geliyordu.

"Çok basit," diye yanıtladı Sensei. "Sadece insanlar gibi yanlış şekilde yutuyorlar. Eğer bir yunus stres altındaysa, suyun hava deliğinden ciğerlerine gitmesi yeterlidir... hepsi bu."

"Hava deliğinden mi?" Ruslan tekrar sordu. "İnsanların burun delikleri gibi bir şey mi?"

"Doğru, ama başın tam tepesinde yer alıyor. Doğrudan akciğerlerle bağlantılıdır."

"Bu harika! Sadece bir kez hapşır ve tüm deniz..." Ruslan sözlerine devam etmedi ve hareketsizce gülümseyen kalabalığın "parlak tahminini" kendisinin bitirmesine izin verdi.

"Acaba suyun içinde nasıl öksürüyor?" diye sordu Andrew.

"Öksürmez. Yunuslar asla öksürmez."

"Şanslılar... bu sıcak kanlı memeliler," diye imrendi Victor, sabahtan beri öksürükten muzdarip olduğu için. "Asla üşütmezler."

"Ben neden bir yunus değilim?" Eugene hayallere dalarak konuştu.

"Yanılıyorsun," diye cevap verdi Sensei Victor'a. "Onlar bizim gibi aynı şekilde hastalanırlar. Hatta solunum yolu hastalıklarına neden olan mikroorganizmalarımız bile aynıdır. Ama bizim aksimize yunuslar soğuk algınlığına çok kötü dayanırlar. Çoğu zaman zatürreye dönüşür ve neredeyse her zaman hayvanın ölümüyle sonuçlanır."

Eugene şaşkın bir bakış attı, "Gerçekten mi? O zaman iyi ki yunus değilim."

"Ama suyu yanlış şekilde yutarlarsa, orada nasıl yaşayabilirler?" Kostya meraklanmıştı.

"Sadece ciddi şekilde strese girdiklerinde, paniklediklerinde ölüyorlar, aslında aynı insanlar gibi. Bunun dışında oldukça iyi yaşıyorlar! En ağır dış koşullarda bile ideal bir şekilde işleyen çok iyi bir kas ve solunum kapakçıkları sistemine sahipler."

"Eh," diye iç geçirdi Nikolay Andreyeviç. "Demek ki korku her şeye eşit." Ve bir süre sonra Sensei'e sordu: "O halde bu, apne sırasında psikolojik faktörün yunuslar için de insanlar için olduğu kadar önemli olduğu anlamına mı geliyor?"

"Tamamen haklısınız."

"Apne mi?" Ruslan merak etti. "Peki bu nedir?" Eugene başını salladı.

"Buyurun... Apne nefes tutma anlamına gelir. Bunu ben bile biliyorum!"

Ruslan hava yastığındaki skubalara baktı ve çarpık bir gülümsemeye, "Elbette bunu bilmelisin," dedi.

"Merak etme," diye onu canlandırdı Stas. "Bizim gibi dalarsan sen de bilirsin."

Eugene gülümseyerek, "Doğru, başını kuma sokarak," diye ekledi ve Stas'a baktı.

İkisi de güldü, belli ki geçmişlerindeki komik bir olayı hatırlamışlardı. Gücenen Ruslan, "Ben bir devekuşu muyum yoksa?" dedi.

Eugene yine Stas'la bakışarak nazikçe, "Yoksa sen de bir tane olacaksın," dedi. Çocuklar Eugene'in sözlerinde kirli bir oyun olduğunu hissediyor ve bu sırtışların ardında ne saklı olduğunu anlatmakta ısrar ediyorlardı. Arkadaşları dalış öğrenirken yaşadıkları ilk şanssız deneyle ilgili bir hikâye anlattılar. Aslında özel bir şey yoktu ama Eugene'in yorumu

nedeniyle oldukça komik görünüyordu. Sonunda Stas, "İnsanlar dalgıç tüpleri gibi ek cihazlar olmadan suyun altında uzun süre kalabilseler harika olurdu," dedi.

"Bu oldukça gerçek," dedi Sensei sanki bu arada. "İnsan beyninde pek çok program var. Sadece bu yetenekleri nasıl kullanacağınızı bilmeniz gerekir... Aslında insan solunumu nedir? Nefes alıp verirken havanın yer değiştirmesidir. Bu işlem diyafram ve kaburga kaslarının kasılmasıyla gerçekleşir ve bu da göğüs kafesinin hacminin değişmesine neden olur. Gaz değişimi akciğer alveolleri seviyesinde gerçekleşir ve kanı zenginleştirir. Kan, hücreler arasında oksijen taşır ve karbonik asidi çıkarır. Peki bu solunum ritmini ne düzenler? Medulla'da bulunan nefes alma merkezi. Orada "hız düğmesinin" altın anahtarı gizlidir.

"Programları mı kastediyorsun?" diye sordu Kostya. "Doğru."

Eugene kendinden memnun bir şekilde sırıttı.

"Aha, anahtar orada bir peri masalındaki gibi yatıyor ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Bilenler de delikten ulaşamadıkları için sessiz kalıyorlar."

"Yanılıyorsun," diye gülümsedi Sensei. "İsteyenler her zaman bulacak ve ulaşacaktır. Nefes tutma gibi pek çok uygulama var. Sadece onları aramanız ve tembellik etmemeniz gerekiyor, ama sadece bundan habersiz olduğunuz için bize bunların olmadığına dair hikayeler anlatmayın. Örneğin yogadaki bir nefes kontrolü uygulamasını ele alalım. Buna Pranayama denir. Orijinal formunda, insanın en eski reflekslerinden biri olan " dalma refleksi " harekete

geçirmek için bir araç olarak verilmiş olsa da, suya değil, insanın yavaş yavaş ruhun kaynağına yaklaştığı bilincin derinliğine. Ama günümüzde bu uygulama insanlar tarafından oldukça değiştirildi ve yogilerin çoğunlukla nefes almayı nasıl kontrol edeceklerini öğrenmek, bedendeki bazı süreçleri hızlandırmak, örneğin yaraları iyileştirmek ya da genel metabolizmayı veya kalp atışlarını yavaşlatmak için zamanlarını ve enerjilerini kaybettikleri bir öğretiye dönüştürüldü... Elbette bu da iyi bir şey çünkü bu şekilde insanlar düşüncelerini nasıl kontrol edeceklerini öğreniyorlar. Ama bütünü parçalara ayırırlar ve basit olanı karmaşıktırır. Bu nedenle modern insanlar bunu uygularken parçayı görür ve onun bir bütün olduğunu düşünürler..." dedi ve yine doğrudan Eugene Sensei'ye hitaben, "Yani sadece nefesinizi tutmak istiyorsanız, bu uygulamayı da kullanabilirsiniz. Seçenekler çok zengin. Değişimli bilinçte nefes tutma tekniği çok eski zamanlardan beri insanlar tarafından bilinmektedir. Bu uygulamaya her yerde rastlamak mümkündür: Tropikal Afrika'da, Kuzey Amerika'da, Laponya'da, Bali adasında. Örneğin inci avcıları gibi eskiden beri deniz meyveleriyle yaşayan insanlar tarafından nesilden nesile aktarılan tekniklerden bahsetmiyorum bile.

Eugene bir süre düşündü ve yüksek sesle tartışmaya başladı.

"Peki, söyleyin bana bir insan suyun altında havasız ne kadar durabilir? En fazla iki dakika, o da profesyonel bir dalgıçsa. Yani dalgıç tüpü olmadan," diye detaylandırdı adam.

Nikolay Andreyeviç, "Haklı," diye onayladı. "O zaman anoksiye, yani beynin özünde geri dönüşü olmayan süreçlere yol açan oksijen eksikliğine gelir sıra. İnsan bilincini kaybeder..."

"Ve hepsi bu millet, hepsi kaput," diye bitirdi Eugene "arkadaşını" destekleyerek.

Ama Sensei itiraz etti, "Dönüşümlü bilinçte eğitimsiz bir kişi bile herhangi bir profesyonel dalgıçtan çok daha uzun süre kalabilir."

"Peki, Sensei, bu çok fazla," adam inanmadı. "Bahse girelim mi?" Sensei hemen bir teklifte bulundu gizemli bir gülümseme ile.

"Sizinle mi, Sensei? Ne pahasına olursa olsun," diye el salladı Eugene adamların genel kahkahaları altında. "Ben kendi kendini öldüren bir katil miyim? Zaten suyun altında senin kadar uzun süre kalamayacağımı biliyorum."

"Hayır, kendimi saymıyorum," diye onu sakinleştirdi Sensei. "Bu çeteden herhangi birini alalım, kendin seç."

"Benim seçimim mi diyorsun?" Eugene kibirli bir şekilde gülümsedi ve bakışlarıyla bizi "delmeye" başladı. Tam o anda, şanssızlık bu ya, plastik poşetimin tutma yeri tamamen kazayla yırtıldı.

"Ah," dedi şahsım şaşkınlıkla ve hızla olta takımlarını ve diğer bazı şeyleri kumdan toplamaya başladım.

Yanıma yaklaşan Andrew ve Volodya bana yardım etmeye başladılar. Eugene dikkatini kazanan seçiminin "nesnesine" çekti, kendinden memnun bir şekilde, "Hadi onu örnek alalım" dedi.

"Pekala," diye kabul etti Sensei. "Sen karşı değil misin?" Bunu sadece komik bir şaka olarak algılayacak kadar saf olduğumu ve Sensei'yi desteklemeye karar verdiğimi sordu. Ve Eugene ile aynı kendinden memnun tavırla, "Elbette katılıyorum. Sorun ne ki? Ben yedinci nesilden kalıtsal bir dalgıcım. Sibiryalıların nasıl daldığını biliyor musun? Oho! Altay dağlarında dalarlar ve Kara Deniz'de yüzeye çıkarlar!

"Yüzeye mi çıkarlar yoksa boğulmuş olarak mı yüzerler?" - Eugene kötü niyetli bir gülümsemeye

"Bu senin şansına bağlı" diye cevap verdim. Diyalogumuz tüm arkadaşları güldürdü.

"Vay, vay," dedi Eugene zaferini bekleyerek ellerini ovuşturarak. "Peki bahsimizin ödülü ne olacak?"

"Kendiniz seçin!" diye neşeye cevap verdi Sensei. "O zaman... o zaman," adamın kafası karışmıştı.

"Kampta bir gün görev," diye bir ipucu verdi Stas, sıra onlara geldiğinde.

"Haklısın," diye onayını belirtti Eugene. "Kampta bir gün görev! Yani süpürgeyle ortalığı toplamak, bulaşık yıkamak, ateş yakmak gibi şeyler. Ve kamptaki diğer tüm küçük ve sıkıcı rutin işler."

"Pekala," dedi Sensei. "Kampa vardığımızda yarışmaya başlayacağız."

Birbirleriyle el sıkıştılar ve Volodya bahsin hakemi olmayı kabul etti. Yolumuza devam ettik.

Eugene bariz avantajından o kadar etkilenmişti ki rakibini "psikolojik olarak etkilemeye" başladı, beni temizlik

prosedürlerine hazırladı ve ne yapmam gerektiğini ayrıntılı olarak açıkladı.

"Belki ben de aceleyle tozları temizlemeliyim?" Ona gülerek bu eğlenceyi sürdürmesini önerdim.

"Hayır, zahmet etme!" memnun Eugene bana nazik eldivenlerle davranmaya başladı. "Hepimiz aynı şekilde beyefendiyiz. Kamp kaosunun ötesine geçmeyelim." Ve hemen ekledi, "Ancak, hanımefendi arzu ederse, sadece acele tozları temizlemekle kalmaz. Şu küçük su birikintisini de silebilir."

Eugene denizi işaret etti ve herkes yine kahkahalara boğuldu. Bu şekilde barınaklara gidiyor ve diğer erkeklerin kükremeleri altında onunla sürekli "karşılıklı iltifat ve taviz" alışverişinde bulunuyorduk.

4

Uzaktan kampımızın bir şekilde alışılmadık görüldüğünü gördük, sanki beyaz hareketli noktalarla kaplıydı. Elbette düzeni sağlamaya çalıştık ama her şey çok beyazdı... Yaklaştıkça martıların "ziyafetini" gözlemledik. Aniden ortaya çıkışımız bu hırsızları korkuttu ve paniğe kapıldılar. Zengin yemeklerinden koparak, sanki emir almış gibi uçtular ve deyim yerindeyse bize bir yığın artık bırakarak yelken açtılar. Grubumuz böylesi bir küstahlık karşısında şaşkınlık içindeydi.

Bu manzarayı görmeliydiniz. Her yerde düzensiz plastik yırtık kağıt torbalar içinde tahıllar, makarnalar, dahası kumla iyice karışmış haldeydi. Deyim yerindeyse, kum-tahıl-

makarna, kuş pisliği, küçük tepeler halinde dökülmüş un, tuz, şeker ile karışmış haldeydi. Ve tüm bu sabah yaşanan felakete, rüzgarın tüm sahilde bir oyundaki gibi savurduğu açık iş kağıtları da eklendi. Önceki bahsimizi de hesaba katarsak, örneğin şahsım aklını kaybetti ve ben de deyim yerindeyse "kalbimi kaybettim".

Kimilerinin şaşkınlıkla, kimilerinin de korkuyla "çöplük" adı verilen bu güzel manzarayı izlediği bir dakikalık ölüm sessizliğinde Eugene başını kaşdı ve Andrew'a zafer edasıyla, "Vay, vay. Buna "yaşayan bir ruh yok" mu deniyor?!"

Andrew aceleyle, "Doğru, ama senin yalnız manyağın için!" diye karşılık verdi.

"Gerçek şu ki, o yalnız değildi," dedi Victor, yıkımın çok sayıdaki kalıntılarını incelerken şakayla karışık. "Ve bıraktığı izlere bakılırsa bu "lider" büyük olasılıkla yerel faunanın bir temsilcisiydi ve dört patisi ve hatta belki bir kuyruğu vardı. Belli ki yiyecek barınağımıza ilk gelen oydu."

"Doğru," Eugene bilinmeyen hayvan için ayağa kalktı. "Orada çok fazla yedi. Sıkılmıştı ve bulabildiği herkesi bu partiye davet etti."

"Güzel parti," diye söylendi Stas. "Bütün bunları kim temizleyecek?"

Eugene gülümseyerek ona, "Tek denemeye tahmin et," diye öneride bulundu ve bana doğru memnun bir ifadeyle baktı.

Sonra sanki aniden hatırlamış gibi, birbirine bağlanmış dallardan yapılmış doğaçlama süpürgemizi aramaya başladı. Süpürge kumun içinde "yarı kazılmış" haldeydi. Eugene onu kaldırdı, salladı, son toz zerreciklerini de üflemiş gibi yaptı ve

elini açarak bana uzattı.

"Al bunu, Kùlkedisi! Bugùn deniz kıyısında geri kalan her şeyi unutacaksın. Bahis bahistir."

Süpürgeyi elime aldım çünkü kampımızı bir şekilde düzene sokmamız gerektiğini anlamıştım. Ve zihnimde kampın büyük temizliğine nereden başlayacağımı planlamaya başladım. Bu sırada Sensei süpürgeyi elimden aldı ve Eugene'e hitaben, "Ama bahsi henüz kaybetmedi." dedi.

Yüzünde kendinden emin bir ifadeyle gülümseyen adam, "Ama kazanması pek olası değil," dedi.

"Ben şöyle bir öneride bulunacağım," dedi Sensei. "Eğer durum böyle olursa, işi zorlaştıralım..."

"Asla! Bahis bahistir, anlaştığımız gibi," diye itiraz etmeye başladı Eugene, Sensei'nin şimdi kendisi için olağanüstü bir şey teklif edeceğini düşünürken.

"Ama sen bundan faydalanacaksın!"

Eugene sakinleşerek Sensei'ye şüpheyile baktı ve kirli numaranın nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Bu arada Sensei devam etti: "Yanına bir yardımcı al. Suyun altında geçirdiğiniz toplam süre toplanacak. Yani, onun bir dalışına karşı ikinizin su altında kaldığı süre."

Eugene kendisi için zorlayıcı bir şey bulamadı ve Sensei'nin fikrini değiştireceğinden korkarak hemen kabul etti.

"Pekâlâ, pekâlâ!" dedi ve kurnazca ekledi, "Sensei, sizin dünyadaki en adil yargıç olduğunuzu hep biliyordum. Ancak, kim bilir," diye kurnaz bir gülümsemeye bana işaret etti, "Belki de yolda akciğer yerine solungaçları büyümüştür."

Herkes güldü ve ben de gülüyormuş gibi yaptım. Ancak içimde bunun sadece bir şaka olduğuna dair hızlı bir şüphe

dalgası yükseldi. Eğer şaka yapmadıysa, bu benim için tam bir felaket anlamına geliyordu. Nasıl dalınacağını hiç bilmiyordum, uzun süre nefes tutmaktan bahsetmiyorum bile. Ve iyi eğitilmiş iki adama karşı bahse girmiştik! "Başım belaya girdi," diye düşündü şahsım korkuyla.

"Eugene eşini seçtikten sonra zaferini bekleyerek ellerini ovuşturdu. Tahmin ettiğim gibi Stas'tı, "Zaman kaybetmeyelim ve denize gidelim!"

Bu olaya tanıklık etmeyi öneren tüm grubumuza davetkâr bir jest yaptı. İnsanlar komik arkadaşımızın önerisini hevesle kabul etti ve eşyaları bırakarak onu takip etti. Bir sigara yakan Sensei, Nikolai Andreevich ile birlikte geride kaldı. Ben ve Tatyana da orada kaldık, çünkü bırakılan eşyaları bir yığın halinde topluyorduk. Bu sırada Nikolay Andreyeviç alçak sesle Sensei'ye hitaben şöyle dedi: "Eugene çok kurnaz. Anlaşmanın koşulları elverişli hale gelir gelmez, duruma karşı tavrını hemen değiştirdi. Yine de pek çok insan onu seviyor. Bu tipik bir benmerkezcilik örneği."

"Ne yapabiliriz ki?" Sensei omuzlarını silkti ve aynı alçak sesle cevap verdi. "İnsan, balığın daha derin su araması gibi daha iyi bir kader arar," dedi ve gülümseyerek ekledi, "Kendini en sevdiğinden nasıl mahrum edebilir? Gerçekten de bu benmerkezcilik insanlar tarafından otomatik olarak uygulanıyor. Birbirlerini anlamak bile istemiyorlarsa, komşuya duyulan sevgiden nasıl bahsedebiliriz?"

"Tüm bunların en üzücü yanı da bu."

Bu süre zarfında ben ve Tatyana işimizi çoktan bitirmiştik. Koşullarını anlamaya başlamadan önce bir anlaşmazlığı çözmeyi umarak Sensei'ye şüphelerle geldim.

"Şey, ben..."

Sensei cümlemi tamamlamama ve sayısız şüphelerimi ifade etmeme izin vermedi. Nazik bir tavırla, "Git ve hazırlan. Suya alışmaya bak."

Yumuşak ve kendinden emin tonu beni biraz sakinleştirdi. Hala bunun bir şaka olduğunu umarak Tatyana ile birlikte denize gittim. Kostya, Andrew ve Slava tarafından sunulan bir "destek ekibi" zaten vardı. Büyük grubumuzun kendi içinde ikiye ayrıldığını belirtmeliyim: Stas ve Eugene'i şaka yollu "destekleyenler" ve bana "sempati duyanlar".

Torpidolar gibi gürültüyle suya koşan ve güneşin ısıttığı bedenlerini serinletmek için bir anda derinlere dalan yaşlı adamların aksine ben ve Tatyana her zamanki gibi adım adım suya alışmaya çalıştık. Ancak deyim yerindeyse bize "destek" olan arkadaşlar bu süreci hızlandırmaya karar verdiler ve suya alışmamız için bize yoğun bir şekilde yardım ediyormuş gibi davranarak dört bir yanımızdan üzerimize su serpmeye başladılar. Ve bize kasıtlı olarak sığ sudan saldırdıkları için ben ve Tatyana derinlere doğru kaçmak zorunda kaldık, tabii ki bir sonraki batışla birlikte.

Dalıştan önce Eugene ve Stas'ın nefes eğitimini yeterince gören Kostya, bükülmüş yosunlardan "kazanan tacını" başına taktı ve "sığ suda dalış" konusunda akıl hocam rolünü oynamaya başladı. Tüm bu sürece çocukların öldürücü şakaları eşlik ediyordu. Ama Kostya'nın felsefi öğretilerine rağmen suyun altında uzun süre nefes tutmayı başaramadım. Kostya omuzlarımı sabitleyerek ve yüzeyden "talimatlarını" mırıldanarak beni suyun altında hafifçe tutmaya bile çalıştı. Ama tüm bunlar beni daha da korkuttu, çünkü er ya da geç

kendimi koruma içgüdüm galip geldi ve inanılmaz bir çabuklukla yüzeye "çıkmayı" başardım, hatta bazen "akıl hocam" panikle boğuldu. Birkaç istemsiz dalıştan sonra Kostya, dalış yöntemini geliştirmek için daha da "yenilikçi önerilerle" patladı, örneğin bedenimi suda "tuğladan bir kolye", "beton kelepçeler" vb. ile daha ağır hale getirerek. "Son olarak, ne göreviniz var?" Kostya şakayla karışık kulağındaki suyu silkeledi ve "kötü öğrencisi" tarafından bir kez daha suya batırıldıktan sonra yere düşen bir yosunu düzeltti. "Suyun altına dalman gerekiyor. Değil mi? Evet, doğru. Ama kimse suya dalmaktan bahsetmedi." Yine güldük.

"Çok nazıksiniz gerçekten!" dedi Tatyana komik bir tonlamayla.

Yani zaman kaybetmeyen ve ciddi bir şekilde antrenman yapan yaşlı adamların aksine biz tam bir soytarılık yaşadık. Her ihtimale karşı kendimi gelecekteki bir günlük Külkedisi rolümle zihinsel olarak barıştırdım.

Sonunda Sensei ve Nikolai Andreevich bize yaklaştı. Çabalarımıza bakarak Sensei'nin bu iddiayı bir sonraki büyük şakaya dönüştüreceğini ve her şeyin biteceğini düşündüm. Ama yanımıza gelip ciddi bir şekilde "Ee, başlayalım mı?" diye sorduğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Arkadaşlarımla önünde korkumu göstermekten çekindiğim için ya korkudan ya da soğuk sudan titreyen dudaklarımla Sensei ile konuşmaya başladım, "Sensei, yapamam... En iyisi hemen gidip toparlanayım."

Sensei bana sakince cevap verdi, "Pes etme. Korkunu uzak tut. Tüm şüphelerini ortadan kaldır. "Canlı inanç her şeyi getirir" denildiği için inan."

"Bunu nasıl yapabilirim?" diye sessiz bir soruyla şaşkın şaşkın ona baktım. Ama Sensei gözlerime bakarak cevap verdi, "Sadece rahatla. Nefesini düşünme. Senin görevin en az düşünceyle derin bir meditasyon durumuna ulaşmak. Birden ona kadar saymaya konsantre ol. On saniye duracaksın, değil mi?"

"Sadece on saniye bile olsa, rahatlıkla ayakta durabilirim," diye yanıtladım bu kadar küçük bir "sonuç" elde ettiğim için gurur duyarak.

"Öyleyse neden endişeleniyorsun? Ona kadar say ve çık. Ve 1,2,3... gibi hızlıca değil, 501, 502, 503 gibi üç basamaklı rakamlar gibi yavaşça, duraklayarak say. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Bu sözler beni sakinleştirmekle kalmadı, daha da meraklandırdı. Daha önce hiç su altında meditasyon yapmamıştım. Garip ama merakım her şeyin yolunda gideceğine dair kesin bir güvene dönüştü. Ve bu duygu içimdeki inançtan ve Sensei'ye duyduğum mutlak güvenden kaynaklanıyordu. Aslında bu güven değil, onun Özü hakkında ruhumun sadece sezgisel olarak, algı düzeyinde ifade ettiği bazı gizli bilgilerdi.

"Öyle olsun, dalacağım," diye düşündü şahsım bir dizi keskin nefes alıp verdikten sonra. Aynı şeyi ilk "rakibim" Eugene de yaptı. Başlamaya hazırlanırken, "üç" denildiğinde tüm göğsümle alabildiğim kadar nefes aldım ve Eugene ile aynı anda suyun altına daldım. Sensei elini Sahasrara (yedinci çakra) bölgesinde başımın üzerine koydu ve biraz itti, bu

yüzden zamanından önce çıkmama izin vermek istemediğini düşündüm. Beklediğim panik yerine, tam tersine rahatlardım ve Sensei'nin tavsiyesine göre yavaşça ona kadar saymaya başladım. Bu görevi özgürce yerine getirerek "puanıma" biraz daha zaman eklemek için suyun altında birkaç saniye daha oturmaya karar verdim. Ama tekrar saymaya başladığımda, Sensei'ye ait olduğu belli olan bazı güçlü ellerin beni sudan çıkardığını hissettim. Açıkçası, orada biraz daha kalabileceğim için biraz üzüldüm bile. Sadece on saniye mi?!

Yüzeye çıktığımda hemen kızgınlığımı ifade etmeye başladım, "Neden? Ben hazırım, devam edelim... Daha uzun kalabilirim..."

Ama diğerlerine baktığımda hiçbir şey anlamadım. Herkes aptal bir şaşkınlık içinde durmuş, bana başka bir evrenden gelmiş bir uzaylı gibi bakıyordu. Aralarında Eugene ve Stas da vardı ve onlar da garip bir şaşkınlıkla gözlerini benim kızgın halimden ayırmadılar. Hatta belki de hiç dalmadılar, belki de bir şey oldu diye düşündüm. Sadece Sensei muhteşem sakinliğini korudu.

"Bu kadar yeter," diyerek iyi huylu bir şekilde gülümsedi. "Zaten suyun altında on dakika kaldın."

"Kim?! Ben mi??" diye sırıttım ve bunun bir şaka olduğunu düşündüm.

Stas başını kaşıyarak, "Eh, hayatta her şey olabilir," dedi. "Sadece ne yazık ki herkes bu "her şeyi" elde edemiyor." Sensei, ağzını açıp gözlerini kocaman açarak bakan Eugene'e doğru elini salladı: "Görüyorsun ya, hepsi ne kadar endişeli, özellikle de bazı palavracılar."

Ya eğlenmek için ya da gerçekten bir şeyden etkilenmiş gibi şaşkınlıkla. "Şimdi birilerinin cesaretini toplayıp Külkedisi'ne dönüşmesi gerekecek."

Eugene bu sözlerden sonra "kendine gelir" gibi oldu, dişleriyle komik bir şekilde gevezelik etti ve bir eliyle kendine yardım ederek çenesini normal durumuna getirdi. Ardından her zamanki şakacı sesiyle, "Her şeyi temizlemek sorun değil! Ama erkek cinsiyetimi değiştirmek zorunda kalacağıma dair bir anlaşma yapmadık."

Stas yeni bir kahkaha dalgası başlatarak onu "susturmaya" başladı.

""Külkedisi" tam da böyle bir bireysel girişimcilik faaliyeti, minimum zamanda maksimum iş yapmak zorundasın ve bu arada bedavaya..."

"Bedavaya, bedavaya," diye takıldı Eugene, "Neden bu kadar mutlusunuz? Birlikte daldık, bu yüzden birlikte yükselmek zorundayız, 2 numaralı Külkedisi."

Stas gülererek ona itiraz etti: "Hayır, kadrodaki tek Külkedisi biziz," dedi.

"Demek bir Peri olmaya karar verdin, deyim yerindeyse bir temizlik vergi müfettişi. Sen bir canavarsın!"

Çocuklar şakalaşmaya başladılar ve aynı zamanda sersemliklerinden kurtulmuş gibi görünüyorlardı.

"Sensei, ona ne yaptın?" Konuyu ilk soran Volodya oldu.

"Özel bir şey değil, onun zaman algısını, ezoosmosunu değiştirdim."

"Ezoosmos mu? Peki neymiş o?" diye sordu Victor.

Sensei elini sallayarak, "Sana bir gün anlatacağım," dedi. "Ne olmuş yani, iddiamız bitti, hadi kampımızı düzene sokmaya gidelim..."

"Buğdayı daralardan, pırzoları sineklerden ayırmak için," diye tamamladı Stas Sensei'nin cevabını.

"Suyun altında on dakika geçirmiş olması mümkün değil!" Eugene ironik bir şekilde öfkeleni, kıyıya baktı ve muhtemelen yaklaşan işten korktu. "Hiç kimse havasız bu kadar uzun süre yaşayamaz!"

Sensei öfkeyle şöyle dedi: "Sizler, inançsızlığınızdan bıktım usandım! Bunu kendi gözlerinizle gördünüz." "Aha, ama belki de suyun altında bir solunum tüpü vardı. Bu hile! Bu saf bir hile!"

Sensei yorgun bir şekilde başını yana eğdi ve sırttı, "Kesinlikle hile! Dünyaya geldiğin o gün hile yaptın."

Herkes güldü. Sensei geri döndü ve Nikolay Andreyeviç ile birlikte sudan çıkmaya başladı.

Stas gülerek Eugene'e, "Hadi, hadi," diye seslendi.

"Evet, benim Ober-Sturban-Fuhrer-Frau Perim," diye ruhsuzca bildirdi Eugene ve iç çekerek, sesinde varsayılan bir hüznle ekledi, "Biz Külkedileri hep böyle köpek hayatı yaşarız. Her gün sadece cezalar alıyoruz."

Diğerleri de kıyıya doğru ilerledi. Kelimeler sel gibi akmaya başladı. Arkadaşlarıma gerçekten suyun altında on dakika kalıp kalmadığımı sordum. Onlar da benim sorularımı duymazdan gelerek başka solunum tüpüm olup olmadığını sordular. Böylece hep birlikte, oturdukları yer beklenmedik bir

ziyaretçi tarafından rahatsız edilen martılar gibi gürültülü bir şekilde gevezelik ettik. Sonunda kimse bir şey anlamadı.

Kampımızda genel temizlik işlerine başladık. Eugene komik bir şekilde kendisini bu "bireysel girişimcilik faaliyetinin" ana karakteri haline getirmesine rağmen, kurnazca herhangi bir iş yapmaktan kaçındı, sadece katılıyormuş gibi yaptı. Ancak şakaları ve hileleriyle bizi o kadar güldürdü ki, kampın tüm alanını hızlı bir şekilde temizlediğimizi fark etmedik bile. Kendisiyle aslında çalışmadığı konusunda dalga geçmeye başladığımızda ise, her aptalın çalışabileceğini ama ona göre en önemlisinin süreci profesyonelce yönetmek olduğunu söyledi. Hepimiz kendisine "teşekkür" ettik ve onu hep birlikte suya attık.

"İş başarılarımızı" böylesine "ciddi" bir şekilde bitirdikten sonra kayıplarımızı özetlemeye başladık. Yiyecek stoğumuz önemli ölçüde azaldığı için bir markete gitmeye karar verdik. Çünkü bu "uçan soyguncular" az yemişler ama "medeniyet adasındaki büyük partiyi" kutlamak için tahıllar da dahil olmak üzere pek çok yiyeceği kumla karıştırmışlar ve bunu sanki burada büyük bir disko partisi vermişler gibi titizlikle yapmışlardı.

Yiyeceklerin listesini hazırladığımızda, yaşlı adamlar bir araba almaya karar verdiler. Ama Sensei arabaları kullanmamayı ve sahil boyunca "küçük bir koşu" düzenlemeyi önerdi. Elbette kimse bu fikre itiraz etmedi. Çok aç olanlar biraz kraker aldı. Diğerleri yemek gelene kadar beklemeye karar verdi, Sensei zaman zaman oruç tutmanın sağlıklı olduğunu söylerdi.

İlk olarak Volodya, Stas ve Eugene yemek için gitmeye karar verdiler. Ama Sensei onlara katılıp antrenman yapma fikrini dile getirdiğinde Nikolai Andreevich, Ruslan, Andrew ve ben de onlarla birlikte koşmaya onay verdik. Koşu yapmak fiziksel olarak kolay olmayacak olsa da Sensei ile böyle bir macerayı kaçıramazdım. Benim için bu sadece bir gezi değil, Sensei'nin ilginç açıklamaları nedeniyle hem kendi dünyama hem de insanların dünyasına bir geziydi. Sensei bize söz verdiği gibi, yolumuz üzerinde bize iyi bir fiziksel eğitim verdi. Önce sahil boyunca koştuk ve sadece yarım saat durduk. Sonra Sensei'nin önderliğinde ısınma hareketleri yaptık. Sonra yine koşu yaptık ama hızlanarak. Sonra şınav çektik, suda koştuk, engelli koşu yaptık. Genel olarak Sensei yeni fikirler konusunda cimri değildi ve bu nedenle bu fiziksel eğitim bizim için alışılmadık bir "denizci" macerasına dönüştü. Ve "medeniyetin" sınırlarına ulaştığımızda aşırı yüklenmiş kasları hissetmemize rağmen, tüm bunlara dayandığımız için içsel zevk çok daha büyüktü.

Markete giden yolu kısaltmak için rekreasyon merkezlerinden geçmeye karar verildi. İlk rekreasyon merkezi ile "vahşi doğa" arasında sınır görevi gören su bariyer ağını yüzerek aştıktan sonra, sıradan kampçılar gibi sahile çıktık ve sahil boyunca yavaşça ilerledik. İnsanlar her zamanki gibi tatillerini kumların üzerinde uzanarak geçiriyor, televizyondaki ev görüntülerini kumların üzerinden arka planda monoton denizin olduğu rengarenk kalabalığı izlemeye çeviriyorlardı. Nadiren duyabildiğimiz bazı konuşmalar gündelik konular üzerineydi. Biri diğerinden şikayet ediyor, biri diğerinin üzerine konuşuyor, biri diğeriyile alay ediyordu.

Kısacası sıradan insanların hayatıydı, özel bir şey yoktu. İlk başta Sensei'nin bize anlattığı ruhsal şeyler ile insanlar tarafından tartışılan bu faydacı maddi düşünceler arasındaki çarpıcı farkı açıkça hissettik. Ama daha sonra bu çok renkli kitlenin atmosferine daha derinlemesine girdiğinizde, onun saf olmayan havasından istemeden etkilenmeye başlıyorsunuz.

Kafamda "kışkırtıcı düşüncelerin" belirdiği anı fark etmedim. Bir anda dikkatimi çekmiş gibiydiler. Bir yerde güzel bir mayo gördüm ve içinde ne kadar güzel görüneceğimi düşündüm. Birisi güzel küpeler takıyordu ve içimde kendim için böyle bir şey alma arzusu uyandı. Hayal gücüm hemen o küpelerle o mayo içinde nasıl görüneceğimin resmini çizmeye başladı. Ve bu düşüncelere özgürlük verdiğim anda, Madam Kıskançlık hemen zihnimde belirdi. Ve bunu ancak zihnimi tamamen ele geçirdiğinde, açgözlülüğü ve tatminsizliğiyle en hafif duyguları bile gizlediğinde fark ettim. "Ne yapıyorum ben?" Kalbimde öfke vardı. "Tuhaf görüntüler deniyorum. Ama bu ben değilim! Deyim yerindeyse, kötü bir kuruş her zaman ortaya çıkar. Şimdi ne yapmalıyım?"

Hüzünlü düşüncelerim, Hayvan doğasına kolayca kapılmış gibi görünen Andrew tarafından kesildi.

"Şu beylerin güzel bedenlerine bakın!" dedi hayranlıkla voleybol oynayan güneş yanığı gençleri gösteren bizimkilere. Bir grup vücut geliştirmeci gibi görünüyorlardı. "Kaslarına bakın..."

Bu adamların hareketlerine bakılırsa, voleybol oynamayı tercih etmedikleri, kalabalığın önünde gösteriş yaparak kaslarını iyi bir şekilde sergiledikleri anlaşılıyordu. Doğal

olarak yoldan geçenlerin dikkatini çektiler ve onlar da gizlenemeyen bir kıskançlıkla vücutlarına baktılar.

"Sensei, hızlı bir şekilde vücut geliştirmek ve bu kadar kas yapmak mümkün mü?"

"Mümkün," dedi Sensei basitçe. "Ama ne için? Bir şey kazanacaksın ve başka bir şey kaybedeceksin. Bu kadar büyük kaslara sahip olursanız, dayanıklılık ve hızdan kaybedersiniz. Buna ne için ihtiyacın var? Sadece kızların önünde hava atmak için." Andrew sanki Sensei onun en gizli düşüncelerini tahmin etmiş gibi çarpılmıştı. "Böyle bir arzunun ana nedeni nedir biliyor musun? Sadece sıradan bir kıskançlık..."

Bu sözler beni bile ürpertti. Az önce düşündüğüm gibi. "Ama bu sizin hatanız değil, bu birçok insanın sorunu. İnsanların gerçekte ne düşündüğünü bir bilseniz! Sadece açgözlülük, kıskançlık, küçük şeylerde bile başkalarını geçme arzusu var. Sadece diğer insanların önünde gerçekte olduklarından daha iyi görünmeyi hayal ediyorlar. Asıl sorunun ne olduğunu anlıyor musunuz? İnsanlar Tanrı'nın ya da vicdanlarının önünde değil, diğer insanların önünde iyi görünmek isterler. Bunun temel nedeni de insan arzusunda yatmaktadır. Herkes yalnızca kendisi için değerli görmek istediği şeylere değer verir. Ve değerli görmek istemediği şeyler onun için önemli değildir. Kıskançlığın, nefretin, kinin dış kökleri değil, hırsın iç kökleri vardır. Örneğin vücutlarını geliştirmek için bolca zaman harcayan erkekleri ele alalım. Aslında buna hiç ihtiyaçları yoktur. Ama vücut geliştirici rolünü seçtiler ve oynuyorlar. Ne için? Bazı ruhsal hedeflere ulaşmak için mi? Hayır. Sadece kalabalığa hava atmak için.

Bazı insanlar vücutlarını geliştirir, bazıları dövme yapar, diğerleri saçlarını farklı renklere boyar. Ve bunu sadece komşularının dikkatini çekmek, megalomanilerini tatmin etmek için yaparlar. Bu sıradan bir hayvan doğasıdır.

"İnsanlar bunu örneğin Japon maymunları gibi yapıyor. Kabilelerinden bazıları bütün gün fındık toplar ve bunu tüm kabilenin önüne atarak hemcinslerinin dikkatini çeker. Diğerleri ise geyiklerin üzerindeki pireleri ayıklamakla meşguldür ve bu pireleri kendi üzerlerine koyarlar ki hemcinsleri onları ayıksın. Ve bu sadece kabilenin dikkatini çekmek için yapılır... Yani, tüm bu kaslar, ıvır zıvırlar, moda vs. sadece dikkat çekmek için icat edilmiştir. Maymunun üzerindeki pire gibidirler. Bir insan, Hayvani doğası nedeniyle, deyim yerindeyse, bu maymunlardan farklı değildir. Ama bu onda kendi megalomanisi tarafından daha da yoğunlaştırılır. Çünkü ruhen aşağılık ve iğrenç olan herkes düşüncelerinde ve arzularında en üstte kendini yüceltmeye başlar. Ama "Ama ilk olanların çoğu sonuncu olacak; ve sonuncular ilk olacak; çünkü çok kişi davet edilir, ama az kişi seçilir" denmiştir. Pek çok insan ruhsal gelişim için çabalıyormuş gibi görünerek Hayvan doğasının gizli düşüncelerini cicili bicili gösterilerle gizler. Ama aslında bu sadece hayvani arzularını gerçekleştirmek, megalomanlıklarını tatmin etmek, kendilerini yüceltmek ve diğer insanların önünde sıradan boş pozlar vermek için makul bir bahanedir. Bununla birlikte, gizli düşüncelerinde Tanrı'ya karşı samimi ve gerçek bir Sevgi bulmak zordur.

"Hıristiyanlar, insanların bu tür isteklerini, insanı asıl şeyden - ruhtan, Sonsuzluktan - uzaklaştıran Şeytan'ın hileleri olarak adlandırır. Modern uygarlık modeline bakın. Tüm dünya insanda, sahip olmadığı bir şeyi elde etmek için

mümkün olduğunca çok arzu uyandırmaya çalışır. Tüm dünya yanılısama satar. Yalanlardan örülmüştür ve iplikleri kıskançlığa dayanır. İnsanlar yanılısamayı kendileri yaratıyor, kirli düşünceleriyle besliyor ve gerçek sanarak kendilerini bu yanılısamanın içinde yaşıyorlar. Ve ne yazık ki Hayvan doğasının küresel yalan gerçeği ancak Ölüm karşısında ortaya çıkıyor. Ama o zaman bir şeyleri değiştirmek için çok geçtir.

"Gençlik, özgür bırakılmış hızlı bir at gibi bir günde geçip gittiğinden beri. Dizginleri çekmene çok az kalmıştır, artık orta yaşlısındır. Bu yaşta durur ve geriye bakarsınız. Değerlerinizi yeniden değerlendirmeye başlarsınız. Başarılarınız o kadar önemli görünmüyor, eskisi kadar dikkat ve enerji harcamaya değmiyorlar. Artık saygın insanların takdirini kazanmak için yeni arzulara ve yanılısamalara kapılırsınız. Ve kalabalığın üzerine çıkmak için yeni yollar icat etmeye başlıyorsunuz. Gözünüzü bile kırpmazsınız, zaten yaşlısınızdır ve hayatınızdaki pek çok şey tamamen saçma görünür ve anlamını yitirir. Yaşlandığınızda ölüm hakkında daha fazla düşünürsünüz ve bu da sizi asıl şey hakkında düşünmeye iter - ruhunuz hakkında. Gerçek özünüzü bulmak, ruhunuzu kurtarmak için bu dünyadan geldiğiniz o sınıra yaklaştıkça. Ancak bu hedefe ulaşmak yerine zamanınızı ve enerjinizi boş yanılısamalara harcadınız. Sonra koşuşturmaya, yeni yanılısamalar düşünmeye, ölümden önce dua edeceğinizi ve orada her şeyin affedileceğini düşünerek kendinizi avutmaya başlarsınız. Ama aslında bir insanın tüm yaşamı orada yargılanır.

"İnsanların aptallığının sınırı yok. İnsanların megalomanisi onları kötü şeyler yapmaya itiyor." Sensei

etrafına bakındı, ellerini birbirinden ayırdı ve sesinde hüznle, "Eğer insanların ne düşündüğünü bilseydiniz, çocuklar, korkardınız! Yine de prensip olarak neden duymanız gerekiyor, sadece kendinizi gözlemleyin. Gizliden gizliye ne hayal ediyorsunuz.

"Kısa bir süre önce, perestroykadan önce insanlar dünyayı kurtarmayı ve komünizmi inşa etmeyi hayal ediyorlardı, yani yüksek prensip sahibi insanlarımızı kastediyorum. Ama şimdi, perestroykadan sonra, gençler neyin hayalini kuruyor? Paranın ve kapitalizmin hayalini kuruyorlar. Herkes hayallerinde para harcıyor, zengin olma hayalleri kuruyor. İyi kazananlar da kazanmayanlar da ne kadar havalı olduklarını masallarla anlatıyor, megalomanlıklarını sergiliyorlar. Neden? Çünkü egoizm onların kafasında yeşerir. Rus hiciv yazarı Mikhail Evgrafovich Saltykov-Schedrin bir keresinde bu konuda güzel bir söz söylemişti: "Hiç kimse insancıl olmayan, kendi ülkesinin, komşusunun kaderine, parasından elde ettiği kâr dışında her şeye kayıtsız kalan bir adam kadar tehlikeli değildir." Ve haklıdır da.

"Aşırı zenginlik iyi bir şey getirmez. Bir adam hayatının yıllarını harcadı, birçok insanı kandırdı. Çünkü hiçbir büyük para adil bir şekilde kazanılamaz. Her şey hile ve yalan üzerine kuruludur. Yani, bir adam çok para kazandı. Dürüstçe kazanılmış maaşları kastedmiyorum, sadece yaşamak için normal para. Büyük para değil. Yani, para içinde yüzüyor. Ama hiçbir tatmin olmadığını fark eder. Bir şeylerin eksikliğini hissediyor gibi görünüyor. Diğer insanları fethetmek için güce ihtiyacı olduğunu anlar, böylece kendini

göstermez, geyik pirelerini kendi üzerine koymaz ve lider de dahil olmak üzere tüm kabilenin dikkatini çekmez. Parasını bir maymunun fındık fırlattığı gibi etrafa saçmak için değil, bu gücü gasp etmek ve tek başına lider olmak için. Bu şekilde parti liderleri ve başkanlar ortaya çıkar. Ama yeterli güce sahip olmadıklarını anlıyorlar. O zaman ne yapıyorlar? Bütün dünyayı fethetmeye karar veriyorlar. İş savaşlara, saldırganlığa, köleleştirmeye gelir. Napolyonlar, Stalin'ler, Hitler'ler ve benzerleri bu şekilde ortaya çıkar. Toprakları fethediyorlar, devletlerinin sınırlarını genişletiyorlar ama yine de tatmin olmuyorlar. Neden mi? Çünkü bir insan yeryüzünde hangi güce sahip olursa olsun, arzularının kölesi olmaya devam ettiği sürece asla tatmin olmayacaktır. Ama gerçek güç kendi üzerinizdeki güçtür.

"İnsanlık tarihinde böyle bir yolun anlamsızlığını ve Hayvan doğasının küresel yalanını gösteren pek çok örnek vardır. Bunlardan biri, hırslarını en üst düzeyde gerçekleştirmiş bir adam olan Büyük İskender'dir. Geniş toprakları fethetmiş ve antik çağın en büyük monarşisini kurmuştur. Peki sonuç ne oldu? Büyük İskender "dünyanın efendisi" olduğu gün, her şeyi bıraktı ve acı acı ağladı. Askeri liderleri onu bulduklarında, komutanlarını hiç ağlarken görmedikleri için şaşırıldılar. Ve askeri seferlerin en tehlikeli durumlarında ona eşlik etmişlerdi. İskender her zaman bir cesaret örneği sergilemiştir. Ölümün yakın olduğu zamanlarda bile hiç kimse umutsuzluk ve çaresizliğin izlerini görmemişti. Bu nedenle askeri liderleri, tüm halkları fetheden bu adama ne olduğu sorusuyla işkence çekiyordu. Kendisine soruldu ve İskender onlara üzüntüsünün nedenini anlattı. Fethettiği

zaman kaybettiğini anladığı ortaya çıktı. Ve o zaman tam da "dünyayı fethetmeyi" planladığı yerdeydi. Ve tam o anda her şeyin anlamsız olduğunu fark etti. Önceden beri bir hedefi ve yolu vardı. Ve şimdi hareket edecek hiçbir yeri, fethedecek hiç kimsesi yoktu. Ve şöyle dedi: "Hayatımdaki en büyük savaşı kaybettiğim için içimde korkunç bir boşluk hissediyorum."

Sensei bir süre sessiz kaldı ve sonra tekrarladı, "Yani, en yüksek güç kendiniz üzerindeki güçtür. Laozi'nin ne dediğini hatırlıyor musun, "Başkalarını tanıyanlar akıllıdır; / Kendini tanıyanlar gerçekten bilgedir; / Başkalarına hakim olanlar güçlüdür; / Kendine hakim olanlar gerçek güce sahiptir."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir tavırla, "Doğru, kendine hakim olmak zordur," dedi.

"Bütün zor şeyler basittir. Bunu yapmak için öncelikle düşüncelerinizi kontrol etmeniz gerekir. İnsanlar her zaman ruh halleri tarafından yönlendirilir ve megalomanilerini memnun eden her şeyle yaşarlar. Zihinlerinin tarlasını kontrol etmekte tembeldirler. Bu nedenle olası tüm yabancı otlar orada büyür. Bir yabancı otun özel olarak tedavi edilmeye ve bakılmaya ihtiyacı yoktur. Siz farkında olmadan o zaten çıkacaktır."

" Yabancı otun tohumunu nasıl çıkarabiliriz?" Andrew şaşkınlıkla sordu. "Çok basit. Sadece alıp kökünden söküyorsunuz. Çok mu zor?"

Şu anda düşüncelerinizi kontrol edebiliyor musunuz? Hayır. Ve bu "şimdi"ler tüm yaşamı oluşturur. "Şimdi ve burada" yaşayın ve Hayvan zihni tarafından tarif edilen yanılısamalara kapılmayın. Size seçme özgürlüğü verilmiştir! Öyleyse seçin."

O anda gölgeli sokağın asfalt yoluna doğru ilerledik.

Nikolay Andreyeviç tartışmayı sürdürürken, "Güç konusunda artık her şey açık," dedi. "Demek ki onur ve vicdanı kaybetmeden büyük paralar kazanılamıyor."

"Neden mümkün olmasın?" Victor ona itiraz etti. "Televizyonda ünlü işadamlarının katıldığı bir yuvarlak masa toplantısı izledim. Onlar normal insanlar."

Sensei ona baktı ve şöyle cevap verdi: "Onlar dürüst olmayan insanlar. Yalancılar ve egoistler, rol yapıyorlar ve hikâyeler anlatıyorlar. Kusura bakmayın beyler ama paranın içinde debeleniyorsanız, etrafınızda bu kadar aç, yoksul ve evsiz varken zengin oluyorsanız, sadece kârınızı artırmayı düşünüyorsanız, siz değerli bir adam değilsiniz. İnsan olarak anılmayı hak etmiyorsun."

"Ama bir dakika," Victor sesini kesemedi. "Zengin bir iş adamının suçu ne? Eğer zekiyse ve nasıl para kazanacağını biliyorsa, o zaman yapar ve kazanır. Peki ya çalışmak istemeyenler, tembeller, ayyaşlar ya da her neyse, onları beslemek zorunda mı?"

"Onları beslemek zorunda değil. Aç bir adama balık vermek aptalcadır çünkü onu yiyecek ve tekrar acıkacaktır. Ama ona balık vermek ve onu nasıl kullanacağını öğretmek çok daha akıllıcadır. Lütfen beni doğru anlayın, ben zenginliğe karşı değilim, yoksulluğa karşıyım. Paranın belli bir enerji karşılığı vardır. Ve fizik yasaları der ki, enerji bir yere gelirse, başka bir yere iner. Dünya tüm insanlar için adil ve erişilebilir olmalıdır. Ama dünya şeytanın hizmetkârları, yani kendilerine siyasetçi diyen hırsızlar tarafından yönetildiğinde, burada hiçbir zaman adalet olmayacaktır. İşte bu yüzden yok olmaya mahkûmdur." "Yine adaletten

bahsediyorsun," dedi Eugene küstahça.

"Sensei, bu komünizm gibi geliyor kulağa."

"Ne yapabilirim ki? Çocukluğumda öyle yetiştirildim ki komünizm uzun zamandır kanımda var," diye şaka yaptı Sensei. "Ciddi konuşmak gerekirse, kendinizi düşünün çocuklar. Şimdi oligarklar ortaya çıkıyor. Onların zenginliğinin kaynağı nedir? Halkın fakirleşmesi pahasına zengin oluyorlar, çünkü Anavatanımızı satıyorlar. Çok mu akıllılar yoksa ne? İnsanlar için, ülkeleri için iyi bir şey mi yaptılar? Ülke neden bu kadar fakir? Fakir bir ülkede nasıl zengin insanlar olabilir? Sadece çaldıkları zaman, kendilerinden daha zayıf olanları çalışıyorlar. Onların İnsan olarak adlandırılmaya layık başarılı insanlar olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Size söylüyorum, onlar şeytanın hizmetkârlarıdır ve cehenneme mahkûmdurlar.

"Bu oligarklar ucuz yardımlarını bile sadece başkalarının önünde gösteriş yapmak için yapıyorlar. Ama hayatlarında ciddi bir eylemde bulunmaya ve kendilerini tamamen değiştirmeye hazırlar mı? Benim şüphelerim var. Çünkü "Hazineniz neredeyse, kalbiniz de orada olacaktır" denmiştir. Bu tür insanların kalplerini depolanmış zenginliklerden uzaklaştırmaları çok zordur. Maalesef insanlar değişmediği için bin yıl, iki bin yıl önce de böyleydi. İncil'de zengin genç adamın İsa Mesih'e geldiği bölümü hatırlıyor musunuz? Ve sonsuz yaşama kavuşmak için hangi iyi şeyi yapması gerektiğini sordu. İsa ona, sonsuz yaşama kavuşmak istiyorsa, 'Adam öldürmeyeceksin', 'Zina etmeyeceksin', 'Çalmayacaksın', 'Yalan yere tanıklık etmeyeceksin', 'Anneni ve babanı onurlandıracaksın' ve 'Komşunu kendin gibi

seveceksin' buyruklarını yerine getirmesi gerektiğini söyledi. Genç adam O'na bütün bunları gençliğinden beri yerine getirdiğini söyledi ve hâlâ neyi eksik yaptığını sordu. İsa ona şöyle dedi: "Kusursuz olmak istiyorsan, git, elindeki sat, yoksullara ver; böylece gökte hazinen olur; gel, ardımdan gel." Ama genç adam bu sözleri duyunca üzgün bir şekilde oradan uzaklaştı, çünkü çok malı mülkü olan biriydi. İsa öğrencilerine şöyle dedi: "Bir devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin bir adamın Tanrı'nın Krallığına girmesinden daha kolaydır."

"Bilinçaltılarında değersizliklerini ve kendilerini bekleyen sonuçları hissederler. Bu nedenle kendilerini Tanrı'nın huzurunda rehabilite etmek için tapınaklar ve manastırlar inşa ederler. Aptallar! Kutsal Yazıları unuttular. Çünkü şöyle denmektedir: "Hırsızlar tarafından inşa edilen kiliseler Şeytan için barınaklardır. Onlar Tanrı'nın evlerini değil, şeytan için barınaklar inşa ederler. Ve eğer günahlarının bağışlanacağını umuyorlarsa, yanırlar. Bu onların günahlarına eklenecektir. Ve bu şekilde sadece kendilerini değil, "zenginliklerinden" faydalanan yakınlarını da lanetlemiş olurlar. Sonuçta, akrabalarına böyle bir fedakârlığa ihtiyaçları olup olmadığını sormadılar. Tanrı'nın huzurunda günahlarının sorumluluğunu paylaşmaya hazırlar mı?"

"Size uzun zaman önce yaşanmış bir hikâyeye anlatacağım; bir hırsız ve katil, bilge bir adamla tanıştıktan sonra hayatını tamamen değiştirmiş ve büyük bir adam olmuş. Bir zamanlar insanları soyan ve direndiklerinde hiç tereddüt etmeden öldüren bir hırsız yaşamış. Aynı zamanda Narada adında bir adam yaşamış. O bir şair ve müzisyendi. Ve derin bilgeliği

ile ünlüymüş. İnsanlar onu iyi öğütleri, iyi huyu, şakaları ve enstrümanıya çaldığı büyüleyici müziği için severlermiş. "Bir gün bilge adam komşu köyü ziyaret etmeyi aklına koymuş. Yolu tam da soyguncunun faaliyet gösterdiği ormandan geçiyormuş. İnsanlar çok tehlikeli olduğu için bilge adamı o yoldan gitmemesi için ikna etmeye çalışmışlar. Ama Narada sadece gülmüş, "Kalplerinize korku salan ve sizi korkak yapan adama bakmak istiyorum. O sadece bir adam ama tüm yol boyunca trafiği durdurdu."

"Narada bunu söyledikten sonra geri döndü ve enstrümanıya müzik çalarak ormana gitti. Çok geçmeden soyguncu müziği duydu ve yola çıktı. Melodisini çalarken mutlu görünen silahsız bir adam görünce şaşırılmış. Hayatında ilk defa içinde bir şüphe hissetmiş. Ve müzisyene seslenmiş: "Bu yoldan gitmenin tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

"Narada çalmayı bırakmadı, yoldan döndü ve bunca zamandır kılıcını bileyen soyguncunun yanında yerini aldı. Melodisini bitirdikten sonra soyguncuya sordu, "Bu ormanda tek başına ne yapıyorsun?"

"Soyguncu cevap vermiş: "Ben insanları soyarım. Ve şimdi senin bütün servetini alacağım."

"Bilge adam demiş ki, "Benim zenginliğim farklı, manevi bir zenginlik. Ve bunu seninle paylaşmaktan mutluluk duyarım.

"Beni sadece maddi zenginlikler ilgilendiriyor," diye açıklamış soyguncu.

"Maddi zenginlikler mi diyorsun?" diye sordu bilge adam ve bir avuç toprak alarak etrafa saçtı. "Ama bu sadece toz, hemen yok olan bir yanılsama. Manevi ebedi değerlerle

karşılaştırıldığında bu hiçbir şey değildir. Söyle bana, buna neden ihtiyacın var?"

"Soyguncu cevap vermiş: "Bunu ailem için yapıyorum: annem, karım, çocuklarım. Onlara para getirmesem aç kalacaklar. Ve başka bir şey yapamam."

"Bilge adam ona sordu: "Onlara böyle bir fedakârlığa ihtiyaçları olup olmadığını sordun mu? Senin günahların için Tanrı'nın önünde sorumluluğu paylaşmaya hazırlar mı?"

"Hayatını soygunla kazanan adam hayatında ilk kez bunu düşünüyordu.

"Bilmiyorum. Bunu daha önce düşünmemiştim."

"Öyleyse git ve onlara sor," diye önerdi bilge adam. "Ben de seni burada bekleyeceğim."

"Ve yine o büyüleyici melodisini çalmış.

"Soyguncu onun tavsiyesine uymuş. Eve dönmüş ve annesine sormuş. Yaşlı kadın ona şu cevabı vermiş: "İşlediğin suçların sorumluluğunu neden seninle paylaşayım ki? Ben senin annenim ve bana yemek vermek senin görevin."

"Karısı dedi ki, "Senin günahlarından neden ben sorumlu olayım? Ben hiçbir şey yapmadım ve Tanrı'nın önünde tertemizim. Ekmeğini nasıl elde ettiğini bilmiyorum. Bu senin kendi sorunun."

"Neşeyle oynayan çocukların yüzlerine bakan soyguncu, onlara sormaya bile başlamadı. Yüreği burkularak bilge adama döndü: "Kimse benimle sorumluluğu paylaşmak istemiyor. Ailem için ne yaparsam yapayım, her şeyin tek sorumlusu ben olacağım. Olan oldu ve ben yalnızım. Şimdi ne yapmalıyım?" Ve bilge adamın mükemmel yüzüne kederle baktı. Bilge şöyle cevap verdi: "Hırsızın maskesini çıkar ve iyi

işlerin alevini yak. Yaptığın kötülükleri telafi et. Kendini değiştir ve bir İnsan ol."

"Bu adam, Büyük Bilge ile birlikte bu karanlık yanılısama ormanını terk etti... Daha sonra insanlar ona Walmiki demeye başladı ve sonraki yüzyıllarda efsanevi şair, dünyaca ünlü eski Hint epik şiiri "Ramayana "nın yazarı olarak ünlendi."

Sensei sessizleşti. Biz de duyduğumuz hikayenin etkisiyle bir süre sessiz yürüdük. Bir kafenin önünden geçerken Stas sessizliği bozdu ve bir dükkâna uğrayıp soda içmeyi teklif etti. Hava sıcak olduğu için herkes bu fikri olumlu karşıladı. Sadece Sensei reddetti ve bizi bankta oturarak bekleyeceğini söyledi. Yaşlı bir çiftin oturduğu gölgeli bankı işaret etti. Ayrıldık.

Bir bardak soda içtikten sonra ben dışarı çıktım, çocuklar da atletik vücutlarını daha fazla içeceklerle doyurmaya çalışıyorlardı. Sensei yaşlıların yanına oturdu ve onlarla bir şeyler konuştu. Bu arada Nikolai Andreevich kafeden çıktı ve birlikte Sensei'nin yanına geldik, yaşlı çiftle selamlaştık ve konuşmalarına istemeden de olsa kulak misafiri olduk.

"...dualarıyla."

"O iyi bir rahip, Peder Vasiliy," diye onayladı Sensei. "İnsanlar için çok şey yaptı."

"Hayat çok çabuk geçti," diye iç geçirdi yaşlı bir kadın. "Gençlere bakıyoruz ama biz de son zamanlarda onlar gibiyiz. Ve en önemlisi, bedenlerimizin yaşlandığını ruhumuzda hissetmiyoruz."

"İnsan ruhunda yaşlanmaz," dedi Sensei ve iyi huylu bir gülümsemeyle ekledi, "Gençleri kıskanmayın. Onların daha

geçmeleri gereken çok yol var. Ve siz zaten eşikte duruyorsunuz ve sadece kapıyı çalmanız gerekiyor."

"Sorun da bu zaten. Beni ölüm değil, ayrılık üzüyor," dedi yaşlı kadın belli belirsiz bir gözyaşını silerek. "Vanechka ile elli üç yıl mükemmel bir uyum içinde yaşadık, birbirimizden kötü bir söz duymadık." Yaşlı adam başıyla onayladı. Yaşlı kadın minnettarlıkla onun elini tuttu. "Ve şimdi ayrılma zamanımız gelmiş gibi görünüyor. İçimdeki üzüntünün sebebi bu."

"Üzüntünüz yersiz. Ne hakkında? Bedenini önemsiyor musun?" Sensei ellerini iki yana açtı ve az ilerimizde yürüyen genç çifti işaret ederek gülümsedi: "Tanrım, gençliğinizi anlıyorum ama şimdi üzülecek neyiniz var?" Birlikte güldüler. "Ve ruh... Sevgi ruhta yaşarken ayrılık mümkün değildir. Çünkü önemli olan bu adamı sevdiğini bilmen. Eğer o senin ruhun için gerçekten değerliyse, Anı ve Sevgi senin içinde yaşamaya devam ediyorsa, onu nasıl kaybedebilirsin ki..."

Çocuklar kafeden çıkmaya başladılar ve Sensei banktan kalkarak yaşlı çiftle vedalaşmaya başladı.

"Çok teşekkür ederim, beni çok sakinleştirdiniz," dedi yaşlı kadın sonunda Sensei'ye ruhundaki her şeyi anlatmak istercesine, "Ve gerçekten bizi ne ayırabilir ki? Bu dünyadan ayrılısam bile onu o taraftan da en az burası kadar seveceğim. Hiçbir şey kaybetmeyiz."

"Boş ver!" dedi Sensei. "Burada bir anda birlikteydiniz ve orada sonsuzlukta da birlikte olacaksınız. Sonsuzluk yaklaştığı için mutlu olmalısınız. Burada keder ve üzüntü içindediniz ve orada huzur ve neşe bulacaksınız." "Sizinle

konuşmak çok güzeldi," diye mırıldandı duygulanan yaşlı kadın.

"Sizinle konuşmak benim için de bir zevkti."

"Birbirimizle karşılaşp karşılaşmayacağımızı bilmiyorum. Her günüm beklemekle geçiyor. Tabii ki peder Vasiliy ile tanışmak ve sizinle konuşmak isterdim. Beni çok sakinleştirdiniz. Ruhum o kadar rahatladı ki. Sizinle tekrar görüşmeyi çok isterim."

Sensei yaşlı kadına şefkat ve sıcaklıkla bakarak, "Merak etme," dedi. "Mutlaka görüşeceğiz ve konuşmak için bol bol vaktimiz olacak."

Bu yaşlı çiftin yanından uzaklaşıp adamların peşinden pazara doğru ilerlediğimizde Nikolay Andreyeviç Sensei'e,

"Bunlar tanıdıklarınız mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sensei gülümseyerek. "Onlar sadece iyi insanlar."

"Peki bu kadın hasta mı?"

"Evet. Yaşamak için çok az zamanı kaldı."

"Ona bir şekilde yardım etmek mümkün değil mi?" Endişeyle sordum.

"Bu mümkün. Ama bu tür bir yardım zararlı olacaktır," diye yanıtladı Sensei. "İnsan geçicidir. Ölüm yaşlılığa ve eziyetlere son verir, varoluşun yükünden kurtarır. Sevgi dolu ruhlar için bu bir ödüldür. Çünkü en azından sadece öldüğümüz için farklılaşmayız..."

Nihayet gezimizin son durağına geldik, burası yerel bir gıda pazarıydı. Girişten önce biblolar, kalemler, saatler ve diğer tüketim malları gibi farklı Çin kamyonlarının bulunduğu masalar vardı. Sensei tüm bu çok renkli ürün yelpazesine baktı ve alçak sesle acı bir şekilde şöyle dedi.

"Saygıyı tamamen kaybettiler. Gelişmekte olan bir ülkeymişiz gibi bize çeşitli çöpler yağdırıyorlar."

Çocuklar tüm bu çeşitli mallara bakmaya başladılar. Stas saat şeklinde kare bir biblo aldı, bir düğmeye bastı ve garip sesler çıkarmaya, yanıp sönmeye ve değişen rakamlar göstermeye başladı.

"Bu da ne böyle?" Stas şaşırılmıştı.

"Geiger sayacına benziyor," diye sırttı yanında duran Nikolay Andreyeviç.

"Ne?" Eugene, Stas ile doktorun arasına girdi. "Bu ne biçim bir sayaç?"

"Geiger sayacı," diye tekrarladı Nikolay Andreyeviç. "Parçacıkların gaz deşarjı göstergesi."

Eugene Nikolay Andreyeviç'e uyuşmuş bir soruyla baktı. Stas ironik bir şekilde gözlerini kapattı ve arkadaşının düşünme sürecini hızlandırmaya karar verdi.

"Sen hiç dozimetre denilen bir cihaz duydu mu köylü çocuğu?"

"Ah, bu radyasyon için bir cihaz mı yoksa ne?" Eugene ikinci kez tahmin etmeye çalıştı.

"Radyasyon dozunu ölçmeye yarayan bir cihaz," dedi Stas gülerek.

"Ben de aynı şeyi söylüyorum."

Eugene ciddi bir "bilgin" yüz ifadesi takınarak Stas'tan yanıp sönen bir "cihaz" aldı ve incelemeye başladı.

"Bu bir kronometre," diye açıkladı satıcı kadın. "Ama bu... Size başka bir tane vereceğim."

Stas ona göz kırptı ve neşeyle Eugene'i işaret ederek şöyle dedi. "Ona aldırmayın, çok uzun süre ders çalıştı, bu yüzden zihinsel olarak biraz geri zekalı."

Gülüştük. Eugene başını salladı ve özellikle Stas için yüksek sesle, "Genellikle kötü şeyleri hatırlamam... daha çok onları yazarım," dedi. Ve satıcı kadına dönerek, "Fiyatı ne kadar?" diye sordu.

Kadın fiyattan bahsetti ve bu " arızalı şeyi" bir başkasıyla değiştirmek için acele etti.

"Hayır, hayır, bunu alacağım," diye durdurdu Eugene onu. "En azından sizin kusurlu mallarınızı %100 indirimle alacak birileri olmalı..."

Ve Eugene titiz bir alıcı gibi öyle komik bir şekilde konuşmaya devam etti ki neredeyse gülmekten ölüyorduk. Eugene'in bir sonraki şakasından sonra psikoterapistimiz bile Stas'a ilgiyle sordu: "Her zaman mı böyle yoksa sadece şimdi mi?"

Stas, "Şimdi ve her zaman" diye cevap verdi.

Doktor gülerek, "O zaman bu bir "teşhis", " dedi.

Eugene'in indirimden memnun kalıp bu önemsiz şeyi birkaç kuruşa satın alması ve Sensei'ye gelen adamlar tarafından alaya alınması üzerine, Sensei "İnsanları paralarından mahrum etmeye utanmıyor musun?" dedi.

"Ne olmuş yani? Asıl onlar utanmalı böyle bir "malı" böyle bir fiyata satmaya," dedi ve çekici Hollywood gülümsemesiyle gülümseyerek ekledi, "Biliyor musunuz Sensei, benim vicdanım tertemiz..." ve ondan ayrılarak alçak sesle ekledi, "çünkü ben kullanmıyorum."

"Sorun da bu zaten," diye bitirdi Sensei arkadaşların yüksek sesli kahkahaları altında.

Markete girdik ve listeye göre yiyecek almaya başladık. Eugene'in yapacak bir şeyi yoktu ve buraya güneyden geldiği belli olan bir satıcının yanına geldi ve ona şüpheyle "Sebzeleriniz nerede yetişti?" diye sordu.

Satıcı onu anlamamış görünüyordu ve her zamanki gibi mallarını övmeye başladı. Yerle ilgili sorular son olarak ortalamanın oldukça üzerinde olan fiyatla ilgili soruya dönüştü. Deniz tatil beldelerinde hiçbir zaman ucuz yiyecek olmadığı için bu doğaldır. Ama muhtemelen Eugene için değil. Kendisini (en azından tüketici hakları derneğinin) müfettişi olarak tanıttı, "dozimetresini" çıkardı ve onunla tüm malları incelemeye başladı. Dozimetre, ekranında gerçek dışı rakamlar göstererek yanıp sönmeye başladı. Satıcı gözlerini kocaman açmış bakıyordu. Nereden çıktığı belli olmayan bu garip ve titiz alıcının bu davranışı satıcı üzerinde kötü bir izlenim bıraktı.

"Bunu gördünüz mü!" Eugene, tüm bu süre boyunca yanında duran ve yüzünde ciddi bir ifade tutmak için elinden geleni yapan Stas'a öfkeyle "dozimetre" verilerini gösterdi.

"Şuna bir bakın! Çernobil'dekinden çok daha kötü! Hangi nükleer test alanında yetiştirdiniz bunu?" Eugene, "dozimetre" göstergelerini karıştıran satıcıya seslendi. "Görüyorsunuz, Geiger sayacı bile çalışmıyor. Bu inanılmaz bir şey! Yakında nükleer atıklarla besleneceğiz..."

Eugene'in açıklamaları diğer insanların dikkatini çekti. Satıcı önce tezgâha sonra sebzelere şaşkın şaşkın baktı ve yoğun bir şekilde sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kendini haklı çıkarmaya ve yiyeceklerinin en iyi kalitede olduğunu söylemeye başladı. Eugene bu hikayeyi inanılmaz bir boyuta taşıyınca, satıcı tacın önünde kendi kendine bir domates yedi ve hem Eugene'i hem de etrafında toplanan kalabalığı sebzelerinin tamamen güvenli olduğuna ikna etmeye çalıştı. Ama bu Eugene'i daha da kışkırttı ve satıcının bu hareketine karşılık olarak radyasyonun bedeni nasıl etkilediğine dair korkutucu hikayeler anlatmaya başladı, ilk olarak neyin işlevini durdurduğunu ayrıntılı bir şekilde sıraladı (tabii ki ona göre). Sonunda öyle saçmaladı ve etrafına öyle bir aylak kalabalığı topladı ki, sonunda satıcı bu panik tacirinden kurtulmak için sebzeleri satın alma fiyatından çok daha düşük bir fiyata ona verdi.

Bu arada yiyeceğimizin bir kısmını aldık. Stas ve Eugene bizi buldular ve domates ve salatalık dolu sepetin tamamını gösterdiler. Eugene 'başarılarıyla' övünmeyi bırakmadı ve yiyeceklerin geri kalanını daha düşük fiyatlarla satın alma isteğini dile getirdi. Sensei bunun üzerine sadece başını salladı ve "Siz, insanlar... Sana defalarca söyledim ve sen..." diyerek

kınamasını ifade etti.

"Ama Sensei, makul bir fiyata satın alabileceksen neden daha fazla harcayalım? Buradaki insanların hepsi dolandırıcı! Ben dürüst bir vatandaşım ve bunu yapmalarına izin veremem. Elimden geldiğince buna katılmak istiyorum." Çocuklar kahkahalarla gülerken Eugene kendine bahaneler bulmaya devam etti ve kurnazca gülümsedi. "Onları kıskanmıyorum. Ne zaman bir satıcı görsem, ruhum adaleti sağlamaya ihtiyaç duyuyor."

"Ah," diye sıırttı Sensei. "Şimdi bu liyakate böyle mi diyorlar?"

"Doğru," diye gülerken başını salladı Stas. "Üstelik bu 'adalet erdemini' iki şekilde gösterir: bencil ve bencil olmayan. Bencilce olan, 'onun da olmasını' istediği zamandır. Bencil olmayan ise "diğerlerinin de sahip olmamasını" istediği zamandır.

Sensei elini umutsuzca Eugene ve Stas'a doğru salladı ve "Ne isterseniz yapın" dedi.

Nikolay Andreyeviç onlara bir liste ve para verdi. Ekibimiz kendi içinde bölündü. Adamların bir kısmı Eugene ile birlikte onun satın alma işleminde eğlenmek için gitti. Sensei, Volodya, doktor ve ben, adamlarla buluşma yeri konusunda önceden anlaştıktan sonra deniz kıyısına gittik.

Gökyüzü bulutsuzdu. Yarı uykulu tatil köyü ziyaretçileri, ağaçların gölgesinde güneşten saklanan sokaklarda tembel tembel yürüyordu. Kararlaştırdığımız yere geldik. Yiyecek dolu kağıt torbaları yere koyduktan sonra büyük ağacın

gölgesindeki boş banka oturduk. Nikolay Andreyeviç zaman kaybetmemeye karar verdi ve Sensei ile konuşmaya başladı.

" Sensei, buraya gelirken ilginç bir konuya değindiniz... Ben de hep düşünüyordum... Eh, mesleğimizle ve ülkemizde zengin olma tehlikemiz yok," dedi doktor şakayla karışık. "Ama ciddi konuşmak gerekirse, insan ne yapmalı? Herkes bunun kötü olduğunu söylüyor ama iyi olan ne? Nasıl yaşamalıyız?"

"Görüyorsunuz, her insan aslında gerçek hayatını yaşamıyor. Hoşuna giden bir imaj seçer ve bir rol oynar, genellikle de tek rol değildir. Örneğin, şimdi bir öğrenci rolü oynuyorsunuz ve dersteki gibi sorular sormaya, sözlerimin anlamını anlamaya çalışıyorsunuz. Sonra psikoterapist rolüne geçiyorsunuz ve sözlerimi analiz etmeye çalışıyorsunuz. Ama aslında bu sadece bir oyun, başka bir şey değil. Çünkü ne söylediğimi kendiniz de biliyorsunuz. Sadece ruhunuzun derinliklerine bakmanız yeterli.

"Her insan aynı şeyi yapar. Oynar. Biri doktor rolünü sever, diğeri havalı bir asker rolünü sever, üçüncüsü motor tamircisi olmayı sever. Biri ayyaş rolünü seçer, bir diğeri gangster, biri kariyerist, biri de hayata küsmüş bir insan. Ancak, bir insan hangi rolü seçerse seçsin, aslında bu sadece onun rolüdür. Sadece buna o kadar alışır ki, bunun gerçek hayatı olduğunu düşünür. Aslında Shakespear bütün dünyanın bir tiyatrodan ibaret olduğunu söylerken haklıydı.

"Ve her aktör gibi, bir insan da rolünden memnun kalmaz ve kendisini daha önemli gördüğü başka bir rolün hayalini kurar. Bir insan neyi başarırsa başarsın, ona hayatındaki ana rolü henüz oynamamış gibi gelir. Ve hayal ettiği rolü

oyynamak, örneğin fakir, hasta, zengin, sağlıklı, tamirci ya da astronot, fark etmez, insan başka bir rolün hayalini kurar. Başkan, oligark, kahraman ve kurtarıcı, adalet savaşçısı ya da bir başkası imajını dener... Ve her zaman hayallerinde kalır, bu masallarla kendini memnun eder. Ama bunu durdurmak ve hayatta İnsan'a layık bir rol seçmek çok daha kolay değil mi?"

"Aziz, lama ya da her kimse onun rolünü mü kastediyorsun?"

"İster lama, ister aziz ya da sadece dürüst ve nazik bir insan, nasıl isterseniz öyle adlandırın. Ben buna basitçe, bir İnsana layık bir rol diyorum. Ve sen de olman gereken kişi olmalısın. Böylece uykuya daldığınızda vicdanınızın saf olduğundan emin olursunuz. Böylece ölürken düşünceleriniz ve yaptıklarınız için utanmayacaksınız. Ve Tanrı'nın önünde ya da Hıristiyanların dediği gibi İlahi Adalet'te bile anlatacak bir şeyiniz olsun. Böylece iyi işler yaptığınız sepetiniz dolu, kötü işler yaptığınız sepetiniz ise boş olacaktır. İnsan olmanın anlamı budur. Ve sadece dışarıdan değil, daha da önemlisi içinizden. Kafanıza bir düzen koymalısınız. Aptalca, kötü, boş şeyler hayal etmemelisiniz. Daha çok Tanrı'yı, ruhunuzu düşünün. Boş zamanınız varsa, bunu ruhunuz için faydalı olacak şekilde kullanın, dua edin, meditasyon yapın, manevi şeyler yapın. Çünkü hayat çok kısa. Ve bu, insanın Tanrı'ya İnsan olarak adlandırılmaya layık olduğunu kanıtlaması için verilmiştir..."

Sensei basit ve net bir şekilde anlatıyordu. Sözleri öyle bir içtenlik, öyle bir sempati, güç ve nezaketle doluydu ki, "lotus çiçeğim" bile kendiliğinden titremeye başladı ve bedenime hoş bir sıcaklık yaydı. Ve sanki üzerimdeki tüm

maskeler düşmüş, bir anlığına gerçek Özümü ortaya çıkarmış gibi içten içe kendimi çok iyi hissettim. Ve bir şekilde bu özgür durumda Sensei'nin neden bahsettiğini gerçekten anladım. Çünkü bu anlayış kelimelerle değil, ruhumla gerçekleşiyordu.

Bir süre sessizlik içinde oturup deniz manzarasını seyrettik. Sensei'nin sözlerinin yarattığı bu olağandışı durumda herkes boş bir şey söylemek istemiyor gibiydi. Her şey inanılmaz derecede açık ve basitti. Bu tefekkür dinginliği marketten dönen çocuklar tarafından bozuldu.

"Bakın ne kadar çok yiyecek aldık!" dedi memnun Eugene, ellerini kocaman açıp taşıdıkları dolu kâğıt torbaları göstererek. "Peki neden bu kadar üzgünsünüz?"

"Ah, sadece bakıyoruz," dedi Sensei gözlerini deniz boşluğuna dikerek.

Eugene de nezaketen o tarafa baktı. Bu sırada bir motorlu römorkör tam o sırada denizde hızla ilerliyordu. Ona bir halat bağlanmıştı ve bir ucu su kayağı yapan bir kız tarafından sabit tutuluyordu.

"Oh, harika kız!" diye değerlendirdi Eugene, bizim bu konu hakkında konuştuğumuzu düşünerek.

"Doğru," dedi Sensei. "Az önce onlara bu konuda bir şaka yaptım, o yüzden bu kadar üzuldüler."

Eugene, "Ne tür bir şakaydı ki üzuldüler?" diye sordu. "İki balıkçı nehrin kıyısında oturmaktadır. Önlerinde su kayağı yapan güzel bir kız kaymaktadır. Biri diğerine şöyle der: "Düşüğünü ve batmaya başladığını hayal et. Ben dalıp onu kurtaracağım. Onu karaya sürükleyeceğim ve suni

teneffüs yapıyor gibi yapacağım ama onu öpüyor ve kucaklıyor olacağım." Bunu söyler söylemez kız aşağı düşer ve batmaya başlar. Adam hemen suya giriyor, dalıyor ve kadının bedenini çıkarıyor. Suni teneffüs yapmaya, öpmeye ve kucaklamaya başlıyor. Sonra arkadaşının yanına geliyor ve diyor ki, "Ben bir şeyi anlamıyorum. O kız güzeldi ama bu çirkin." Arkadaşı ona garip garip bakar ve cevap verir: "Haklısın... O kız su kayağı yapıyordu, bu ise patenle.""

Grubumuz ağacın altında kükreyerek gülüyordu. Sadece Eugene bir şekilde hareketsizce gülümsedi ve sonra şaşkınlıkla sordu, "Anlamadım, patenlerin nesi var? Su kayağı yapıyordu."

Hepimiz kahkahayı patlattık, bu kez şaka yüzünden değil, Eugene'le dalga geçmek için. Adam gafını gizlemeye çalıştı ve kahkahanın akışını hızla marketteki maceralarına çevirdi. Diğer "görgü tanıkları" da hikayesine katıldı ve daha fazla ayrıntı ekledi. Sonunda herkes çok güldükten sonra Eugene'in markete tek başına gitmesinin zaten tehlikeli olduğu sonucuna vardı. "Dozimetresi" ile o kadar çok kargaşa yarattı ki, bir dahaki sefere bu cihaz olmadan bile orada görünürse, şakasının tüm "sonuçlarını" kemiklerinde hissedecek.

Herkesin rahatça alabilmesi için yiyecekleri kağıt torbalara dağıttık. Geri dönmek üzereyken Eugene aniden yüksek sesle güldü, "Ah! Demek ki patenli kız kıştan beri orada yatıyor."

Bu son damlaydı. Kahkahalarımız histeriye dönüştü. Yoldan geçenler bile bize bakıp gülümsemeye başladılar, çünkü bu kadar gürültülü bir kahkahanın sebebinin ne

olduğunu anlamasalar da iyi ruh hali dalgasından etkilenmişlerdi.

Yiyeceklerle dolu olduğumuz için dolambaçlı bir yoldan gittik, daha uzun ama daha rahattı. Ve binalardan birinin önünden geçerken Eugene'nin etrafa bakışları birden durdu. Elindeki kâğıt torbaları asfalta bıraktı ve hem gömleğinde hem de şortunda modacılar tarafından cömertçe modellenmiş ceplerinde detaylı bir arama yaptı.

"Nerede bu?" Şaşkınlıkla mırıldandı adam.

Eugene geride kaldığı için bazılarımız da onu beklemekten vazgeçti.

"Ah, işte burada!" Sonunda sevinçle haykırdı ve buruşuk bir kâğıt çıkardı.

"Acil durumlar için mi saklıyorsun?" diye sırıttı Volodya, Eugene'in buruşuk kağıdı düzeltme çabalarına bakarak.

Eugene şakacı bir tavırla, "Evet, duyu ötesi durumlar için," diye cevap verdi. Elindeki kâğıt torbaları kavrayarak Sensei'ye yetiştirdi. "Sensei, markette bulduğum şu ilana baksana.

Evrenin ve tüm Dünya'nın Hükümdarı'na gerçek bir övgü..."

Aynı anda elinde kağıt torbalar tutan adam bir kağıt uzattı.

Sensei kağıdı aldı, gözleriyle taradı, gülümsedi ve geri verdi.

"Etrafta böyle bir sürü "saçmalık" var. Sadece bak... Burada, orada ve şurada..."

Eugene ile birlikte Sensei'nin gösterdiği tüm yönlere başımızı çevirdik. Ve gerçekten de her yere büyük harflerle

yazılmış aynı reklamlar yapıştırılmıştı "Büyük duyarlı, uluslararası sınıfta onurlandırılmış Üstat, falcı, bakışları birçok insanı iyileştiren güçlü sihirbaz ve büyücü, Vitaliy Yakovlevich... sayısız talep üzerine, tüm dünyada tek ve benzersiz olan ek sağlık iyileştirme performansı düzenliyor. Gösteri başlayacaktır..." Ayrıca bir sonraki tarih ve inanılmaz yüksek bilet fiyatları vardı. Bu yapışkanlı reklam çeşitlerine bakarken yine gülmekten kırıldık. Önünden geçtiğimiz çöp kutusunda bile böyle bir kağıt vardı.

"Utanç verici!" Eugene öfkeyle tükürdü. "Ve ben bir aptal gibi bu "yükü" pazardan cebimde getirdim. Kâğıdı tekrar buruşturdu, havaya fırlattı, bacağıyla top gibi tekmeledi.

"Neden çöp atıyorsun?" diye onu hafifçe azarladı Sensei. "Düşüncenizin saflığı dış kültürünüzden ve düzeninizden başlar. Git şu kâğıdı al ve çöp kutusuna at."

Eugene her zamanki mazeretlerine rağmen bu kez bir şekilde yetersiz davranmış, belli ki mizahi üslubunu çeşitlendirmeye çalışmıştı. Elindeki kâğıt torbaları tekrar yere bıraktı ve mecburen kâğıda doğru koştu. Onu kaldırdı ve hatta birkaç kez asfaltın üzerinde duran bir yeri eliyle "süpürdü". Sonra da gerçek bir basketbol oyuncusu gibi buruşmuş kağıdı bir top gibi çöp kutusuna fırlattı. Ve "bir sayı kazanarak" ellerini memnun bir havayla açtı.

"Bir kağıt için ne? Ortada kâğıt falan yoktu. Sana öyle geldi. Şimdi dışarı çok sıcak. Bu sadece bir mucizeydi."

"Vay, vay," dedi Stas gülerek. "Sen de bizim şişeden çıkan cinimizsin."

Yine güldük. Eugene belli ki yeni imaj fikrini beğenmişti ve "Neden olmasın? Herhangi bir dileğinizi düşünün, ben de yerine getirme nezaketini göstereyim," dedi ve göz kırparak neşeyle ekledi: "Tabii ki modern iş ilişkilerini ve self-servisi göz önünde bulundurarak."

"Self servis derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Stas gülümseyerek. "Görünüşe göre bir dilek düşüneceğiz ve bunu kendimiz yerine getireceğiz?"

"Çok zekisiniz!" Eugene kağıt torbalarına dönerken omzuna vurdu. Gülüştük ve Andrew, "Şahsen benim tek bir dileğim var, o da tüm yiyeceklerimizle birlikte kampımıza götürülmek" dedi.

Eugene yüküyle birlikte bize yetiştikten sonra "Çok kolay" diye cevap verdi, "Benim sihrim için imkânsız diye bir şey yok. Bu dileği yerine getirmenin iki yolu var." Stas espriyle, "Lütfen geniş listeni açıkla, ey büyük cin," diye karşılık verdi.

"İlk yol, hızlanmamız ve ağır çantaları yüklenerek kampa koşmamız."

"Olamaz!" diye bağırdık hep birlikte. "Hava çok sıcak," diye homurdandı Andrew.

"Peki ya ikinci yol?" diye sordu Stas gülümseyerek.

"Eğer doğru şekilde yaparsak büyüünün ikinci yolu da mümkün. Taşıma sürecindeki en önemli şey nedir?"

Andrew gülerek, "Volodya'nın topuğu!" diye cevap verdi.

Herkes Sensei'nin sabah şakasını hatırlayarak kahkahalarla bağırdı.

Eugene rolünü oynamaya devam ederek, "Bazı kişiler için bu apaçık ortada," dedi. "Daha geniş düşünün!"

"Kanatlar!" diye haykırdı Ruslan.

Eugene dilini şaklattı ve görkemli bir havayla konuştu, "Bu kodamanlar için. Daha derin düşün!"

Arabanın geçtiğini gören Stas şakayla karışık, "Tekerlekler," dedi.

"Sen, Stas, uçup gitmişsin," diye uyuşturucu bağımlısı Eugene'in kısık sesini taklit ederek elini salladı. Ve neşeyle ekledi, "Daha derin düşünmek delirmek anlamına gelmez. Ne olmuş yani? Başka fikrin yok mu? Hey, sen! Sevgili Sensei'mizin bize söylediği gibi, asıl önemli olan zihnimizi faydalı şeylerle meşgul etmektir." Ve başıyla bizimle birlikte gülen Sensei'yi işaret ederek, "Haklı mıyım?" diye sordu.

"Haklısın," diye başını salladı Sensei.

"Görüyorsunuz, sizin aksinize ben..., ben... Tanrım, ben ö-ğ-r-e-n-i-y-o-r-u-m," diye telaffuz etti sonunda adam, "derslerimi çok çabuk öğreniyorum."

Stas alaycı bir tavırla, "Tabii ki biz senin çok arkadayız, sen bizim biricik nesnemizsin," dedi.

"Bundan kim şüphe edebilir ki!" Eugene göğsünü gererek kendinden memnun bir şekilde konuştu. "Sonunda ben bir cinim!"

"Peki bu sefer bize ne öneriyorsunuz, Abdurahman Abdurahmanoviç?" diye sordu Volodya, bas sesindeki ironiyle.

Ama Eugene bu kelime oyunundan zevk alıyor gibiydi."

"Bekle, dostum, sadece bekle. Zamanın hızla ve fark edilmeden akıp gitmesi için zihnini neyle meşgul edebilirsin? Mizahla! Öyleyse, esprileri dinle..."

Eugene'in şakalarının bir sonraki bölümünden sonra, onun "sihrinden" ağzımız ve midemiz gülmekten ağrırken, Nikolai Andreevich bu sonsuz kahkahayı kesmeye ve zamanı daha rasyonel kullanmaya karar verdi. Konuşmanın konusunu nazik bir şekilde insan ve onun ruhsal arayış yolları hakkındaki ebedi soruya çevirdi. Bu konuya ısınan Sensei bize bir efsane anlattı.

6

"Bir zamanlar bir Yolcu kendini kaybetmişti. Çölde tek başınaydı ve kim olduğunu ve nereye gitmesi gerektiğini hatırlayamıyordu. Yolcunun baktığı her yerde kumlar ve uçsuz bucaksız kum tepeleri vardı. Onların nerede bittiğini ve nerede başladığını bilmiyordu. Güneş acımasızca tenini yakıyordu. Rüzgâr sıcak havayla yakıyordu.

"Yolcu uzun zamandır yürüyordu. Birden dikenli kuru bir çalı gördü. Yakınına oturdu. Ama ani bir rüzgar onu kumların üzerine sürükledi. Dikenleriyle bir iz bırakarak kolayca yuvarlandı. Ve düşündü ki, eğer yuvarlanıyorsa, demek ki nerede olduğunu biliyor. Eğer bir iz bırakıyorsa, ona bir yol gösteriyor demektir. Ve Yolcu onu takip etti. Ama rüzgâr sakinleşti ve çalı durdu. Yeni bir rüzgar onu geri götürdü. Ve Yolcu yine kendi izlerine basarak onu takip etti. Ama sonunda yola çıktığı yere vardı. Ve Yolcu, çalının ölü olduğunu ve rüzgarın sadece onunla oynadığını anladı. Anladı ki sevgili

kuru çalının peşinden koşmak anlamsız, çünkü onun bir yaşamı yok. Artık onun üzerinde sadece elementler hüküm sürüyor. Onu eline aldı, ama onu acı bir şekilde soktu. Bu onu şaşırttı. Ölü olmasına rağmen acı vermeye devam ediyordu. Ve onu öfkeyle fırlatıp attı.

"Yolcu yoluna devam etti. Uzun süre yürüdü. Susuzluktan ve açlıktan kavrulmuştu. Ama yürümeye devam etti. Uçan büyük bir kuş gören Yolcu, kendisinin de bir kuş olduğunu düşündü. Onu takip etti. Eğer bu kuş bu kadar yüksekte uçuyorsa, ondan daha uzağı gördüğüne inandı. Yolu biliyor, yani onu susuzluğunu giderebileceğı ve açlığını giderebileceğı, sonunda huzur bulacağı ve acılardan kurtulacağı yere götürecektir. Sevinen Yolcu, aceleci uçuşunu değerlendirerek koştu ve hayallerini gerçekleştirmek için sabırsızlandı.

"Güçlü kuş güzel ve hızlı bir şekilde uçtu. Yolcu onun peşinden olabildiğince hızlı koştu. Yoruldu ama daha iyisini umarak koşmaya devam etti. Kuş en yakın kum tepesinin üzerinden alçaldı ve Yolcu koşusunu hızlandırdı. Onu rüyasından sadece olayların ayırdığını düşündü. Kum tepesine kadar koştuktan sonra durdu ve gerçekte yüzleştğinde yanılısamadan dehşete düştü. Kum tepesinin üzerinde aynı kuşlardan oluşan bir sürü, bir cesedi parçalara ayırmış ve çürümüş bir eti açgözlülükle yutmuştu. Yolcu tiksintiyle geri dönerek uzaklaştı. Kendisinin bir kuş için sadece bir yiyecek olduğunu anlamıştı.

"Yolcu uzun süredir yürüyordu. Güneş her zaman acımasızca yakıyordu. Rüzgâr sıcak havasıyla yakıyordu. Dayanılmaz bir susuzluk ve açlık çekiyordu. Yolun sonuna

yaklaşıyordu. Ama etrafında sadece sonsuz kum ve mavi gökyüzü vardı. Yolcu aniden bir yılan gördü. Sanki yolunu önceden biliyormuş ve üstesinden geldiği her anın tadını çıkarıyormuş gibi kararlılıkla ve acele etmeden ilerliyordu. İçinde bir huzur hissediliyordu. Sıcak havaya rağmen serinlik yayıyordu. Ve Yolcu şöyle düşündü: "Eğer acele etmiyor ve serinlik yayıyorsa, o zaman kaynağın nerede olduğunu biliyordur. Eğer onu takip edersem, güneşten korunacak bir yer bulurum ve susuzluğumu gideririm."

"Yolcu yılanı takip etti. Yavaş yavaş iyileştiğini hissetti. Ve Yolcu düşündü, "Belki de ben bir yılanım?" Ama o anda yılan durdu ve ona döndü. Ve yılanın zehir dolu dişleri olduğunu gördü. Korkudan bedeni titredi ve kaçmaya başladı. Ve ancak sıcak kuma düştüğünde durdu. Kendisini kurtuluştan sadece bir adım ayırdığında direnemediği için kendine kızdı. Bedeni ona ihanet etmişti. Ama bedeninin kendisi olduğunu düşünmüştü.

"Güçlkle ayağa kalkan Yolcu, kendini tekrar çöl boyunca sürükledi. Yakıcı güneş ışınlarının altında yılanın serinliğini ve huzurunu anımsayarak dolaşıyordu. İstirap kalbini eziyordu. Birdenbire bir gölgenin parladığını gördü. Bunun bir serap, yılanın bir hayaleti olduğunu düşündü. Ama gölge tekrar parladı. Yolcu ona bakınca bir kertenkele gördü. Ona aynı zamanda serinlik de yayıyormuş gibi geldi. "Eğer yılan gibi serinlik yayıyorsa, belki kaynağın nerede olduğunu da biliyordur" diye düşündü. Ve geride kalmamaya çalışarak peşinden koştu. Ama kertenkele ustaca ve hızlı hareket ediyordu. Yolcu onu takip ederken çölde bitkin düştü ve kertenkele kendini kuma gömdü.

Yolcu oradaki kumu ne kadar kazsa da kertenkeleyi bulamadı. Ama kertenkeleyi kaybettiği için üzülmeydi. Çünkü o bir yılan değildi, sadece yüzeysel olarak yılanı andıran huzursuz bir kertenkeleydi. Ve tüm özü boş bir savrulmadan ibaretti.

"Ayağa kalkan Yolcu, çöl boyunca amaçsızca sürüklendi. Buluşmalarından hayal kırıklığına uğramıştı, itaatsiz aç bedenine kızgındı. Bu boş gezintiden, anlamsız acılardan, cesaret verici hayallerden, boş telaşlardan ve sonu gelmeyen hayal kırıklıklarından, yalanlardan, aldatmacalardan, bu çölün yanılısamalarından bıkmıştı.

"Sıcak dayanılmaz hale gelmişti. Beden susuzluk ve açlıktan inliyor ve acı çekiyordu. Ama Yolcu buna hiç aldırmış etmedi. Bunu yapacak enerjisi kalana kadar yoluna devam etti. Sonunda güçsüz düşerek güneşin ısıttığı sıcak kumların üzerine düştü ve parmağını bile oynatamaz hale geldi. Sadece gözleri hala çölün kıyısız kum tepeleriyle birleşen bulutsuz gökyüzünün sonsuz açıklığını düşünüyordu. Yolcu bakışlarını yüzünün önündeki çeşitli kum tanelerine kaydırды. Her kum tanesi diğerinden farklıydı. Ama genel kum yığını içinde bu özellikler fark edilmiyordu. Rüzgâr onları kolayca hareket ettiriyordu.

"Ve Yolcu şöyle düşündü: "Ben de bu kum tanesi gibiyim. Kim olduğumu bilmiyorum. Ama eğer varsam, demek ki Biri beni yarattı. Ve eğer beni Biri yarattıysa, o zaman bu O'nun isteğidir. Yani buradaki gezintilerim O'nun planının bir

parçası. Ve bu çöl O'nun iradesinin somutlaştığı bir yer. Başıma gelen olayların gerçekleşmesi gerekiyordu. Çünkü asıl anlam dışsal harekette değil, içsel gelişimin özündedir. Eğer ölürsem, ne değişecek? Bütün bu kum tanelerinin benim hayatıma ihtiyacı yok. Ama o zaman beni neden yarattı? Ne yazık ki yılanı kaybettim..."

"Yolcu bayıldı. Parlak ışıkla uyandı. Gözlerini kapadı ve eliyle kapattı. Ona ışığın azaldığı görüldü. Sonra Yolcu elini yüzünden uzaklaştırdı. Çoktan karanlık olduğunu gördü. Önünde bir ateş parlıyordu. Gezgin de ateşin başında oturmuş yemek pişiriyordu. Yolcu ona sordu, "Sen kimsin?"

"Asıl soru senin kim olduğun," yanıtını duydu. "Bilmiyorum," dedi Yolcu, "uzun zamandır yürüyorum. O kadar uzun zamandır kim olduğumu unuttum."

"Gezgin ona su dolu bir testi uzattı ve dedi ki, "Çölün sıcağından uzun süre acı çektin. Susuzluğunu benim kaynağımdan gider."

"Yolcu, Gezgin'den sürahiyi minnetle aldı ve açgözlülükle suyu yutmaya başladı. Canlandırıcı sıvı bedenine yayıldı. Ona hayatında hiç bu kadar lezzetli bir su içmemiş gibi geldi. Susuzluğunu giderdikten sonra Yolcu testiye Gezgin'e geri verdi ve sordu: "Çölün kumları arasında böyle serin ve saf bir suyu nereden buldun? Tadı bana billur gibi saf bir dağ pınarını hatırlattı."

"Gezgin gülümsedi ve şöyle dedi: "Sana bu kaynağın yerini kelimelerle anlatamam. Çünkü sadece içindeysen bunu bilebilirsin. Kelimeler deneyim aktaramaz."

"Yolcu bunun üzerine düşündü ve sordu, "Neden kelimeler deneyim aktaramıyor?"

"Gezgin cevap verdi, "Suyu içtin. Bir deneyim edindin. Daha önce sana bu suyun ne kadar lezzetli ve güzel olduğunu tarif etmediğim için, tadını ancak denediğinde hissedebilir ve tahmin edebilirsin. Bu suyun ne kadar iyi olduğunu sadece sen kendin belirleyebilirsin. Suyun tadını sadece dudakların ona dokunduğunda, ağzını doldurduğunda ve boğazından bedenine aktığında anlayabilir ve hissedebilirsin. Ve herkes kendi suyunu içtiği için bu deneyim sadece sana aittir. Ama ne kadar içersen iç, tekrar tekrar susayacaksın. Sadece bir kaynak haline gelerek susuzluğunu sonsuza dek giderirsin."

"Nasıl kaynak olabilirim?"

"Kendin ol, kendi Öz'ün ol. Hayat ve ölüm tek bir akış gibidir. Öz bu akışın içinde hareket eder. Hareketi sırasında Sonsuzluk kazanır. Hiç kimse vahşi bir akışı, onun sularına gelecekmiş gibi girmediği doğru değerlendiremez. Geçmiş olduğu için kimse aynı suya iki kez giremez. Şimdiki zaman olduğu için sadece akışın hareketi vardır. Her su er ya da geç kaynağına ulaşır ve ilk saflığına geri döner."

"Yolcu böylesine bilgece bir cevap karşısında şaşırdı ve "Su hakkında tüm bunları nasıl bilebiliyorsun?" diye sordu.

"Ben onun neminin kaynağıydım," diye yanıt verdi.

"Gezgin ona yiyecek uzattı ve dedi ki, "Çölde çok uzun süre dolaştın. Açlığını yatıştırmak için yemeğimi dene."

"Yolcu, Gezgin'in verdiği yemeği minnetle aldı ve zevkle yutmaya başladı.

"Ona o kadar lezzetli ve besleyici geldi ki, sanki hayatında hiç böyle bir şey denememişti.

"Yemeği yedikten sonra Gezgin'e sordu: "Yemeğin neden bu kadar lezzetli? Hayatımda hiç böyle bir şey yemedim."

"Acıkmıştın. Yemek sadece beden için bir zevktir. Bedeni besler ama susuzluğu gidermez. Onu en büyük nimet olarak görenler, onun birikiminden vazgeçemezler. Ama ne kadar yığarsan yığ, çürüyecektir. Yiyecek sadece ona sahip olmanın geçici zevkini verir. Sadece Ruh için bir kap olan bedenin beslenmesi için faydalıdır."

"Ama neden bu kadar az miktarda yemeğinden sonra her zamankinden çok daha fazla güçle doldum?"

"Çünkü yiyeceği bu hale getiren bu gücün herhangi bir sınırı ya da başlangıcı yok. O sınırsız olanın sınırı ve sonsuz olanın sonudur. Ama yiyeceğin kendisinin bir sonu vardır, kendi içinde sınırlıdır."

" Yolcu yine şaşırdı, "Yiyecekler hakkında bunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Ben bu dünyanın aşçısıydım."

"Açlığını ve susuzluğunu giderdikten sonra Yolcu kıyafetlerine dikkat etti. Eski püskü ve yırtıktı. Ve görünüşünden utandığını hissetti.

"Gezgin bunu fark etti ve şöyle dedi: "Giysilerin için utanma. Giysiler evrensel yaratım ve yıkım sürecinin sadece bir parçasıdır. Giysilerinizin kaprislerini tatmin etmekten daha

aptalca bir şey yoktur. Çünkü onun özü seni kendi dar alanının sınırları içine hapseder, seni dünyadan uzaklaştırır, seni bu yabancılaşmanın neden olduğu tereddütlere ve korkulara sürükler. Başkaları için yarattığı şekiller ve dışsal yanılsamalar uğruna var olmanı sağlayarak seni kendisiyle ilgili daha fazla endişeye sürükler. Çünkü her şeklin kendi kuralları vardır. Ve kurallar sadece bir takım zıtlıklardan ibarettir.

"Giysilerinin bir sınırı vardır. Yıpranır. Ve onu giymemekte özgürsün. Ama bir giysiyi eskittikten sonra başka bir giysi giyersin. Ancak sınırı yok etmeden, sınırsız olan için çabalamak felakettir."

" Yolcu tekrar şaşırды, "Giysiler hakkında bunu nasıl bilebiliyorsun?"

"Ben bu dünyanın Terzisiydim," diye yanıt verdi.

"Yolcu etrafına bakındı, "Söyle bana, buraya nasıl geldim?"

"Geldin," diye yanıtladı Gezgin. "Ama ben sadece sığağı ve kumu hatırlıyorum."

"Peki ne gördün?"

" Yolcu hatırlamaya başladı, "Rüzgârın yuvarladığı kuru bir diken çalısı gördüm. Kumun üzerinde parlıyordu. Onu takip ettim ve bana yolu göstereceğini düşündüm. Ama rüzgâr yönünü değıştirdi. Geri döndüm. Ve canlı olmadığı için ölü kuru diken çalısının peşinden koşmanın anlamsız olduğuna karar verdim. Ama diken elime aldığımda bana battı. Ölmüş olsa bile acı vermeye devam etti."

"Dikenlerinden başka bir şey göstermeyen ölü ile tanıştın. Ölü, ölüyü savunur. Ölü diriye dönüşmez çünkü yaşam vardır

ve diri de ölüye dönüşmez çünkü ölüm vardır. Ölüm de yaşam da bir şeye bağlıdır, onları birleştiren bir şey vardır," dedi Gezgin.

"Yolcu anlatmaya devam etti, "Büyük bir kuş gördüm. Gökyüzünde yükseklerde uçuyordu. Peşinden koştum ve beni huzur bulabileceğim ve acılardan kurtulabileceğim bir yere getireceğini düşündüm. Uçuşunu övdüm ve kendimi bir korkuyla yatıştırdım. Ama o beni sadece çürümüş et yiyen kuşların sürüsüne götürdü."

"Ve Gezgin cevap verdi, "Sende sadece gelecekteki bir yiyeceği gören birini övmek aptalca. Uçuşunun yüksekliği seni cezbetti. Ve kendi çıkarını düşünerek onu takip ettin. Ama kuşun uçuştaki çabası farklıydı. Çölün üzerinde gökyüzünde yükseklerde uçmasına rağmen, kendisini kurbanlarıyla besler. Leş yiyen kuş, "yemekleri" değiştiğinde acı çekmez. Çünkü onun özü çürümektir. Kendini kandırdın. Gerçeği gördün ve yanılsamaların yok oldu. Ama senin gerçeğin de bir yanılsamadır. Büyük kuş, şeylerin özüne kıyasla sadece bir gölge idi. Ve nesnelere Şekilsiz'de doğar ve En Alçak'a geri dönerdi."

"Yolcu dedi ki, "Yılanı gördüm. İçinde huzur hissettim. Serinlik yayıyordu. Ve kaynağın yerini bildiğini düşündüm. Onu takip ettim. Ama yılan bana döndü. Ve zehir dolu dişlerini gördüm. Bedenim korkudan titredi ve beni uzağa sürükledi. Ama bedenimin ben olduğumu düşündüm. Yılanı kaybettim ama her zaman onu düşündüm."

"Dışsal şeylere güvenenler sadece varsayımda bulunabilir. İçsel şeylere güvenenler ise gerçek bilgiye sahip olurlar," dedi Gezgin. "Senin bedeninin sadece bir toz. Özü külden ibaret. Sonsuzluğun Bilgeliğine sahip olabilirdin. Sadece bir adım atmaya ihtiyacın vardı. Ama tozunun ölüm korkusu daha güçlü oldu. Toz kaçtı. Ruh her zaman Sonsuzluğa doğru çabalarken sen ıstırap içinde kaldın. Sonsuzluğun Bilgeliğini tozun gücüyle idrak edemezsin çünkü onu saçmalığa dönüştürecek. Korkudan kaçmak kendini kurtarmak anlamına gelmez. Korkunu öldürmek mükemmelliği kazanmak demektir. Mükemmellik, eşiğin üzerine bir adım atmayı sağlar. Çünkü sadece eşikte Bilgeliğin kaynağını idrak edersin."

"Yolcu hatırlamaya devam etti, "Bir kertenkele gördüm. Yılanın bir hayaleti olduğunu düşündüm. Bana serinlik yayıyormuş gibi geldi. Onu yakalamaya çalıştım. Ama çok hızlı koşuyordu. Kuma gömüldü ve ben onu bulamadım. Ama bu yüzden üzülmedim. Çünkü o sadece huzursuz bir kertenkeleydi, yılan değil."

"Gezgin şöyle dedi: "Bilgeliğe benzeyen hayalet sadece Bilgelik gibi görünür. Boş yaygara, hastalığın başlangıcıdır. Başkalarının önünde övünmek için bir Bilge gibi görünmek isteyenler, aceleyle koşuşturur ve ihtişamın hayalini kurarlar. Ama onların özü Ego'nun kabuğundaki boşluktur. Bilgi, bilgi eksikliğinden geldiğinde, sonsuz sorulara yol açar."

"Ve Yolcu dedi ki, "Güneşi gördüm, gökyüzünün sonsuz boşluğunu. Çölün sınırsız kum tepelerini gördüm. Çok farklı kum taneleri gördüm. Ama hepsi bir arada fark edilemezdi."

Yönlerini rüzgar belirliyordu."

"Gezgin buna şöyle cevap verdi: "Gökyüzü ve güneş değişimleri yönlendirir. Tüm canlıların kendi doğalarını takip etmeleri için dönüşümler yapabilirler. Gökyüzü ve güneş dolu olanı büyütür ve boş olanı yok eder. Çöl dinlenme halinde harekete geçer. Ölüdür ama yanlısamlarıyla canlıları kandırmak için seraplar taşıyabilir. Çöl dolu olanı yok eder ve boş olanı doldurur. Kütlelerindeki kum taneleri kumun hareketlerini takip eder, bu yüzden elementler yönlerini belirler.

"Ve Yolcu itiraf etti, "Ben de o kum tanesi gibi olduğumu düşündüm. Çünkü kim olduğumu bilmiyorum. Ama eğer varsam, demek ki Biri beni yarattı. Ve eğer beni Biri yarattıysa, o zaman bunu yapmak O'nun isteğidir. O halde benim gezintilerim O'nun planının bir parçasıdır. Ölürsem ne değişecek? Bu kum tanelerinin benim hayatıma ihtiyacı yok. O zaman beni neden yarattı?"

"İnsan olman için," diye yanıt verdi.

"İnsan olmam için mi?!" diye şaşırıldı Yolcu. "Ama benim hayatım nedir?"

"Gezgin şöyle dedi: "Kuma düşen bir taş - kum tanelerinin hışırtısı. / Karaya ulaşan bir dalga - kum tanelerinin hışırtısı. / Baş aşağı koşuşun, / Ayağın kumda - kum tanelerinin hışırtısı. / Hayat sadece bir adımdır, / Ve yıllar kum tanelerinin hışırtısıdır."

"Yolcu bir süre düşündü ve sonra tekrar sordu, "Ama bu ne anlama geliyor?"

"Dođduđun andan itibaren sana bahşedilmiş olan bir yere geldin," diye yanıtladı Gezgin. "Dođana uygun bir yerde büyüdüñ. Kaderin olan şeylerde olgunlaştın. Ve ölümünle sana verilen yere gideceksin. Ölüm sadece hayatın bir başlangıcıdır. Hayat sadece ölümün ardıdır. Hayatın başlangıcından kaçınamazsın. Sonunu da durduramazsın."

" Yolcu sessizliğini korudu ve sonra hayranlıkla, "Demek İnsan olacaktım!" dedi. Hatırladım! İnsan olabilmek için bir Yol arıyordum!"

"Ve Gezgin yanıt verdi, "Sen sadece bir başkasının ayak izlerini arıyordun ama kendi yolunu değil. Yabancıların ayak izleri senin ayak izlerine benzemez. Ayak izleri basıldıkları yerde görünürler. Ama onlar, onları basanlar değildir. Yabancı ayak izlerini takip ederek, içsel anlamlarını bilmeden dış görüntülerin peşinden koşunuz. Ama herkes kendi gerçek çabasına uygun olan yolu oyar. Çöl tüm ayak izlerini zamanla siler ki yeni bir Yolcu geçmişteki hataları yapmasın. İşte bu yüzden kendi deneyiminiz çok önemlidir. İnsan olmak için kendi yolunuzu kendiniz çizmelisiniz.

"İnsan'ın bir ayağı uçsuz bucaksız çölde çok az yer kaplar. Ama buna rağmen daha önce hiç ziyaret edilmemiş yerlere de ayak basabilir. Kimsenin gitmediği yerlere ayak basan İnsan, çok daha ileriye gidebilir ve çok daha fazlasını kazanabilir. Zihninin bilgisi azdır ama eğer İnsan Bilinmeyene güvenirse, kendisini Yaratana ulaşabilir."

"Ve Yolcu sordu, "Peki beni yaratan kim?"

"Gezgin şöyle dedi: "O algılanabilir ama tanımlanamaz. İnsan O'na ulaşabilir ama O'nu idrak edemez. O Sevilebilir ama kavranamaz. O Başlangıçta anlaşılabilir ama Sona kadar idrak edilemez. Çünkü O her şeyi yaratandır. Çünkü O, Kendi İradesiyle Yaratandır."

"O'nu nasıl bilebiliyorsun?" diye şaşırdı Yolcu.

"Ben O'nun Sesi ve İşitmesiyim," diye yanıtladı.

"Ama sen kimsin? Bana adını söyle."

"İsim sadece kıyafetlerin bir gölgesidir ama bende ondan çok var. Ve Öz sadece bir tanedir - Bodhisattva."

7

Sensei bize bu efsaneyi anlattıktan sonra sessizlik içinde yolumuza devam ettik. Açıkçası, benim gibi herkes duyduklarımızdan çok etkilenmişti ve her şeyden önce kendimize, seçtiğimiz yaşam yoluna bakmaya çalıştık. Kampa yaklaştığımızda Andrew Sensei'ye "Bodhisattvalar sadece Doğu'yu mu ziyaret eder?" diye sordu.

Sensei sırttı, "Hayır, Ruslar da dahil olmak üzere tüm ülkeleri ziyaret ediyorlar."

"Gerçekten mi?" Andrew şaşırmıştı. "Rusları da ziyaret ettiler mi? Rus Bodhileri var mıydı? Bunu hiç duymamıştım. Sensei, anlat bize lütfen..."

Herkes canlandı, belli ki bu konuda ayrıntılı bilgi almak istiyorlardı. Ama Sensei bizi karşılayan kampımızın

"muhafızlarına" bakarak sadece şunları söyledi: "Daha sonra, akşam..."

"O zaman akşam olsun," diye düşündüm ve bakışlarımı bana el sallayan Tatyana'ya sabitledim.

Kamptaki çocuklar bizi beklemekten yorulmuştu. Kese kâğıtlarını açarak diğer arkadaşlara maceralarımızı anlattık, onlar da bize kendi maceralarını anlattılar. Öyle oldu ki arkadaşlarımın da yapacak çok işi vardı. "Nöbetlerimizin" geri kalanında "tuzağa düşürülmüş" deniz martıları ikinci bir "ziyafet" denemesi yapmaya çalıştılar. Kostya kendini bir Kızılderili gibi süsledi ve Yura ile birlikte ne pahasına olursa olsun en az bir "av kuşu" yakalamaya ve "diğerlerine bunu bir daha yapmamayı öğretmek için onu cezalandırmaya" karar verdi. Olması gerektiği gibi kıyılarda bir pusu kurdular. Ama bu icat, iki şehirli çocuğun, korkmuş kuş sürüsünü kovalamak için deniz kıyısı boyunca çılgınca dönüşler, öfkeli bağırışlar ve yuhalamalarla aniden ortaya çıkarak "asil kuşun" neredeyse enfarktüsüne neden oldukları komik bir hikayeye dönüştü. Kostya'ya göre vahşi doğadaki bu "medeni ceza" Kızılderililerimize tüy ve kuş pisliğinden başka bir şey getirmede.

Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra denize girmeye gittik. Yeterince su topu oynadık. Grubumuzun yarısı kumların üzerinde uzanıp bedenlerini ısıttıktan sonra Stas ve Eugene dalgıç tüpüyle yüzmeye karar verdiler. Ama bir şeyler ters gitti, bu yüzden dalgıç tüplerini bir kenara bıraktılar ve deniz kıyısından çok uzak olmayan bir yerde maske ve tüple eski yöntemle dalmaya karar verdiler. Kostya ve Andrew uzağa

yüzmeye çalıştılar. Ben ve Tatyana ise sığ sularda yuvarlandık. Korkak kadın doğamız için yüzmek sadece denizin dibini ayaklarımızın altında hissedebildiğimiz zaman iyiydi.

Andrew ve Kostya deniz kıyısından oldukça uzaklaştıkları anda, kumların üzerinde bronzlaşmakta olan Slava aniden hepimiz için onların yanına doğru bağırmaya ve el sallamaya başladı, "Köpekbalıkları! Köpekbalıkları!"

"Neden böyle bağırıyorsun?" Kumların üzerine uzanmış olan Ruslan kızgınlığını şakayla karışık dile getirdi. "Senin yemine kanmazlar."

"Ama gerçekten köpekbalıkları var, kendiniz bakın!" Slava ona seslenerek bağırmaya başlamıştı bile.

Slava gerçekten korkmuş görünüyordu. Ben ve Tatyana hemen suyun içinde dik bir şekilde durduk ve dibi hissederek boynumuzu uzatıp denize bakmaya başladık. Ama tehlikeli bir şey görmedik ve bakışlarımızı endişeli Slava'ya çevirdik. Kumların üzerinde bronzlaşmaya çalışan Volodya ve Victor biraz doğrulup uzaklara doğru sırtarak baktılar.

"Ne oluyor Slava?" dedi Volodya gülümseyerek. "Bu denizde köpekbalıkları nasıl var olabilir? Burası deniz bile değil, bir havuz. Etrafta normal bir balık bile bulamazken yırtıcı hayvanlar nasıl burada olabilir?"

"Ama bak, köpekbalıkları var! Gerçekten, köpekbalıkları!" Slava uzun çalan bir plak gibi aynı şeyleri tekrarlamaya devam ediyordu. "İşte buradalar! Bakın!"

Slava'nın işaret ettiği yöne baktığımda gerçekten de iki siyah yüzgecin hızla deniz kıyısına yaklaştığını ve zaman zaman dalgaların arasına saklandığını fark ettim. Slava'nın

bağırışlarına aldırış etmeyen ve tehlikenin farkına varmadan suda sakince yüzen Andrew ve Kostya'ya doğru ilerlediler. Ama ben ve Tatyana net kadın seslerimizle çığlık atmaya başlayınca, Andrew ve Kostya paniklememizin nedenini bulmak için şaşkın şaşkın başlarını çevirdiler. Andrew kendilerine doğru hareket eden yüzgeçleri ilk fark eden oldu ve hızla deniz kıyısına doğru yüzdü. Kostya tehlikenin kaynağının ne olduğunu bulamadı ama risk almak istemedi ve Andrew'e yetişmek için acele etti.

Yüksek sesli bağırışlar tüm grubumuzu heyecanlandırdı. Kendimizi koruma içgüdümüz bizi hemen sudan çıkmaya zorlarken, Sensei ve yanındaki çocuklar bu içsel göstergeyi göz ardı ederek hızla suya girmeye ve uzaklara bakmaya başladılar. Onlara, deyim yerindeyse "güvenli bölgeye" yaklaştık ve durduk. Arkadaşlarımız hala oradayken sudan tamamen çıkmaya utandık.

Sensei hepimizi geride bıraktı ama sonra koşusunu yavaşlattı. Ve gülümseyerek bize şöyle dedi: "Siz panik yapıyorsunuz. Bunlar yunuslar!"

"Yunuslar mı?!" diye çok şaşırdık ve bize yaklaşan üçgen yüzgeçlere tekrar baktık.

Sensei gülümseyerek beklenmedik ziyaretçilere doğru ilerledi. Kostya ve Andrew, Sensei'nin "kendilerine doğru aceleyle geldiğini" fark etmiş gibiydiler ve yarışlarını daha da hızlandırdılar, yüzdükleri yer bel derinliğinde olmasına rağmen kolları ve bacaklarıyla yorucu bir şekilde hareket ederek bir mermi gibi yanından geçtiler. Sadece kolları ve bacakları sığ sulardaki kumda "kürek çekmeye" başladığında ayağa kalktılar. Şoku atlatamamış gibiydiler, hızla ayağa

kalktılar ve deniz kıyısına doğru koşmaya başlarken arkalarından gelen kahkahalarımızı duydular.

"Neden burada duruyorsunuz?!" Andrew yüzündeki suyu silerek ve neden henüz karaya çıkmadığımızı anlamayarak şaşkınlıkla sordu.

Sensei'nin suyun derinliklerine inmeye devam ettiğini görünce daha da şaşırıldı.

Eugene su maskesini çıkararak hepimiz için "Biz yenilebilir değiliz," diye cevap verdi. "Yüksek bir gülme faktörümüz var. Bu da bizi sindirilemez yapıyor. Bizim gibiler bağırsakların bükülmesine neden olabilir. Bu, bir deniz kestanesi yutmak ve hayatınızın geri kalanında kolikten muzdarip olmakla aynı şeydir."

Andrew adamlara yaklaşırken, "Biz de yenilebilir değiliz," diye kendine gelmeye başladı.

Titreyen Kostya'ya, "Baksana ne kadar kemikliyiz," diye işaret etti.

"Ah, hayır," diye itiraz etti Eugene. "Sizi ne kadar hızlı yakalamaya çalıştıklarını gördüm. Bu ne anlama geliyor? Bu demek oluyor ki, bu avcıların gastronomik kriterleri ile senin şahsın hakkındaki düşüncelerin örtüşmüyor."

Bir kahkaha patlattık. "Kahramanlarımız" gruba katıldı ve yarışları sırasında neyin değiştiğini anlamaya çalıştı. Onlara yunuslar olduğu söylendiğinde en az bizim kadar şaşırıldılar.

"Neden bizi böyle kovaladılar?" diye sordu Kostya, sesi hâlâ titreyerek.

"Peki siz neden onlardan yüzerek uzaklaştınız?" diye sordu Victor gülerek.

"Bizi kovaladılar, ben de kaçımaaya alıştıım."

Stas, "Sizinle oynamak isteyebilirler," diye kendi "versiyonunu" ifade etti.

"Ne güzel bir oyun. Hâlâ korkudan titriyorum."

Volodya alçak sesle Sensei'nin arkasından bakarak, "Sizce neden sizin için bu kadar yüzdüler?" diye sordu.

şakalaşmayı bıraktık ve bakışlarımızı Sensei'ye diktik. Yanlarında siyah-beyaz kontrast çizgileri olan bir çift siyah yunus son srat koşuyordu ama Sensei'ye neredeyse birkaç metre kala aniden durdular. Sensei de dondu kaldı. Bu kez su ggsne kadar ulaşmıştı. Yunuslardan biri komik bir şekilde başını bir insan gibi sudan çıkardı ve ağızını açarak komik bir şekilde başını salladı ve bağırmayla karışık mırıldanmaya benzer komik sesler çıkardı. İkinci küçük yunus daha sakindi. Sanki onu dikkatle inceliyormuş gibi gözlerini ondan ayırmadan Sensei'nin yanında durdu. Sensei eliyle suya bir süre vurur gibi dikkatlice vurdu. İlk yunus ses çıkarmayı bıraktı ve burnuyla ilgiyle eğıldi. Suyun altına dalıp Sensei'den neredeyse bir kol boyu uzakta yzeyeye çıkarken bundan hoşlanmış gibi görünüyordu. Sensei yavaşça elini uzattı ve hayvanın n tarafını okşadı. Yunus ona daha da yakın yüzdü ve okşanmak için burnunu yerleştirdi. Ama Sensei bunun yerine eliyle hafifçe su çekti ve şakacı bir şekilde hayvanın üzerine serpti. Yunus sevinçle "mırıldandı" ve kuyruğunu çevirerek suyun altına daldı. Birkaç saniye içinde aniden kuyruğunu Sensei'nin arkasında gösterdi ve yüksek sesle suyun içinde sıçrayarak Sensei'yi bir sıçrama fiskiyesiyle kapladı. Sonra her seferinde "yakalayıcı" rolünü değiştirerek birbirlerine yetişmeye başladılar. İkinci yunus da

hızla onlara katıldı. Böyle bir su eğlencesine bakarken bu dost canlısı hayvanlar karşısında korkumuzu kaybettik. Bu oyunda yer almak için Sensei'ye yaklaşmaya başladık. Gerçi önce bu deniz canlılarına yaklaşımdan korkuyorduk. Şaka değil, çok büyük " gövdeleri" var. Ve sadece " gövdeleri" de değil, çok gelişmiş zekaya sahip yaratıklar, Sensei'nin bir keresinde bir yunusun beyninin 1800 gram ağırlığında olduğunu söylediğini dikkate alırsak, bu bazı insanların sahip olduğundan daha fazla anlamına geliyor. Hayatlarını bizimle aynı anda, bizim gezegenimizde, bizim zamanımızda yaşayan uzaylılara benziyorlar, öyle değil mi? Ancak onların "ebedi" dost gülümsemelerine, kısık neşeli bakışlarına bakınca, size zarar verebileceklerine inanmak zor.

Yunuslar etrafımızda dönüyordu. Vahşi doğanın temsilcileri olmalarına rağmen, garip görünse de bizden korkmuyorlardı. Hatta sadece Sensei yanımızdayken onları "okşamamıza" bile izin verdiler. Ve eğer "yakala beni" oyunlarımızdaki molalar sırasında sadece dokunmamıza "izin verirlerse", Sensei'in karınlarını zevkle "kaşımaya" izin verdiler, özellikle de daha büyük olan yunus. Bu arada, Nikolai Andreevich yan tarafında, başının biraz aşağısında derisi yüzülmüş bir yarayı ilk fark edenimiz oldu. Bu yara, o sabah denize "gömdüğümüz" yunusla aynı yerdeydi. "Bu bizim eski dostumuz mu?" Nikolay Andreyeviç bu "kimliği" keşfettiğinde Sensei'ye hayret ve hayranlıkla baktı.

Sensei sadece gizemli bir şekilde gülümsedi.

Ruslan tereddütle, "Hayır, bu başka bir yunus," dedi. "Yaralar bu kadar çabuk iyileşiyor olabilir mi?"

"Kim bilir?" diye omuzlarını silkti psikoterapist ve kurnaz bir gülümsemeye Sensei'ye baktı. "Burası özel bir yer... Onun da o bölgelerinde uzun yara izleri vardı. Sadece bak..."

Yunusun bedeninin üst kısmında sanki devasa tarak dişlerinin bıraktığı beyaz çizgiler iyice belirgindi.

"Bu kesinlikle bizim yunus!" Volodya memnun bir şekilde gülümsedi. "Savaşçı bir yunus! Bu izleri geçen sefer ben de fark etmişim."

"Onlar da balıkçı mıydı?" Sensei'ye sordum.

"Hayır, bunlar onun aynı türünün diş izleri. Gençken inatçı karakterini bu şekilde ifade ederdi."

"Hayır, olamaz, aynı yunus değil," diye bizi ikna etmeye devam etti Ruslan, daha doğrusu kendini. "Sadece bütün yunuslar birbirine benziyor."

"Onu gücendirmeyin," diye itiraz etti Sensei gülümseyerek. "Sadece dikkatsiz bir insan yunusların da acemiler gibi birbirine benzediğini düşünebilir. Ama aslında yunusların iki benzer burnu yoktur, tıpkı insanların benzer yüzleri olmadığı gibi. Herkes bireyseldir ve burnundaki ifadeyle, yapısıyla, yüzgeçlerinin biçimiyle diğerlerinden ayrılır."

"Gerçekten mi?" Ruslan sustu ve yunusu daha "dikkatli" incelemeye çalıştı.

Bu arada birisi bir top getirdi. Oyuncu yunuslar topu o kadar çok sevdiler ki, topa sahip olmak için bazen oldukça komik durumların yaşandığı bir kavgaya tutuştular. Özellikle de Eugene'i ilgilendiriyordu. "İşaretli" yunus ilk "telepatik incelemede" adamdan hoşlanmadı. Dahası, sürekli olarak ona küçük sorunlar çıkarmaya çalıştı. Bazen tesadüfen kuyruğuyla

önüne vurmayı, bazen de üzerine sıçratmayı başarıyordu. Adam Sensei'ye daha yakın yüzdüğünde, bu yunus Eugene'i "tekmelemeye" ve onu Sensei'den uzaklaştırmaya çalıştı. Adam da öfkesini dile getirmeye başladı: "Sensei, bana neden bu kadar kötü davranıyor?"

"Neden şaşırdın?" diye sırıttı onun yanında yüzen Nikolay Andreyeviç. "Yaşarken onu gömmek ve kuma gömmek istedin!"

"Ben mi?!" Eugene masum bir yüz ifadesi takındı. "Bunu nasıl söylersin?! Ben doğayı severim..." Bu sırada yunus, Eugene'den çok da uzak olmayan bir mesafede sudan fırladı ve gürültüyle tekrar suya atlayarak tüm dalgasıyla Eugene'i tamamen kapladı. Böyle beklenmedik bir sağanaktan sonra adamın yüzünü görmeliydiniz. Sanki tepeden tırnağa tükürülmüş gibi görünüyordu, hem de çok arsız bir şekilde. Adam öfkeyle, derinlere dalan yunusa "Doğayı sevdiğimi söylemişim zaten!.." diye bağırarak konuşmasını bitirdi. Ve yüzündeki suyu sildikten sonra ekledi, "Doğayı neredeyse seviyorum, bazı temsilcileri hariç."

Tüm çocuklar kahkahalara boğuldu ve Sensei onu gülümseyerek uyardı, "Dikkatli ol, filler gibi yunuslar da hakaretleri uzun süre hatırlar."

Ama sıra yunusları kızdırmak isteyen Eugene'in onlardan aldığı topa gelince, "İşaretli" olan tehditkâr bir poz aldı. Yunus endişeyle başını bir o yana bir bu yana salladı ve ağzını kocaman açarak bir kaplanınki kadar büyük konik dişlerini gösterdi. Bundan sonra yüksek sesle diş gıcırtiları duyduk. İyi bir şeye işaret etmiyor gibiydi. Adam yunusun sabrını denemek istemediği için topu hemen elinden bıraktı ve hızla deniz

kıyısına doğru yüzdü. Onu, Eugene'in yunusların huzurunda ifade edecek kadar dikkatsiz olduğu kötü niyetli gülüşüne çok benzeyen bir ses kakofonisi takip etti. Yunusların bu kadar komik bir "gülüşünü" duyduğumuza kendimiz bile inanamadık. Sensei bize yunusların farklı sesleri taklit edebildiklerini açıkladı. Gerçekten de onlarla birlikte yüzerken kapı gıcırıtısına benzer bir sestən, insan kahkahasına benzer seslere ve hatta sivrisinek vızıltısına kadar pek çok ses duyduk.

Uzun süre yüzmenin verdiği yorgunlukla Sensei'nin ardından sudan çıktık. Yunuslar topla koşarak oynamaya devam ettiler ve topu daha da uzağa, denize doğru götürdüler. Ondan vazgeçtik ve onlara küçük bir anı hediyesi bırakmaya karar verdik. Onlar da topu yanlarında açık denize götürdüler.

8

Hayatımızda hiçbir gün bu kadar beklenmedik olaylarla dolu olmamıştı. Büyük su egzersizlerinden sonra derin bir uykuya daldık. Akşam gün batımına kadar uyanamadık. Sıcaklık nihayet azalmıştı. Sessizlik hüküm sürüyordu. Deniz sakindi. Ne büyük bir mutluluk!

Erken uyananlar akşam kamp ateşi için odun topladılar. Dostça bir akşam yemeği pişirdikten ve tüm yaşam işlerimizi hallettikten sonra, kamp ateşinin yanında kendimizi rahat hissettik ve güzel çayımızı yudumladık. Tepemizdeki mavilikte ilk yıldızlar belirdi. Her zaman olduğu gibi Sensei ile

böylesine ilginç ve ruhlarımız için böylesine faydalı bir konuşma beklerken, yakın bir arkadaş grubu içinde oturmaktan keyif aldık. Günlük konular üzerine konuştuktan sonra, sohbeti "ebedi konulara" çeviren ilk kişi Volodya oldu. "Sensei, bize bir Rus bodhi'sinden bahsedeceğinize söz vermişsiniz," diye hatırlattı.

Sensei, "Madem öyle," diye cevap verdi ve kısa bir sessizlikten sonra sordu: "Agapit adındaki aziz hakkında bir şey duydunuz mu?!"

Bazılarımız başını salladı. Victor hepimiz adına "Hayır," diye cevap verdi.

Nedense Agapit ismi bana tanıdık gelmişti. Hafızamı yoklamaya başladım, bu arada çok uzun zaman önce bu ismi nerede duymuş olabileceğimi hatırlamaya çalıştım.

"Agapit, Agapit," dedi Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde, belli ki bir şeyler hatırlıyordu. "Bir dakika... Bunun eski tıpla bir bağlantısı olabilir mi?"

"Eski Rus tıbbı," diye niteledi Sensei. "Kiev Pechersk manastırının seçkin bir keşişi ve 11. yüzyılda yaşamış bir şifacıydı. Ağır hastalıkları iyileştirme yeteneğinin ünü Kiev'in çok ötesine yayılmıştı. Yine de biyografisinin en önemli noktası bu değil."

Sensei bir sigara yakarak sessizleşti. Birden bu ismi nereden duymuş olabileceğim aklıma geldi. Amcamın bir tanıdığı bana Agapit'ten bahsetmişti. Tam da annemle birlikte Moskova'da Victor amcayı ziyaret ettiğimiz ve benim de kontrol için hastaneye gittiğim zamanlardı.

"Ah, ben de kim olduğunu biliyorum!" diye coşkuyla dile getirdim arkadaşlarımın büyük şaşkınlığı karşısında. "Amcam,

Pechersk kalıntılarını inceleyen bilimsel bir grubun üyesi olan bir bilim adamını tanıyor. Bize bir tür biyokimyasal, röntgenolojik, bakteriyolojik ve ayrıca... araştırmalar yaptıklarını söyledi. Bilimde nasıl adlandırıldığını hatırlamıyorum... Her neyse, kemiklerinden bir insanın görünüşünü ve yapısını yeniden oluşturmaya olanak tanıyan bir tür araştırma..."

"Morfolojik ve antropometrik," diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Kesinlikle!" diye mırıldandım ve yardım için doğrudan ona yöneldim: "Ve bunlar..., hastalıkları öğrendiklerinde..."

"Etiyolojik."

"Doğru," diye başımı salladım. "Bu araştırmalar sayesinde, Agapit'inkiler de dahil olmak üzere Yakın Mağaralar'daki bazı Pechersk azizlerinin gerçek görünümelerini yeniden oluşturmayı başardılar. Bu arada, onun kalıntıları bilim adamları arasında büyük bir kargaşaya neden oldu. Her şey Agapit'in kalıntılarının bir tür anlaşılabilir arka plan veya alan, genel olarak bilinmeyen bir enerji türü yaydığına keşfedilmesiyle başladı. Daha sonra çeşitli deneyler yapıldı. Örneğin, Agapit'in emanetlerinin yakınına konulan suyun yapısı değişti ve bitkiler büyümelerini artırarak daha da sağlam ve 'sağlıklı' hale geldiler. Radyasyona karşı bazı koruyucu özellikler tespit edildi. Kutsal emanetlerin bulunduğu binada bile, hava için güçlü bakteriyolojik etkiye sahip bir şey keşfettiler. Agapit'in kalıntılarının yakınına konulan sade suyun özellikleri zamanla değişti. Daha ileri incelemeler hayvanlar ve insanlar üzerinde iyileştirici etki gösterdi. İnsanların yaraları daha hızlı iyileşti ve hastalıklar temizlendi. Hasta hayvanlar hızla iyileşti. Ve en önemlisi, kalıntıların 'arka planında' bazı garip döngüsel tekrarlar

keşfettiler. Bazen bu 'alan' daha yoğun, hızlı ve çok yönlü hale geldi. Genel olarak, canlı bir organizma gibi davranıyordu... İşte, hepsi bu kadar!" O anda bildiğim tüm bilgileri aktardıktan sonra sustum.

"Vay canına, harika!" Andrew bir ıslık çaldı.

"Ne istiyorsun ki?" dedi Sensei, "Agapit bir Bodhisattva' idi"

"Bir dakika," dedi psikoterapist, "ama o Hıristiyan dinine mensuptu. Bodhisattva ise Budist Doğu'ya ait gibi görünüyor."

"Bodhisattva kelimesinin ilk anlamını sana bir kez açıklamıştım, hatırlıyor musun? Bu kelime Shambala'dan geliyor. Tıpkı bir insan gibi, bir Bodhisattva da Tanrı'ya aittir. Din ve farklı öğretiler ise sadece Tanrı adına ticaret yapan insanlar tarafından yürütülen bir iştir."

"Pekala. O zaman başka bir sorum var. Diyelim ki Agapit bir bodhi idi, o zaman onun bilgi seviyesini göz önünde bulundurursak... Demek istediğim, neden Kiev Pechersk manastırının, erken Rusların bu ilk ruhsal merkezinin kurucusu, onun zamanında yaşamış olan Agapit değil de Antonius olarak kabul ediliyor?"

Sensei sırttı.

"Daha çok, o Agapit zamanında yaşamış olan Antony idi... Sorunuza gelince, küçük bir ayrıntıyı atladınız. Bodhisattvalar nadiren bir insan toplumunda lider olarak hareket ederler. Elbette, belirli bir misyonla bağlantılı değilse, bodhi Issa'nın sahip olduğu gibi. Genellikle lider olanlar onların çırakları ve

öğrencileridir. Ve Bodhisattva, çoğunlukla, geniş kitleler tarafından tanınmaz."

"Neden böyle?" diye merak etti Tatyana.

"Çünkü bir Bodhisattva, insan işlerine karışmadığını göz önünde bulundurarak, yalnızca toplumun daha iyi, ruhsal bir şekilde nasıl yeniden düzenleneceği konusunda tavsiyelerde bulunabilir. Yeniden örgütlenmenin kendisi ise insanların, örneğin çıraklarının ve müritlerinin, kendi iradelerine ve yaptıklarına bağlıdır.

"Antony'nin Agapit'in öğrencisi olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" Nikolay Andreyeviç ışığı gördü.

Sensei başını salladı. Doktor bir an düşündü ve sonra kafası karışmış bir şekilde sordu: "Agapit'in Antonius'un öğrencisi olduğuna dair genel kaniya ne dersiniz? Bir şeye dayanıyordu, değil mi?"

"Sizin deyiminizle 'temel', kilise versiyonundan başka bir şey değil, o da 'Peder'in kitabı' gibi kitaplar üzerine inşa edilmiş..."

"Peder'in kitabı mı?" diye sordu Volodya.

"Evet. Ya da 'Kiev Pechersk Paterikon' olarak da adlandırılır. Bu kitap 13. yüzyılda yazılmış olup Pechersk'in kutsal pederlerinin yaşam ve eylemlerini anlatmaktadır. Pechersk Manastırı keşişi Kronikçi Nestor'un 'Hagiografi...' adlı kayıtlarına ya da örneğin okuldan bilmeniz gereken 'Rus Birincil Kroniği'ne dayanmaktadır." Sensei bir ara verdi ve genç grubumuza bakarak iyi huylu bir şekilde şunları söyledi.

"Herhalde hepiniz okulda ders çalıştınız ve başından sonuna kadar boşa zaman harcamadınız."

"Evet, hatırlıyoruz," diye övündü Kostya. "Yazıldığı tarihi bile ezberledim." Ve "İsa'nın doğumunun 1113'ünden 1115'ine kadar" diye haykırdı.

Çocuklar gülümsemeye başladı.

"Doğru!" dedi Sensei. "Yani, gerçek tarihi olayların yaşanmasından belli bir süre sonra ve ülkenin o günlerdeki siyasi durumu ile üst düzey din adamlarının tercihleri ve sempatileri göz önünde bulundurularak yazılmış."

"Gerçekten de öyle!" dedi Victor alaycı bir tavırla. "Kimin haklı olduğunu bulmak zor. Aramızda eskiden söylediğimiz gibi, aynı trafik kazası hakkında iki tanık dinledikten sonra tarihçilere olan güvenini kaybediyorsun."

Kahkahalara boğulduk ve Kostya biraz daha eğlence kattı, "Bu, birinin Bernard Shaw'a konuşmasından sonra sorması gibi: 'Tarih bu konuda ne diyecek? O da şöyle cevap vermiş: 'Tarih, efendim, her zamanki gibi yalan söyleyecek.'"

"Bu kadar düz olmayın" diye cevap verdi Sensei çocukların kahkahalarına. "Sadece geçmişi anlatırken her insan öncelikle kendi kişisel düşünceleri tarafından yönlendirilir. Bu kişisel değerlendirmeler kişinin maneviyatına ve kişisel ilgisine bağlıdır ve bu yüzden nesnelliği ihlal eder. Aynı olayı on kişiye anlatma görevi verin, emin olun ki herkes kendi tarzında anlatacaktır. Örneğin, bir politikacı olayı, o sırada devam etmekte olan olaylar açısından kendisine uygun görünen bir şekilde anlatacaktır. Bir doktor bunu tıbbi bakış açısından anlatacaktır. Sıradan bir insan ise günlük bakış açısını seçecek, kişisel ilgi duyduğu unsurları

spesifikleştirecektir. İşte bu şekilde farklı bir tarih yazılır. Yine de, her hikayede süregelen olayların temel anlamını yakalayabilirsiniz. Dedikleri gibi, köküne inmelisiniz."

Nikolay Andreyeviç, "Aslına bakarsanız haklısınız," diye onayladı. "Birçok durumda günümüz tarihine bakışımız gerçekten de tek taraflı. Uzak ve neredeyse unutulmuş geçmiş..."

"Ve ne yazık ki insanların değişmediğini, daha doğrusu değişmek istemediğini düşünürsek..." dedi Sensei, sesinde hüznü bir tonla.

"...bu nedenle tarih tekerrürden ibarettir," diye tamamladı Nikolay Andreyeviç.

"Bunu söylemek üzücü."

Sensei dalgın dalgın kamp ateşine baktı. Kısa bir sessizlik oldu. Bize gelince, iki 'bilgenin' diyaloguna dair sorgulamalarımıza karışmaya cesaret edemedik.

"Peki, bin yıl önce gerçekten ne oldu?" Nikolay Andreyeviç heyecanla sordu.

"Bu kesinlikle uzun bir hikâye..."

"Eh, acelemiz yok," diye herkes adına cevap verdi Volodya, yerine rahatça yerleşti ve dinlemeye hazırlandı.

"Madem aceleniz yok," diye karşılık verdi Sensei aynı tonda, "o zaman dinleyin... Belki de Bodhisattva Agapit'in Rus topraklarında kaldığı zamanları anlatmaya Antony hakkındaki hikâyeye başlamalıyız. Nedenini sonra anlayacaksınız..."

Sıcak bir yaz akşamıydı. Etrafta mükemmel bir sessizlik hüküm sürüyordu. Denizin dalgaları duyulmayacak şekilde

kıyıya vuruyor, tekdüze melodik şırıltılarıyla bizi uzak geçmişin zaman tüneline götürüyordu, ki aslında o kadar da uzak görünmüyordu.

"...Antony keşişliğe kabul edilmeden önce ona Antipa denirdi. Büyük Vladimir Svyatoslavich'in başkent Kiev'de hüküm sürdüğü zamanlarda, Rusların vaftiz edilmesinden beş yıl önce, 983 yılında Chernigov'un Lyubech şehrinde doğdu."

"Acaba Rus halk türkülerinde Adil Güneş olarak anılan kişi o mu?" Kostya sordu.

Sensei, "Evet, Büyük Prenses Olga ve Büyük Prens İgor'un büyük oğlu" diye belirtti ve devam etti: "Antipa'nın gençliği kaotik zamanlara denk geldi. Tam olarak Eski-Rus devletinin kurulduğu ve Doğu-Slav kabilelerinin birleştiği zamanlardı. Komşu ülkelerle Güney'de ve Batı'da savaşlar yapılıyordu. Bunun yanı sıra, iç gerilimler, çeşitli dinler arasındaki çatışmalar da ek huzursuzluğa neden oldu. Aynı zamanda, deyim yerindeyse yukarıdan gelen bir kararnameyle, paganizm Hıristiyan kanonlarıyla değiştirildi. Hatta her iki taraf da 'ateş ve kılıç' ile karşı karşıya geldi. Kısacası, genel bir kaos ya da bugünkü tabirle 'değişim zamanlarının rahatsızlıkları' vardı."

Volodya derin bir sesle, "Eh, ne demişler, değişim zamanında doğmak en kötü düşmanın bile isteyeceği bir şey değildir," dedi.

"Aynen öyle. Gerçi Antipa bir şekilde..." "Hepimiz gibi," diye ekledi Victor sessizce.

"Yani, genel olarak Antipa'nın gençliği oldukça 'canlı' bir gençlikti. Etrafında olup bitenler, büyük ölçüde, sadece

dışarıyla değil, öncelikle kendi benliğiyle ilgili her şeyi çözmek için çaba sarf etmesini sağladı. Ve sadece ayıklama değil, düşünerek ayıklama. O günlerde pek çok insan Tanrı'ya inanıyordu. Ve o da Tanrı'nın var olduğunu hissediyordu. Ama nasıl oluyordu da bu kadar çok anlaşmazlık yaşanıyordu? Tanrı neden böyle bir kötülüğü kabul etti? Bir tür çatışma vardı, gereksiz yere kan dökülüyordu. İnsanlar acı çekiyordu, çocukları acı çekiyordu; hastalıklar, yoksulluk ve ölüm çok yaygındı. Antipa'nın çeşitli dinlerin misyonerlerini dinleme şansı oldu. Hepsi de kendi Tanrılarına inanmayı, O'na ibadet etmeyi ve dua etmeyi öğretti. Ancak paradoks şuydu ki, bahsettikleri o saf inançtan kendileri de yoksundu ve başkalarından talep ettiklerini yerine getirmiyorlardı. Antipa da kılıçla gelip Tanrı'yı vaaz edenlere güvenmiyordu. Öte yandan, eğer sevgi dolu bir Tanrı varsa, neden bu kadar çok keder olduğunu, neden bu kadar çok kanın anlamsızca etrafa saçıldığını düşünmek onu rahatsız ediyordu. Tanrı neden bu kadar büyük acılara izin veriyor?

"Pek çok soru vardı, ama her zamanki gibi düşünceler arasında tek bir mantıklı cevap yoktu. Ta ki bir gece evinde kalan bir yabancından duyduğu bir hikâyeye ilgisini çekene kadar. Bu yabancı ona İsa Mesih'in hayatını anlatmıştı. Antipa çok şaşırdı. Çünkü insanların Tanrı'nın Oğlu'nu bile öldürdükleri ortaya çıktı. Yüce Tanrı neden bu insanları durdurmamıştı? Kendi Oğlu dinsiz insanlardan acı çekerken, bedeni çarmıhta can çekişirken neden müdahale etmemişti? Ama Antipa meselenin insanın seçiminde, her bireyin

Tanrı'nın huzurunda yaptığı seçimde olduğunu anladığında, süregelen kaosun nedeninin Tanrı'da değil, kendisi de dahil olmak üzere insanların kendisinde olduğunu fark etti.

"Bu düşünce kişisel görüşlerini öylesine kökten değiştirdi ki, sadece geçmişte kalmış bin yıllık olaylara değil, günümüze de farklı bakmaya başladı. Mesih'e içtenlikle aşık oldu, çünkü O'nun çektiği acılar kendisine çok yakındı. Gerçekten de Antipa içtenlikle ve gerçekten Tanrı'ya aşık oldu ve O'nun karşısında kim olduğunu düşünmeye başladı.

"Antipa, kendilerini gerçekten Tanrı'ya adanmış insanlar olduğu gerçeğine de hayret etti. İlk kez bir yabancından Yunan topraklarında bulunan Athos Dağı'ndaki kutsal bir yer hakkında bir şeyler duydu. Orada herkes gibi olmayan, farklı insanların yaşadığını öğrendi. Bu dünyevi yaşamı terk ettiklerini ve Tanrı uğruna, kurtuluşları için O'na dua etmek uğruna kendilerini inzivaya çektiklerini. Siyah giysiler giyiyorlar ve itaat, bekarlık ve yoksulluktan oluşan üç yemin ediyorlar. Ve bu insanlara 'keşiş' denmektedir.

"Böylece Antipa bir 'keşiş' olma ve Tanrı'ya sürekli dua etme isteği duydu. Ancak, ne Yunanistan'ın yabancı topraklarındaki o dağa nasıl gideceğini ne de Tanrı'ya, O'nun tarafından duyulmak için nasıl doğru bir şekilde dua edeceğini bilmiyordu. İşte o zaman Antipa basit ve samimi sözlerle Tanrı'ya yakarmaya başladı ve kendisine kurtuluşa götüren gerçek duayı öğretecek bilge bir akıl hocası vermesini istedi. Öylesine güçlü bir arzusu vardı, bu konuda öylesine ısrarla düşündü ve aylarca, hatta yıllarca Tanrı'dan bunu öylesine sadakatle istedi ki, sonunda şu gerçekleşti.

"Bu olay kış mevsiminde, eski takvime (Jülyen takvimi) göre 12 Şubat'ta, yeni takvime (günümüzde kullanılan Gregoryen takvimi) göre ise 25 Şubat'ta şafak vakti oldu. O gece uyuyamadı, bir kez daha Tanrı hakkında düşündü. Derin düşüncelere öylesine daldı ki, sevgi dolu bir oğulun kendi Babasına yaptığı gibi O'na seslenmeye ve ruhunu kurtarması için yalvarmaya başladı. Sezgileriyle Tanrı'ya sadece ruhsal konular hakkında talepte bulunulabileceğini, fani dünyevi konular hakkında talepte bulunulamayacağını hissetti. Ve içtenlikle, ruhunda saf bir inançla istedi. Antipa bir kez daha O'na zihinsel yakarışını derinleştirdiğinde, göğsünde aniden doğal olmayan bir sıcaklık alevlendi. Sıcaklık her saniye daha da artıyor gibiydi. Sonunda o kadar yoğunlaştı ki, neredeyse dayanılmaz hale geldi. Antipa aceleyle giyindi ve dışarı çıktı.

"Soğukta dışarıda olmak biraz daha iyiydi. Kar yağıyordu. Rüzgâr soğuk ve deliciydi. Antipa yakındaki bir samanlıkta korunmaya karar verdi. Sığındığı yerden azgın doğa olaylarını izleyen ve göğsünde büyük bir sıcaklık hisseden Antipa, Tanrı'ya daha içtenlikle dua etti. Kendini duaya öylesine kaptırmıştı ki, havanın yanı sıra içinde bulunduğu yeri ve zamanı da unutmuştu. Tanrı'nın yakınlığına dair olağanüstü bir his içine doldu. Bu çok yakın ve kalbe yakın bir Varlığın yakınlığıydı. Bu yüzden ruhu ısındı ve kendini rahatlamış hissetti.

"Gün çoktan ağarmıştı. Rüzgar aniden kesildi. Kar yağışı sona ermişti. İlk ışık ufuktaki kurşuni bulutların arasından geliyor, göz kamaştırıcı bir oyunla etraftaki beyaz boşluğu canlandırıyor. Ve işte o zaman Antipa, az ilerisinde siyah

giysiler içinde, sıra dışı yaşlı bir adam gördü. Grimsi sarıkahverengi saçları ve bembeyaz sakalları sıra dışı yüzünü çevreliyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ve olağanüstü gözleri, sanki adamın ruhuna bakıyormuş gibi, derin bir endişe ve değişmez bir nezaket yayıyordu.

"Yaşlı adam yaklaştı, ayakları karın üzerinde belli belirsiz ve sessizce adım atıyordu. Yaşlı adam dudaklarını kıpırdatmamasına rağmen Antipa'nın onun nazik konuşmasını, melodik sesini duyabilmesi garipti. Çok yakında durdu ve Antipa ondan yayılan hoş kokulu, narin aromayı hissedebildi. Birdenbire ihtiyarın göğsünden mavimsi beyaz parlak bir top yavaş yavaş ortaya çıktı. Olağanüstü saflıkta ve parlaklıktaydı. Gözleri kör etmiyor ya da rahatsız etmiyordu. Tam tersine, yumuşak ışıltısı ve mavi tonların büyüleyici oyunuyla onun bakışlarını kendine çekti. Bu saf ışık akışının içinde parlayan altın harfler belirmeye başladı ve tek bir metne dönüştü. Antipa orada ne yazdığını görmekten çok anladı, çünkü o anda kafasının içinde ruh kurtuluş duasının sözlerini söyleyen yaşlı adamın melodik sesi duyuldu:

'Gerçek Babam! Tüm umutlarımı yalnızca Sana yönelttim ve Senden, Rabbimden, yalnızca ruhumun kurtuluşunu diliyorum. Senin Kutsal İraden...' İşte o an Antipa kendini öylesine rahatlamış ve huzurlu hissetti ki, sanki Tanrı bu dua aracılığıyla dikkatini çocuğuna çekmiş ve ona yardım elini uzatmıştı.

"Duayı söyledikten sonra, ihtiyar onu Çargrad'a gitmesi için yönlendirdi..."

"Çargrad mı?" Slava çekingen bir tavırla sordu, muhtemelen bir yandan Sensei'in sözünü kesmek istemiyordu ama bir yandan da meraktan yanıp tutuşuyordu. "Orası neresi?"

"Bugünlerde Türkiye'de, Avrupa ile Asya arasındaki İstanbul Boğazı'nın her iki yakasında yer alan İstanbul - Karadeniz ile Marmara Denizi'ni birbirine bağlayan boğaz," Sensei belki de daha fazla coğrafya sorgusu olmaması için tam bir cevap verdi.

"Görünüşe göre onu uzun bir yola göndermiş," diye araya girdi Kostya. "Türlere neden ihtiyacı vardı?"

Andrew, Kostya'nın sorularına burnunu sokmasından ve böylesine büyüleyici bir hikâyeyi bozmasından hoşnut olmayarak, "Sen de başka birisin," dedi. "Sana o zamanlar Çargrad olduğu söylenmişti."

"A-a-ah, yani o zamanlar Ruslar var mıydı?" Kostya sorgulamayı bırakmadı ve olayın kökenine inmeye çalıştı.

Sensei sabırla, "Hayır, sadece o günlerde Ruslar Bizans İmparatorluğu'nun başkenti Konstantinopolis'e böyle diyorlardı," diye açıkladı.

"Konstantinopolis mi?" diye sevinçle haykırdı Kostya ve görünüşe göre kendini rehabilite etmek için hızla gevezelik etti: "Hristiyanlığı kuran imparator Konstantin'in adını taşıması tesadüf mü?"

"Kesinlikle. Roma İmparatoru Konstantin'in adı." Ama Kostya başka bir soru için dudaklarını açacakken, Sensei onu bekledi: "Roma imparatorunun adı, çünkü bu şehir M.S. 330'dan itibaren Roma İmparatorluğu'nun, 395'ten 1453'e kadar da Bizans İmparatorluğu'nun başkenti oldu.

Ve genel olarak M.Ö. 659'da kuruldu ve Bizans olarak adlandırıldı."

Böylesine reddedilemez bir cevap alan Kostya sessizleşti, özellikle de Andrew onu hafifçe yan tarafına doğru dürttüğü ve böylece ona sessiz olması için açık bir işaret verdiği için.

Bu arada Sensei hikâyesini anlatmaya devam etti: "Şimdi, o zaman, ihtiyar ona Çargrad'a ve oradan da Kutsal Dağ'a gitmesini emretti, orada Tanrı ona Kutsal Ruh'un gerçekten içinde bulunduğu Kişi ile tanışmasını sağlayacaktı. Ve bu Kişi onun Tanrı'ya giden yolunda bir Lamba gibi olacaktır. Bunu söyledikten sonra yaşlı adam gözden kayboldu. Rüzgâr geri döndü. Gökyüzü bulutlandı ve yeniden yoğun kar yağmaya başladı. Ancak Antipa artık şiddetli hava koşullarına aldırış etmiyordu. Mutluydu ve hayatının sonuna kadar hafızasına kazınacak olan yaşlı adamın emrini yerine getirmeye kararlıydı. Bu vizyon onun bundan sonraki tüm kaderinin anahtarı oldu. Antipa'nın kişisel seçimini yaptığı bu andan itibaren hayatının dramatik bir şekilde değiştiği söylenebilir. "Bu Antipa'ya alışılmadık bir coşku verdi ve bütün hafta boyunca kendinden geçti, ihtiyar tarafından kendisine verilen duayı durmadan tekrarladı. Sanki Tanrı'nın Kendisi onun yanındaymış ve varlığıyla Antipa'nın ruhunu tarifsiz bir sevinçle doldurmuş gibi görünüyordu. İşte bu günlerde Antipa'nın içinde Tanrı'ya karşı yeni ve eşsiz bir duygu uyandı. Antipa gerçek ilahi aşkın ne olduğunu ilk kez o zaman anladı. Bu duygu, Antipa'nın Tanrı hakkındaki önceki düşüncelerinin hiçbirisiyle kıyaslanamazdı, insanlar arasında var olan insani duygularla saf bir karşılaştırmaydı. Bu çok

daha yüce, insan diliyle tarif edilemeyecek bir şeydi. Bu, ruhunu zevkle heyecanlandıran, doğaüstü bir şekilde kendinden geçiren Aşk'tı.

"Ancak unutulmaz vizyondan tam yedi gün sonra, Varlığın bu olağanüstü hissi kayboldu. Ve geriye sadece o gerçekten ilahi duygunun hoş anıları kaldı. Antipa, hangi yöne gideceğini tam olarak bilmeden, kendini donatmakta ve uzun yolculuğuna başlamakta tereddüt etmedi. Ama ne demişler, dilini kullanmayı bilersen her yere varabilirsin. Antipa'nınki Çargrad'a ulaşmasına yardımcı oldu. Yol tamamen güneş ışığı ve güller değildi. Bununla birlikte, yaşlıdan duyduğu ruh kurtuluş duasını sürekli tekrarlayan Antipa, Tanrı'nın Kendisinin ona yardım ettiğini hissetti. Macerasının tehlikelerinden bir mucize sayesinde kurtulan Antipa, aynı zamanda iyi yol arkadaşları ve ona doğru yolu gösteren, katkı sağlayan ve gece için geçici konaklama veya barınak sağlayan nazik insanlarla tanıştığı için çok şanslıydı.

"Sonunda Çargrad'a, yani Konstantinopolis'e ulaşan Antipa, başkentte uzun süre dolaştı. Şehir güzel olmasına rağmen, her şey ona yabancıydı: yabancı dil, yabancı insanlar, yabancı gelenekler. Athos için bir yoldaş bulana kadar orada bir gün bile geçirmemişti."

Bu noktada Volodya kibarca öksürdü ve şöyle dedi: "Athos'u duymuştum. Ama açıkçası nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ve dudaklarını garip bir gülümsemeye gererek ekledi: "Bu gezegende askeri bir 'sıcak bölge' olmadığı kesin."

Sensei gülümseyerek, "Kesinlikle öyle değil," dedi ve açıklamaya başladı. "Modern haritaya bakarsanız, Athos'un

Yunanistan'da bulunduğunu göreceksiniz. Dar bir dağlık yarımadadır, daha doğrusu Ege Denizi'ndeki daha büyük Kalkidikya yarımadasının en doğu ayağıdır. Athos Dağı ile son bulur ve yüksekliği 2 kilometreden biraz fazladır. Yarımadaya adını veren de bu dağdır."

"Görünüşe göre hepimizin coğrafya konusunda büyük bilgi eksiklikleri var," diye gülümsedi Victor.

"Sorun değil. 'Büyük' oldukları için onları kapatalım," dedi Sensei iyi huylu bir şekilde ve anlatmaya devam etti. "Antipa Athos'a ulaştığında, idari bölünme açısından resmi olarak Bizans imparatoruna bağlı bağımsız bir manastır devleti olarak tanınmıştı bile. Bununla birlikte, aslında, çok seçkin bir yaşlı olan Protos'un gücü vardı. Her yıl o yerdeki manastırları yönetmek üzere seçilirdi. Büyük Lavra, Protaton, Moni-İviron gibi manastırlar vardı. Ama Antipa bunların hiçbirine kabul edilmemişti..

"Böylece, yaşlı bir keşişin tavsiyesine uyan Antipa, yarımadanın Güney-Batı kesiminin تنها bir noktasında bulunan mağaralardan birine yerleşti. Mağarada geçirdiği bu iki yılın, yiyecek kıtlığına rağmen, Athos'taki en iyi yılları arasında yer alması dikkate değerdir. İhtiyarın ona vizyonunda söylediği gibi, sonunda Athos'a ulaştığı için mutluydu. Vizyonda kendisine verilen dua ile Tanrı'ya dua etme, bunun için yaşama ve o muhteşem doğanın ortasında O'nunla birebir olma fırsatına sahip olduğu için mutluydu. Gündüzleri manastır tapınaklarını ziyaret ediyor, yeni dili ve keşişlerin yaşam tarzını öğreniyordu. Akşamları ise özenle dua ediyor, çoğu zaman bir gün batımını duayla uğurluyor ve erken bir gün doğumunu karşılıyordu. Antipa ancak iki yıl sonra

manastırlardan birinin hegümeni olarak kabul edildi ve Mısır'da uzun süre sadece mağaralarda yaşayarak özverili bir hayat süren Saygıdeğer Büyük Anthony'nin onuruna Antony olarak vaftiz edilerek keşiş ilan edildi.

"Antony bu manastırın başrahibini, ihtiyarın ona imgeleminde söylediği 'Lamba' sanmıştı. Başrahip de, kutsal emirleri yerine getiren birinin yapması gerektiği gibi, Antony'ye manastır yaşamını öğretmeye başladı. Antony birkaç yıl içinde öylesine ruhsal bir ilerleme kaydetti, kendini öylesine 'erdemlere adadı' ki, birçok insan 'ondan ruhsal olarak yararlandı'. Keşişler bile onun ruhunun ve iradesinin bu kadar hızlı güçlenmesine hayret ediyorlardı. Hegumen, Antony'nin Rus'ta Hıristiyanlığın yükselişine katılacağını ve Antony'nin kaderinde Kutsal Ruh için Yerleşim Yeri hazırlamak olduğunu gördü. Hegumen bunu bir işaret olarak kabul etti ve onu aceleyle Rus'a, Kiev şehrine gönderdi.

"O zamanlar Antony otuz yaşlarındaydı. Kiev'e ulaştıktan sonra Antony, Rus'u vaftiz etmek için Metropolit Michael ile birlikte gelen Yunan keşişler tarafından inşa edilen manastırları ziyaret etti. Ancak Antony bu manastırların hiçbirinde kalmak istemedi. Bu yüzden dağlık bölgelerde dolaştı. Sonunda, geçmişte Varangianlar tarafından kazılmış küçük bir mağara buldu ve içine yerleşti. Ama orada uzun süre yaşamadı. Vladimir'in ölümünden sonra Svyatopolk iktidara gelir gelmez kan dökülmeye ve zulme yeniden başlandı. Antony Athos'a geri döndü ve burada gayretli dualarla büyük bir yaşa ulaştı.

" Antony manastır düzenine göre yaşamasına rağmen, yine de ruhsal gayretinde özel bir tatil geçirdi. Her yıl, kendine

özgü ihtiyarın o unutulmaz vizyonunun gerçekleştiği gün, sabahın erken saatlerinden itibaren alışılmadık bir enerji hissettiğini fark etti. Vizyondan sonra yaşadığı ruhsal yükseliş hissi ona yeniden geri döndü. Bu his bir hafta boyunca devam etti ve sonra tekrar kayboldu. Böylece Antony bu günleri ruhu için özel bir şölen olarak algılamaya başladı. Bu hafta boyunca inzivaya çekilmeye, oruç tutmaya ve Tanrı'ya daha büyük bir gayretle dua etmeye çalıştı. Sonuç hayret vericiydi. Bu olağanüstü esinlenme duygusu kat kat arttı ve her geçen yıl daha da güçlendi.

"Daha sonra kilise yazılarını inceleyen Antony, unutulmaz vizyonda sevinç ve kurtuluşun habercisi, Tanrı'nın her şeye kadir mucizelerinin ve Tanrı'nın gizemlerinin habercisi ve hizmetkârı olan Başmelek Cebrail'in kendisini gördüğü sonucuna daha sık varıyordu - sadece kilise kavramına biraz alışılmadık bir görünümde.

"Ancak Antony'nin ruhsal yaşamındaki asıl olaylar altmış yaşını geçtikten sonra başladı. Bir keresinde kardeşlik arasında, manastırlarının kısa bir süre sonra gizemli bir kişi tarafından ziyaret edileceği söylentisi yayıldı. Ve yaşlıların talimatlarını dikkate alarak, gerçekten de önemli bir manevi misafirin ziyaretine hazırlanıyorlardı. Antony'nin daha sonra Agapit'e de anlattığı gibi, o zamanlar son derece yetkili bir manevi büyüğün gelmesinin beklendiğini düşünmüştü. Bu nedenle, bir ihtiyar yerine yakışıklı, sarışın bir genç adam görmek onu çok şaşırtmıştı. Belki de onunla ilgili tek olağandışı şey, derin bir bilgelik ve ilham verici bir ışıltıyla yaşının ötesinde parlayan keskin gözleriydi. Ancak Antony, Athos'un bazı yaşlılarının bu genç adama gösterdikleri hürmet

ve derin saygı karşısında daha da şaşırılmıştı. O yerde geçirdiği sürenin neden bir tür aşılmaz gizem perdesiyle örtüldüğünü anlayamıyordu. Kim oluyordu da bu kadar iltifat ve ilgi görüyordu? Bilge liderlerinin bile zevkle dinlediği manevi konuşmalar yapmasına rağmen bir keşiş gibi görünmüyordu. Dahası, bu adam oldukça aydınlanmış bir adama dönüşmüştü. Birkaç dile mükemmel derecede hakimdi. Üstelik Antony bu saygıdeğer konunun doğuştan Rus olmasına ve sonradan anlaşıldığı üzere Kiev'i ve çevresini iyi tanımasına çok şaşırılmıştı. Ve bu genç adamın adı Agapit idi.

"Antony onunla şahsen tanıştırıldığında bile, adamın kendisiyle basit konuşma tarzına alışamadı - bu kişinin Athos için tüm önemine ve yaşlıların genç adama gösterdiği tüm derin saygıya rağmen böyle bir rahatlık. Ancak, belki de en çarpıcı olanı Agapit'in kutsal pederlerin bilgeliğini açıkladığı sadelik ve berraklıktı. İsa'nın Öğretilerini yorumlamasına gelince, Antony onu saatlerce dinleyebilirdi, çünkü Agapit o kadar basit ve net konuşuyordu ki, sanki bin yıllık uzak olayların tanıdığıymış gibi örnekler veriyor ve ayrıntılara giriyordu. Ve bu hikâyeler Antony'yi mevcut kilise yazılarını tekrar tekrar okumaya teşvik etti.

"Agapit'in Athos'ta kaldığı süre boyunca Antony onunla arkadaş oldu. Genç yaşına rağmen Agapit'in tıp bilgisi de dahil olmak üzere oldukça geniş bir bilgi birikimi vardı. Ve bu bilginin bir kısmını Antony'ye aktardı. Agapit aynı zamanda fizik, kimya, doğa olaylarının kavranması ve insan çalışmaları - felsefe, politika, din - konularında da bizim dilimizi konuşacak kadar bilgiliydi. Onunla çeşitli konularda konuşmak büyük bir zevkti. Ve bu sohbetler insanın ruhunda

açıklanamaz hoş bir his bırakıyordu.

"Antony, Agapit ile aralarındaki yaş farkına rağmen dost oldu. Ve bu dostlukta Antony, Agapit'in yepyeni üstün Benliğini keşfetti; Agapit onu 'Beyaz Lotus Sanatı'nın büyük biliminin sırlarına inisiye etmeye başladı. Antony ilk kez Agapit'in ağzından Alt-Land'ın önceki insan ırkını, o zamanlarda Kiev topraklarında inşa edilen yeraltı Lotus Tapınağını ve İsa'nın bu yer için İlk Çağrılan Andrew'a verdiği yükü öğrendi. Agapit ona pek çok sır ve bilgi aktarmıştı.

"Bir süre sonra ayrıldılar. Agapit Bizans'ın başkentine ve oradan da Doğu'ya gidecekti. Ama Antony'ye onu tekrar göreceğine dair söz verdi ve Kiev topraklarında, Alt-Land'ın geçmiş zamanlarında işaretlenmiş yerde buluşacaklarını 'önceden bildirdi'."

"Orada gerçekten işaretli bir yer var mı?" diye sordu Kostya, devamını duymak istediği belliydi.

"Elbette," diye yanıtladı Sensei. "Burası İlk Çağrılan Andrew İncili'nde bile geçiyor..."

"İlk Çağrılan Andrew mu?!" Andrew sanki bu ismi yeni duymuş gibi kendine geldi.

"Peki o kim?" Ruslan tembelce yan tarafını kaşıyarak sordu.

Sensei ona bakarak gülümsedi ve açıkladı:

"Andrew, İsa'nın en yakın öğrencilerinden biridir. Filistin'de vaaz verirken İsa'nın öğrenci olarak kabul ettiği ilk kişiler arasındaydı."

Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla, "Hmm... İlk Çağrılan Andrew'un bir İncili var mı?" diye sordu. "İncil'i okudum ve Andrew hakkında bir şeyler duydum. Onun İncil'ine gelince... Hatırlamıyorum. Belki de bu kitap İncil'e dahil edilmemiştir? Şimdi - ne kadar - dört, beş İncil var, değil mi?"

"Dört," diye yanıtladı Sensei ve bir sessizlikten sonra ekledi: "Matta, Markos, Luka ve Yuhanna İncilleri. Hepsi de ... tarafından yazılmış olmalarına rağmen," diye devam etti: "Gerçekten de İncil'de İlk Çağrılan Andrew'un İncili yoktur. İncil'e tüm İnciller değil, sadece İmparator Konstantin ve yardımcıları tarafından önlerine konan görevleri yerine getirmek için seçilenler dahil edildi. Geri kalan İnciller, kendilerine hiçbir şekilde uygun ve yararlı olmayan konuları yorumladıkları için basitçe reddedildi. Seçilenler bile o zamanın koşullarına göre ve Hıristiyanlığın bir devlet dini olduğunu iddia etmek için oldukça değiştirilmiştir.

"Yeni Ahit"in bu şekilde onaylandığı 364 yılından Kutsal Kitap'ın ilk basıldığı tarihe kadar, metin de birçok kez değiştirilmiştir. Ayrıca çevirideki yanlışlıklar da bunda rol oynamıştır. Biliyorsunuz, Kutsal Kitap İbranice ve önemsiz bir kısmı da Aramice olarak yazılmıştı, 'Yeni Ahit' ise Yunanca idi. Dolayısıyla, 1455'te basılan ilk kitap ile 364'te gözden geçirilen kitap arasında dünya kadar fark vardır. Ayrıca düzeltmeler de yapılmıştır. Sonuç olarak şu anda elimizde ne varsa o var. Bununla birlikte, insanlar için çok değerli ve ihtiyaç duyulan bilgiler günümüze ulaşmıştır," diye vurguladı Sensei. "Ve yine, İncillerden bahsetmişken, kilise tarafından kanonlaştırılanların yanı sıra düzinelerce apokrif İncil var."

Ruslan kaşlarını çattı ve bir iş adamı edasıyla sordu:

"Apo... apo... yani şu... eleştiri nedir?"

"Apokrifa, kilise ya da rahipler tarafından kutsal kitap olarak kabul edilmeyen edebiyat eserleridir. Genel olarak 'apokrifa' kelimesi Yunanca 'gizemli', 'sır' anlamına gelen 'apokryhos' kelimesinden gelmektedir. Ve esas olarak kendilerine Gnostikler adını veren ve öğretilerini gizli tutmaya çalışan bir Hıristiyan grubun eserlerine atfedilmiştir."

"Doğru," diye başını salladı Nikolai Andreevich. "Bu arada, 1946 yılında Mısır'ın güneyinde Hıristiyan Gnostiklerin yazılarından oluşan bir kütüphane bulunduğunu okumuştum."

"Kesinlikle doğru," diye onayladı Sensei. "Diğer edebiyat eserlerinin yanı sıra Thomas'ın, Philip'in, Truth'un İncilleri, Yuhanna'nın Apokrif yazıları bulundu. Ve bir süre önce Mısır'da papirüsler üzerinde bilinmeyen İncillerin farklı versiyonlarda yazılmış bazı özetleri bulunmuştu..."

"Rahipler için ne güzel bir sürpriz!" diye kıkırdadı Eugene. "Bu kitaplar kabul edilmedi ama bulmaya devam ediyorlar. Tüm bu eski 'pulp edebiyatı' tam bir baş belası."

Sensei ve çocuklar gülümsediler.

"Sorun şu ki, apokrifler 'izin verilenler' ve 'yasak olanlar' olarak ikiye ayrılmıştır. 'Yasak' olanlar kesinlikle ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. Bu arada, 'yasak' kitapların ilk resmi listesi M.S. 5. yüzyılda Doğu Roma İmparatorluğu'nda yapıldı. Doğal olarak, böyle bir 'vandalizmden' sonra, torunlara sadece bazı kitap başlıkları ve 2-4 yüzyıllarda bu kitaplarla tartışan Hıristiyan yazarların eserlerinde alıntılanan alıntılar kaldı... Yine de her şey her zamanki gibi devam ediyor." Sensei omuzlarını silkti.

"Evet, bu üzücü," diye mırıldandı Nikolay Andreyeviç. "Ama bu insanlığın tarihi. Onu yok etmek neden gerekliydi? Kitap şimdilik öylece durabilir. Bırakalım da torunları tarafsız bir yargıya varsın."

"Görüyorsunuz, mesele şu ki," diye açıklamaya başladı Sensei: "Bu kitaplardan bazıları gerçekten de değerliydi, çünkü İsa'nın gerçek Öğretisini, başlangıçta onun tarafından verilen biçimde yansıtıyorlardı. Bu nedenle, tek bir insan ruhunu bile kayıtsız bırakmadılar, çünkü İsa'nın gerçek Öğretisi insanların bu dünyanın her türlü korkusundan özgürleşmesini sağladı. Bedenin fani, ruhun ise ölümsüz olduğunu anlamaya başladılar. İnsanlar maddi dünyanın varlık yanılsamalarının rehineleri ve köleleri olmaktan çıktılar. Sadece Tanrı'nın kendilerinden üstün olduğunu anladılar. Yaşamın ne kadar kısa olduğunu ve mevcut bedenlerinin içinde bulunduğu koşulların ne kadar geçici olduğunu anladılar. Ne kadar uzun görünürse görünsün, bu yaşamın ruhlarının içinde kaldığı tek bir an olduğunu biliyorlardı. İster siyaset ister dini örgütler olsun, her türlü dünyevi gücün yalnızca bedenler üzerindeki güçle sınırlı olduğunun farkına vardılar. Bu yöneticiler, yeryüzünde madde üzerinde güç sahibi olan ama ruh üzerinde güç sahibi olmayan kendi 'tanrılarına' taparlar. Çünkü ruh yalnızca gerçek Tek Tanrı'ya aittir. Ve İsa'nın Öğretisini benimseyen ilk takipçileri - daha sonra dönüştüğü gibi bir din değil - bu yaşamdan duydukları korkuyu kaybettiler. Tanrı'nın kendilerine çok yakın olduğunu, herkesten daha yakın ve sevgili olduğunu ve O'nun sonsuz olduğunu hissetmeye ve anlamaya başladılar... İnsanların böylesine gerçek bir özgürlüğe kavuşması yetkilileri çok korkuttu.

Bu nedenle, İsa'nın Öğretisi'nin o dönemde mevcut olan yazılı kaynaklarını toplamaya ve özenle gözden geçirmeye başladılar. 'Yukarıdan aşağıya' dedikleri, zaten otoriteler tarafından yayılan yeni bir din oluşturmak için gerekli bilgiler seçildikten sonra çoğu yok edildi.

"İlk Çağrılan Andrew İncili'nde, Pontius Pilatus'un adamları İsa'yı çarmıha gerildikten sonra kurtardıkları için, İsa'nın Pontius Pilatus'la konuştuğu yazılıdır. Pontius Pilatus'un ricası üzerine İsa Doğu'ya gitmeye karar verdi. Yola çıkmadan önce havariler arasında, gidip öğretiyi duyuracakları bölgeler dağıttı."

Nikolay Andreyeviç, "Kimin nereye gideceği konusunda bir çeşit kura çekmiyorlar mıydı?" diye sordu.

"Hayır, böyle bir kura yoktu. Bu insanların bir tahminidir. Havariler... Bu arada, 'havariler' kelimesi Yunanca'da 'haberci' olarak çevrilir. Yani, İsa'nın havarileri-elçileri çok farklıydı ve elbette ruhsal gelişimleri açısından birbirlerinden farklıydılar. İsa, haberciler arasında ruhsal olgunluklarına göre çeşitli bölgeler ve bunlara karşılık gelen halklar ve kabileler tahsis etmiştir. Biraz daha güçlü olanlar daha zor bölgeleri ya da insanlığın ruhsal uyanışı için özel önem taşıyan bölgeleri aldılar. Biraz daha zayıf olanlar ise daha az zor 'bölgeler' aldılar. Genel olarak herkese gücü dahilinde bir görev verilirdi..."

Sensei bir süre durdu ve sonra şöyle dedi: "Bu Öğretinin yayılmasının basit bir insan zihnine emanet edilmesi hem o dönemde hem de gelecekte pek çok insan ruhu için çok önemliydi..."

"Güçlü çıraklardan biri olarak Andrew'a Trakya, İskitya ve

Sarmatya'yı ziyaret etmesini emretti. Ama en önemlisi, Borysthenes dağlarına ulaşmasını ve Kutsal Ruh'un bin yıl sonra lutfederek Meskenini kuracağı bu toprakları kutsamasını istedi. İsa, Andrew'e lotus tohumları verdi ve Kutsal Ruh'a bir armağan olarak bu yükü o topraklara bırakmasını emretti. İsa'nın sözleri, Andrew için olduğu kadar daha sonra bu açıklamayla karşılaşanlar için de İsa tarafından belirlenen bir rumuz oldu. Çok az kişi İsa'nın ona nilüfer tohumlarını neden verdiğini anladı, bu tohumlar sadece bir sembol olsa bile."

"Peki, gerçekten, neden?" diye sordu Andrew şaşkınlıkla. Ama Sensei sadece esrarengiz bir şekilde gülümsedi ve doğrudan cevap vermekten kaçınarak şöyle dedi: "Herhangi bir tohum her şeyden önce... sizin için daha açık hale getirmek için mecazi olarak ifade edelim: geniş bir hafızaya sahip bir 'mikroçip'tir. Sadece gelecekteki bir bitkinin matrisini değil, aynı zamanda büyük miktarda başka bilgiyi de taşıyabilir. Bu konuda daha sonra size daha fazla bilgi vereceğim. Tüm bunlara ek olarak, bu tohumlar bizzat İsa'nın - Tanrı'nın Oğlu'nun - elindeydi. Artı, bunlar çimlenme kabiliyeti binlerce yıl süren lotus tohumlarıydı... Dolayısıyla, sonuçlarınızı çıkarın."

Sensei sessizleştii. Biz de orada öylece oturmuş, ona bakıyor ve o küçük zekamızla bu olayda bu kadar özel olan şeyin tam olarak ne olduğuna dair 'sonuçlara' ulaşmaya çalışıyorduk. Görünüşe göre kafa karıştırıcı sorularla dolu zihninde iki yakasını bir araya getirmeye çalışan Andrew sordu: "İlk Çağrılan Andrew, İsa'nın kendisine bahsettiği yeri nasıl bulabildi?"

"Kolayca," dedi Sensei basitçe. " Andrew, 'iyi haber'de ya da Yunanca konuşursak euangelion'da, sadece İsa'nın gerçek yaşamını değil, aynı zamanda görevini yerine getirirken yaptığı yolculuğu da anlattı. Orada, Borysthenes'e (Dinyeper nehrine o zamanlar Borysthenes deniyordu) ulaştıktan sonra Andrew'un burayı hemen tanıdığından bahseder. Çünkü İsa'nın burayı büyük bir hassasiyetle tarif ettiği ortaya çıkmıştı. Görünüşe göre İsa o dağları çok iyi biliyordu, ama oraya gittiğinden hiç söz etmemişti."

Yura, "İsa gerçekten oraya gitmiş miydi?" diye sordu.

Sensei gülümseyerek, "O Tanrı'nın Oğlu, biliyorsun," diye cevap verdi. "Ve Tanrı her yerdedir." Bir süre durakladıktan sonra anlatmaya devam etti: "Sonuçta, İlk Çağrılan Andrew'un İncil'ine izin verilmedi, çünkü yeni dinin oluşumuna hiçbir şekilde uymuyordu. Bunun genel olarak iki nedeni vardı. Birincisi, İncil çok özgürlükçü ve dürüsttü, çünkü içinde İsa'nın gerçek sözleri vardı, deyim yerindeyse kendi ağzından. Ayrıca, İsa'nın Öğretisini aktarışı çok basit, bilge ve anlaşılması kolaydı. Andrew ayrıca, İsa'nın gençliğinde Doğu'da bulunduğu gibi, Öğretmeninin gerçek yaşamına dair

birçok ayrıntıyı da anlatmıştır ki, bu da yine kilise dogmalarına uymamaktadır. Buna ek olarak, lotus tohumundan bahsetmesi 'majestelerinin sansürcülerini' tamamen şaşırtmıştır. Çünkü Budizm ve Hinduizm gibi dinlerin kokusunu veriyordu. Kimse dinine böylesine açık bir yabancı sembolizm katmak istemiyordu. Bu yüzden, dinin ideolojisinin hangi 'tonlarda' sürdürüleceğine karar verenler arasında bir başka engel, tartışma ve anlaşmazlık nedeni oldu. Bu nedenle İlk Çağrılan Andrew İncili, deyim yerindeyse 'gözden uzak' bir yere götürüldü.

"Elbette, İlk Çağrılan Andrew İncili'nin çeşitli ilk Hıristiyan grupları arasında dolaşan versiyonları vardı, ama bunlar çoğunlukla İlk Çağrılan Andrew'un takipçileri tarafından İsa'nın Öğretisi hakkında yazılmıştı."

"İlk Çağrılan Andrew'un İncil'ine ne oldu? Yok mu edildi?" diye sordu Andrew.

"Denediler tabii," diye kıkırdadı Sensei, sanki ilginç bir olayı hatırlıyor gibiydi. "Ama söylendiği gibi, insan aptallığı bunu çok istese bile, böyle şeyler ne suda çekilebilir ne de ateşte yakılabilir... Ama bunlar sadece hayatın küçük ayrıntıları... İlk Çağrılan Andrew, Öğretmeninin isteğini yerine getirdikten yıllar sonra, İsa'nın sözleri gerçekleşti. O yerde bir Kiev şehri doğdu - 'Rus şehirlerinin anası', Kiev Rusyası'nda Slavların birleşmesinin başkenti ve beşiği. İlk Çağrılan Andrew'un lotus tohumlarını 'bıraktığı' yere gelince, Kutsal Ruh'un kendisi bir insan bedenine inmiş ve Meskenini orada kurmuştur."

'Kutsal Ruh bir insan bedenine indi' derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Kostya.

"Basitçe söylemek gerekirse, Shambala'nın lideri Agapit'in bedeninde geldi."

"Shambala'nın lideri'nin kendisi mi?" diye tekrarladı Andrew hayretle.

Sensei gülümsedi.

"Evet. On iki bin yılda en az bir kez, deyim yerindeyse, görev gereği insan dünyasını ziyaret etmek zorunda. İnsanlık için önemli olaylar sırasında ise daha da sık, neredeyse her bin yılda bir, özellikle de başka bir uygarlığın başlangıç ve bitiş aşamalarında."

Kostya bir şey sormak için ağzını açmıştı ki, Sensei ona bakarak bir cevap bekledi: "'Uygarlık' burada Shambala'nın bakış açısından kastediliyor... Ama belki de konudan biraz saptık. İsa'dan bin yıl sonra meydana gelen olaylara dönelim... Agapit Athos'tan ayrıldıktan birkaç yıl sonra, hegumen Tanrı'dan başka bir tavsiye aldı. Vizyonunda Başmelek Cebrail'in kendisi geldi ve ona Antony'yi Rus'a göndermesini emretti. Bu 1051 yılıydı.

"O zaman geldiğinde Antony, Hıristiyan manastırlarını ziyaret etmedi; oysa herhangi birinde Athos Dağı'ndan gelen saygın bir ihtiyara memnuniyetle barınak sunabilirlerdi. Anthony, Kiev'i ilk ziyaretinde tesadüfen kaldığı ve yola çıkmadan önce Agapit tarafından gösterilen yere bilerek geldi. Dinyeper yakınlarındaki bir tepeye, aynı mağaraya yerleşti. Ve Agapit'i bekleyerek ve Tanrı'ya, özellikle de onu gençliğinden beri yönlendiren Tanrı'ya sürekli dua ederek

yalnız bir yaşam sürmeye başladı. Sık sık yiyeceğe ihtiyaç duymasına ve her gün fiziksel olarak çalışarak mağarayı derinleştirmesine rağmen, yine de gerçekten mutluydu. Çünkü uzak gençliğinde Athos mağaralarında yaşarken olduğu gibi Tanrı'yla bire bir birlikteydi.

"Yerel köylüler kısa sürede onun hakkında bilgi sahibi oldular. Antony, Agapit'in Athos'ta ona öğrettikleriyle, yani bilgelik, mucize yaratma, şifa verme ve dua etme yeteneğiyle aralarında ünlendi. İnsanlar ona gelmeye başladı: biri tedavi için, diğeri kutsama için, bir diğeri ise onunla birlikte kalma arzusuyla, ruhsal başarılar kazanarak. Böylece, Agapit geldiğinde, Anthony'nin yanı sıra mağarada yaşayan ve ihtiyar tarafından keşif yapılan birkaç kişi daha vardı. O zamana kadar ortak çabalarla mağarayı genişletip derinleştirdiler ve kendileri için manastır hücreleri yaptılar.

"Antony geçmişten gelen arkadaşını büyük bir sevinçle karşıladı. İhtiyarın Agapit'e böylesine saygı duyduğunu gören kardeşliğin geri kalanı da ona aynı şekilde davrandı. Agapit gizemli ve birçok açıdan esrarengiz kişiliğiyle Antony'yi şaşırtmaya devam etti. Agapit Kiev'e geldiğinde Antony, onun Bilge Yaroslav'ın kendisiyle yaptığı gizli görüşmeye tanık oldu. Agapit, 'kütüphanesi' için dört değerli el yazması kitap ve üç el yazması verdi. Bu kitaplardan üçü değerli taşlarla kaplanmıştı. Dördüncüsü ise mütevazı görünse de çok eski olduğu belliydi. Antony hayretler içinde kalmıştı. Her kitap gerçek bir şaheserdi ve tam bir servet değerindeydi. El yazmalarına gelince... O günlerde bir elyazması bile inanılmaz bir fiyata satılıyordu. Böylesine lüks ve gerçek bir kraliyet

hediyelerini karşılayabilmek için, bunu ancak en azından 'mavi kraliyet kanına' sahip bir kişi yapabiliirdi. Antony'yi hayrete düşüren sadece bu değildi. Hepsinden önemlisi Agapit ve Yaroslav'ın birbirleriyle rahatça konuşuyor olmalarıydı! Yaroslav onunla öyle bir konuşuyordu ki, sanki Agapit'i çok iyi tanıyormuş, sanki eski dostlarmış gibi konuşuyordu ve bu, aralarındaki yaş farkına ve Yaroslav'ın büyük prens olmasına rağmen böyleydi.

"Bu unutulmaz toplantının ardından, gördükleri karşısında hayrete düşen Antony, Agapit'e kendisinin en yaşlısı olduğu kardeşliğin başına geçmesini teklif etmek için acele etti. Ancak Agapit her şeyi olduğu gibi bırakmaya ve basit bir keşiş olmaya istekliydi. Antony'den Yaroslav ile görüşmesini gizli tutmasını istedi. Ve kardeşliğin geri kalanı arasında göze çarpmamak için manastır rütbesi almak istedi."

"Söylesene!" diye bir ünlem kaçtı Kostya'dan. "Ama o bir Bodhisattva'ydı! Ve basit bir keşiş olmayı mı seçti?!"

Sensei ona sabit bir şekilde baktı ve belirgin bir şekilde telaffuz etti: "Bir Bodhisattva için herhangi bir güç sadece boş bir kelimedir. Bir Bodhisattva yalnızca Tanrı'ya hizmet eder. İnsanların aksine o neyin 'burada' neyin 'orada' olduğunu bilir."

Kostya'nın kafası biraz karıştı ve özür dileyerek mırıldandı: "Ben o şekilde demek istemedim... Demek istediğim..." bu noktada uygun bir argüman bulduğu belliydi, "Demek istediğim, insan bunca işin arasında bazen dinlenmeli. Bildiğim kadarıyla o günlerde basit keşişler kunduzlar gibi çalışıyordu."

Sensei ona cevap verdi: "Bir Bodhisattva için insan bakış

açısına göre dinlenme diye bir şey yoktur. O zamanın anlamını bilir ve onu takdir edebilir. Agapit elbette etkili ve güçlü bir kişilikti. Bununla birlikte, bilinçli olarak güçten ve kardeşlik yönetiminden kaçtı ve tüm boş zamanını insanlara gerçek yardıma adadı. Bu arada, daha sonra kardeşliğin sayısı arttığında, Antony Barlaam'ın yönetimine geçti ve Agapit'i örnek alarak basit bir keşiş oldu."

"Agapit insanlara ne tür yardımlarda bulunurdu? Şifa mı?" diye sordu Volodya.

"Evet, diğer meziyetlerinin yanı sıra Agapit iyi bir tıp uygulayıcısıydı. Hastalarına karşı içten ve şefkatli tutumu, Agapit'in manastır bölgesinden neredeyse hiç ayrılmamasına rağmen, Kiev'den oldukça uzaktaki insanlar arasında eşi benzeri görülmemiş bir ün ve saygı yarattı. O, 11. yüzyılın en ünlü hekimi haline geldi. İnsanlar ona 'Tanrı'nın Şifacısı' diyordu. O zamanlar hiçbir ünlü hekimin tedavi etmeyi kabul etmediği ağır hastalıkları iyileştirdi. Örneğin, Agapit'in ölmek üzere olan Chernigov prensi Vladimir Vsevolodovich Monomakh'ı iyileştirdiği tarihsel olarak bilinen bir gerçeği ele alalım. Soylu insanlar arasında o dönemin en iyi hekimi olarak kabul edilen Ermeni soyadlı bir hekim, prens için hiçbir şekilde yardım edememiştir. Agapit için ise dua ile hazırlanan bir 'mucize iksiri' prensin habercisi aracılığıyla ileterek Vladimir Monomakh'ı birkaç gün içinde ayağa kaldırmak yeterliydi. Daha sonra Prens, Agapit'e iyiliğinin karşılığını vermek için Pechersk manastırına gelmiş ve yanında birçok pahalı hediye ve çok miktarda altın getirmiştir. Ama Agapit hem prensin kendisinden hem de daha sonra onun adına

gönderdiği boyardan gelen her şeyi reddetti. Çünkü Agapit hem sıradan insanları hem de soyluları aynı titizlikle ve karşılıksız olarak iyileştiriyordu. Bu yüzden ona "Paragöz Olmayan Şifacı Agapit" diyorlardı. Doğal olarak bu, Ermeni gibi hekimler arasında kötü niyetle komşu olan geleneksel insan kıskançlığına neden oldu. Ancak, Ermeni'ye gelince, Agapit'in gerçekte kim olduğunu sonunda anladı. Ve bu sayede daha sonra Pechersk manastırında keşiş oldu."

"Deme! Tedavi için para bile almadı mı?!" Kostya yine şaşırılmıştı. "Ama Agapit nasıl yaşıyordu?"

"Alçakgönüllülükle. Ruhsal sömürü içinde." Ve gülümseyen Sensei ekledi: "Hücresi hırsızlar arasında bile acımaya neden oldu. Tek değerli nesne olarak Agapit'in kendisi, deneyimi ve bilgisi vardı."

"Ama neyle yaşardı? Ne yerdi? İnce hava mı?" Sensei güldü.

"Hayır, kesinlikle kendini yemedi."

"Uzun sürmez... bilirsiniz, insanın topuklarını tekmelemesi."

"Er ya da geç hepimiz topuklarımızı tekmeleyeceğiz," dedi Sensei şakayla ya da ciddiyetle. "Ama mesele bu değil."

"Anlıyorum... Ama o parayı çalmadı, dürüstçe kazandı. Ayrıca, insanlar parayı ona kendi istekleriyle getirdiler. O neden almadı?"

"Gördüğünüz gibi, asıl mesele Agapit'in keşişlere Tanrı'ya gerçek hizmeti öğretmiş olmasıdır. 'Altın' ve 'keşiş'in birbiriyle bağdaşmayan varlıklar olduğunu söyledi. Hiç kimse aynı anda iki efendiye hizmet edemez: ya Tanrı'ya ya da dünyevi menfaatlere, yani bir şeytana hizmet eder. Üçüncü bir

seçenek yoktur. Bir keşiş gerçekten ödülü sadece o dünyada Tanrı'dan bekler, burada insanlardan değil. Altın gerçekten de ruh için çöp ve düşünceler için ayartıcıdır. Pek çok kişinin susadığı ama gerçekte gölgeli bir yanılsamadan ibaret olan bir pisliktir. Bir keşiş için gerçek değer ruhu için içtenlikle dua etmektir. Kişinin endişe etmesi gereken şey karnının doyması ve bedeninin sağlıklı olması değildir. Hangi yemeği yerseniz yiyin, er ya da geç acıkırsınız. Ve sağlığınız ne olursa olsun, er ya da geç bedeniniz ölecektir. Ruh ise ebedidir. Ve yalnızca o gerçek bir endişeye layıktır. Agapit'in dediği gibi, bir keşiş tüm insanlar için gönülden dua eder, ama keşişliğin tüm amacı Tanrı'ya hizmet etmek ve dua ederek O'ndan kendi ruhunun kurtuluşunu elde etmektir."

Sensei durdu ve sessizlik hüküm sürdü. Ama çok geçmeden Victor'un düşünceli sesiyle kesildi: "Bunu herkes yapamaz..."

Ama sonra Kostya'nın 'çıkarımlarıyla' muhakemesi kesildi: "Yani Agapit modern dilde bir halk şifacısı mıydı?"

"Sensei buna ironik bir gülümsemeyle cevap verdi: "Eğer modern dili kullanırsak, Agapit daha çok bir akademisyendi. Daha önce de belirttiğim gibi, sadece tıpta değil, diğer disiplinlerde de ustalaşmıştı. Birkaç dil biliyordu ve antik Romalı yazarların orijinal incelemelerini kolayca okuyabiliyordu. Kitapları Slav diline çevirdi. Bilge Yaroslav'ın 'kütüphanesi' için sadece Doğu'dan kitaplar değil, aynı zamanda eski Mısır el yazmalarını da tercüme etti.

"Daha sonra Agapit, ansiklopedik makalelerin yanı sıra tıbbi verilerin ayrıntılı olarak açıklandığı '*1073 Yılı Koleksiyonu*'nu derleyen Svyatoslav'a da yardım etti... daha

doğrusu danışmanlık yaptı. Özellikle hastalıkları tanıma yöntemleri, şifalı bitkilerin hazırlanması ve kullanımına ilişkin çeşitli tavsiyeler, insan fizyolojisi ve anatomisine ilişkin bilgiler. Bu kitap daha sonra uzunca bir süre ders kitabı olarak kullanılmıştır.

"Agapit elbette keşişleri kültür ve bilgiye susamışlık konusunda da eğitti. Bazılarına tıp bilgisi verirken, diğerlerinin boş zamanlarında kitaplarla uğraşmalarına yardımcı oldu. Daha sonra bu durum manastıra özgü bir kuralla meşrulaştırıldı ve boş zamanlarda kitap okumak keşişler için zorunlu hale geldi. Kiev Pechersk Manastırı'nın kitap koleksiyonu onun girişimiyle oluşturuldu."

"Kitap koleksiyonu mu?" Ruslan kulağa çok antika gelen bu kelimeyi tekrarladı.

"Evet. Bizim deyimimizle bir kütüphane."

"A-ah..."

"Sensei anlatmaya devam etti: "Agapit bazı yetenekli keşişlere tıbbi tedavide ustalaşmaları için yardım etti. "Öğrenme, belirli bir bilinç durumunda, çoğunlukla yiyecek veya sıvı üzerine söylenen özel dualara dayanıyordu. Bu sayede, örneğin, bu sıvı güçle doldurulur ve daha sonra bir ilaç olarak kullanılır, hastaya içmesi için veya harici kullanım için verilirdi. Basitçe söylemek gerekirse, Agapit'in öğrencileri sadece sıvıların fiziksel özelliklerini değiştirmenin yollarını değil, aynı zamanda molekül yapılarını da öğrenerek gerekli bilgileri üst üste bindirmişlerdir. Doğal olarak, sıvı yapıların molekül mikrokozmosunda gerçekleşen sürecin ve bunun makro nesneyi tam olarak nasıl etkilediğinin bu kadar ince bir şekilde farkında değillerdi. Ancak tüm bunları bilmelerine de gerek yoktu.

Keşişler Agapit tarafından kendilerine verilen bilginin genel önermelerini kullandılar - örneğin günümüzde elektriği

kullandığımız gibi. Elektrik gücü insanlar tarafından her gün kullanılmaktadır; ancak şimdiye kadar hiç kimse bunun gerçekte ne olduğunu bilmemektedir.

"Örneğin, Agapit'ten eğitim almış olan keşiş Damian, yağ sürerek insanlara, özellikle de çocukları iyi bir şekilde tedavi edebiliyordu."

"Neyle?" diye sordu Slavik, Sensei'in ne dediğini anlamamış gibiydi.

"Yağ sürerek." "Nedir o?"

"Zeytin kandil yağı. Hatta Hıristiyanların Hastayı Meshetme denilen bir seremonileri bile var - yedi rahip tarafından ya da böyle bir imkân yoksa bir rahip tarafından hasta bir kişinin üzerinde uygulanan bir ayin. Aksi takdirde buna Hastaya Merhem Sürme de denir. Bunun da özü, hasta kişinin üzerinde belirli duaların okunması ve bu kişinin kutsanmış yağ ile meshedilmesidir. Ve bu yedi kez yapılır."

"Neden tam olarak yedi rahip ve yedi kez?" diye sordu Andrew.

"Bu, ruhsal güçle, Tanrı ile insanlar arasında arabuluculuk yapan yedi Başmeleğin güçleriyle açıklanır. Basitçe söylemek gerekirse, yedi Bodhisattva'nın... Meshetme yağının bu şekilde kullanılmasına gelince, aslında bu hastaları tedavi etmenin çok eski bir yoludur. Şimdiye kadar size bahsettiğim bilgiye dayanıyor - insanın sıvı yoluyla çevreyi etkileme yetenekleri. Bu nedenle benzer ayinleri çeşitli dinlerde ve dünya halklarının ritüel törenlerinde bulabilirsiniz."

"Eh," diye iç geçirdi Nikolay Andreyeviç. "İnsanlar yavaş yavaş özü kaybediyor, geriye sadece dış şekli kalıyor."

"Ne yazık ki," dedi Sensei. "İnsanların ne yaptıklarını bildikleri zamanlar vardı. Şimdi bu bilginin sadece dış biçimini taklit ediyorlar. Hıristiyanlığın yedi kutsal ayininden biri olan ve bir insanın bu dine katılmasını ifade eden Vaftiz'i ele alalım. Günümüzde vaftiz, kişinin üç kez kutsanmış suya batırılması, dualar okunması, yağ ve kutsal suyla meshedilmesi gibi başlıca eylemlerden oluşan ciddi ve karmaşık bir törendir. Ancak bu ayini yönetenler bile tüm bu dışsal eylemin arkasında ne kadar büyük bir güç olduğunu bilmezler. Aslında inananlar bile bu suyun gerçek etkisini hafife alıyor ve tam olarak farkında değiller." Ve kısa bir sessizlikten sonra ekledi: "Bu arada, yeni doğanın abdest alma ayini Hıristiyanlıkta hemen değil, çok daha sonra, Hıristiyan törenlerinin gelişmesi ve iyileştirilmesiyle birlikte ortaya çıktı."

"Vaftizin kökenleri Hıristiyanlık öncesi kültlere vurgu yapmaktadır. Antik dünyanın pek çok dininde bu tür su ayinleri düzenlenmiş ve bunlar da atalarının suyun 'temizleyici' gücü hakkındaki popüler inançlarına dayanmıştır. Ama başlangıçta insanlara verilen Vaftiz uygulamasının amacı, insanların dış görünüşte gördükleri su unsurunun sınırlarının ötesinde, daha derinlerde yatmaktadır."

"İlginç! Acaba amacı nedir?" diye sordu Nikolay Andreyeviç, en az bizim kadar konuşulan konu ilgisini çekmişti.

"Gerçek Vaftiz uygulamasının amacı, insanın kendi bilincinin derinliklerine, ruhuna kadar daldırılmasıdır. Yunanca'da 'vaftiz' kelimesi 'daldırma' anlamına gelen 'vaptisis' kelimesine benzemektedir. Bu sabah size yogilerin 'Pranayama' adı verilen daldırma uygulamasından bahsettiğimi hatırlıyor musunuz? Modern bir bakış açısına göre bu iki uygulama, insanların hırsları nedeniyle aralarında bir uçurum çizdikleri tamamen farklı uygulamalar gibi görünebilir. Ancak gerçek şu ki, Vaftiz ve Pranayama ile suyla ilgili bir dizi başka uygulama ve ayin, insanların kendileri tarafından geniş kitlelere benimsetilmiş olan gerçek bilgi ve uygulamaların uzak bir yankısından başka bir şey değildir. İlksel bilgi, kişinin bilinç durumunu değiştiren ve onu ruhsal olarak büyümesini ve olgun bir varlık olarak Tanrı'ya ulaşmasını sağlayan belirli bir frekansa yönlendiren uygulamalara dayanıyordu. Başka bir deyişle, bu uygulamalar sayesinde kişi gerçek realiteyi tanımıştı. Ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyordu.

"Uzun zaman önce 'daldırma' uygulaması insanlara verilmişti ve zaten belli bir ruhsal gelişim seviyesine ulaşmış olanlar için tasarlanmıştı. Bu uygulama sayesinde insan değişmiş bir bilinç durumuna giriyor ve Tanrı ile birleşebileceği en gizli derinliklerine dalma becerisi kazanıyordu. Doğal olarak, her şey Ruhun özüyle ilgili olduğu için Hayvani doğaya yer yoktu. Ve bu uygulama gerçekten de bilginin sırlarını verdi, kelimelere dökülemeyen bilginin ta kendisini, çünkü bu bilgi Tanrı'nın bir parçasından - her şeyi bilen Ruh'tan - elde edilmişti."

"Evet, zaman içinde çok değerli şeyler kaybettik," dedi

Nikolay Andreyeviç üzüntüyle. "Çoğu zaman ne yaptığımızı ve neden yaptığımızı hiç anlamıyoruz. Her şeyi geleneklere bağlıyoruz, eskiden beri böyle yapıldığını, atalarımıza saygı gösterdiğimizi iddia ederek kendimizi avutuyoruz."

Sensei alaycı bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: "İşin özüne indiğinizde, bu hiç olmamasından ve tamamen unutulmaktan daha iyidir. Çünkü er ya da geç olayların kökenine inecek olanlar çıkacaktır."

Nikolay Andreyeviç, "Daha önce bu tür konulara dikkat etmemiştim," dedi. "Ama şimdi siz Vaftiz hakkında konuşurken, uzun zamandır eski hastalarımın biriyle yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Kendisi kilisenin her sözünü harfi harfine kabul eden bir inançlı, deyim yerindeyse bir adanmış. Her neyse, konuşmalarımızdan birinde Hıristiyan Vaftiz Makamının ideolojisini anlattı. Ben de çocuk yaşta vaftiz oldum. Ama böyle bir şeyi ilk kez duyuyordum. Bu ideolojiye göre, sadece vaftiz olan kişi, başka hiç kimse değil, insanın doğumuyla bağlantılı olan ilk günahı arınır. İnsan ancak vaftizden sonra kilisenin bir üyesi olur ve kilisenin kutsamalarına, yani sonsuz yaşama katılır. Vaftizden önce insanın şeytani bir mühür taşıdığı, yani şeytani doğadan kopmadığı iddia edilir. Ve böyle bir ayinin uygulanmasından sonra, Şeytan bu adamın kalbinden kovulur ve sonsuza kadar kişiye karşı dışta kalır. Ve Vaftiz sayesinde bir adam kendini tüm günahlardan kurtarabilir ve daha sonra ona geri dönmekten kaçınabilir. Gerçekten böyle olabilir mi?"

"Hayır, elbette değil. Kuşkusuz Vaftiz'in bir gücü vardır. Ama sıradan bir insan için bu sadece ruhsal uyanışına doğru bir itici güçtür. Ancak bu onu Hıristiyanlıkta 'şeytan' olarak adlandırılan Hayvani doğasından kurtarmaz. İnsan Hayvan bedeninde kalır. İnsanın zihni Hayvan'ın zihnidir. Ve bunu dışarıya atmanın ya da ondan tamamen kurtulmanın bir yolu yoktur. Böyle bir varsayımda bulunmak, araba kullanan ve kendini sadece uçtuğuna ikna etmeye çalışan bir kişi gibi akıl yürütmeye eşdeğerdir.

"Bodhisattvalar bile, bir insan bedeninde doğduklarında, Hayvan doğasının sınavlarına ve tüm insani ayartmalara maruz kalırlar. Örneğin, insan bedeninde doğan Tanrı'nın Oğlu İsa'yı ele alalım. O da bu kaderden kaçamadı. Kırk gün boyunca 'şeytan'la mücadele etmek zorunda kaldı, yani basitçe söylemek gerekirse, kendi kişisel Armageddon'unu yaşadı. Hayvan'ın zihnini Ruhsal Doğasına tabi kıldı, Hayvan doğasını 'zincirledi'. Ve hatta buna rağmen tüm yaşamı boyunca 'havlamış' ve 'sızlanmış', kendini hissettirmişti. Çünkü İsa Büyük Ruh olmasına rağmen, yine de bir insan bedenindeydi. Ve bundan kaçış yoktur. Yasa böyledir. İnsan doğası böyledir."

Kostya buna gülümseyerek cevap verdi: "Ortaokulda vaftiz edildiğimi hatırlıyorum. Rahip bize bir şey sordu ve hep birlikte cevap verdik. Sonra bize Batı'ya dönmemizi, üflememizi ve tüm gücümüzle şeytana tükürmemizi söyledi. Bunu iyi hatırlıyorum, çünkü tüm tükürüğümü topladım ve elimden geleni yaptım..."

Gülüştük ve Sensei açıkladı: "Bu Vaftiz ritüellerinden biriydi - kötü ruhların yasaklanması ve şeytanın reddedilmesi."

Kostya, Nikolay Andreyeviç'in mantığını taklit ederek, "Bunu anlıyorum," diye gülümsedi. "Ama neden tükürmemiz gerekiyordu?"

Sensei, "İnanışa göre bir Hıristiyan bu tükürükle şeytandan ve onun kurnaz planlarından korkmadığını gösterir, çünkü Tanrı bu kişiye gerekli korumayı sağlar," diye açıkladı. "Kısacası, insan şeytanı tamamen hor gördüğünü gösterir."

"Ne kadar tuhaf bir kültür - tam bir Orta Çağ," diye kıkırdadı Kostya.

"Kültürün bununla hiçbir ilgisi yok. İnsanlar değişmez, biliyorsun. Geçmişte olduğu gibi aynı kalırlar."

"Peki biz neden Batı'ya döndük?"

"Mesele şu ki, Ortodoks Doğu Kilisesi Batı'yı her zaman Tanrı'ya karşı olan güçlerle ilişkilendirmiştir. Kilise mensuplarının inandığı gibi, kişi bu ayin sırasında Batı'ya döndüğünde, vaftiz edilen kişi doğrudan şeytandan vazgeçer ve bunu ona, deyim yerindeyse 'yüzüne' söyler. Bundan sonra kişi Doğu'daki sunağa döner. Bu tarafın insanı Tanrı'ya bağladığı kabul edilir."

"Shambala'nın orada bir yerde olduğunu düşünürsek, haklı olabilirler," dedi Volodya ve bir süre durakladıktan sonra bas bir sesle: "Ve belki Batı hakkında da."

"Rahip Eski Kilise Slavcası ile dualar ederdi," diye anımsamaya başladı Kostya. "Gerçi söylediklerinin yarısı anlaşılmazdı. Sonra bizi suyla ıslatır, bir şeyle yağlardı. Ayrıca saçlarımızdan tutamlar kopardı, biz de onları balmumu kurabiyelere sarıp suya batırdık. Neden bu kadar karmaşık olsun ki?"

"Büyüdüğün zaman anlayacaksın," diye araya girdi Victor.

Sensei bir parça hüzünle gülümsedi ve şöyle dedi: "Görüyorsunuz, böyle bir ayın bile bazıları için sadece bir gösteri, bazıları içinse hayatı yeniden düşünmektir."

Kostya bu sözlerden sonra sessizleşti ve Nikolay Andreyeviç, Sensei'e hastasıyla ilgili bir hikaye anlatma fırsatı yakaladı.

"Bu konuşma sırasında, sadece vaftiz edilenlerin cennete gideceğinden, vaftiz edilmeyenlerin ise asla oraya gidemeyeceğinden bahsetti. Diğer kutsal ayinlerin vaftiz edilmemiş kişi üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Böyle bir kişi için ne dua edilmeli, ne yaşamı boyunca ne de ölümünden sonra anılmalıdır. Ona bir ağıt töreni bile yapılmamalıdır. Vaftizden sonra ise, iddiaya göre, tüm bunların yapılmasına izin verilir. Görünüşe göre vaftiz edilmemiş bir kişi Kilise için hiç var olmamış mı oluyor?"

Sensei Nikolay Andreyeviç'i dikkatle dinledi ve sonra yumuşak bir sesle cevap verdi: "Nasıl söyleyeyim? Bu belirli dinin kilisesi için belki de yoktur. Ama Tanrı için - tüm insanlar O'nun çocuklarıdır! Sekizinci günden başlayarak, ruh bir insan bedenine yerleştikten hemen sonra, O'nun 'çocuğu' olur, küçük bir insan - küçük harfle. Ama büyük harfle İnsan olmak ve Tanrı'nın huzuruna olgun bir yaratık olarak gelmek sadece kişinin kendisine - iradesine ve seçimine - bağlıdır."

"İnsanın ruhu sekizinci günde mi bedene yerleşir?" diye sordu Ruslan.

"Evet."

"Peki ondan önce... Ondan önceki çocuk nedir?"

"Sadece yaşayan bir organizma, tıpkı diğer küçük hayvanlar gibi," diye yanıtladı Sensei. "Ve yine bu soruyla ilgili olarak, bilginin kaybolduğunu ve çok eski zamanlardan geriye sadece geleneklerin kaldığını görüyoruz. Bu arada, ruhun doğumdan sonraki sekizinci günde geldiği bilgisinin yankıları Ruslarda bugüne kadar muhafaza edilmiştir. Çocuğun adı, genellikle çocuğun hayatının sekizinci gününde onurlandırılan azize bağlı olarak verilirdi. Bu arada, önceleri kutlanan doğum günü değil, isim günüydü - bu kişinin onuruna isim verilen azizin anı günü - kişinin gururunu yüceltmesi, ancak insanların bu dünyaya neden geldiğini ve kimin adını taşıdığını hatırlamaması için... Genel olarak, bir çocuğa isim verme geleneği Eski Ahit dönemine kadar uzanır..."

"Görünüşe göre bugünlerde Hayvan doğamızın doğumunu kutluyoruz?!" Eugene kendisi için bir keşif yaptı. "Şimdi insanların doğum günlerinde neden domuz yavruları gibi tıka basa yiyip içtiklerini anlıyorum. Ve hediyeler istiyorlar - hem de büyük ve pahalı! Demek ki tüm domuzsu özümüz burada ortaya çıkıyor!"

Herkes güldü.

"Hayır, bu skandal uygulamalardan vazgeçmeliyiz," diye devam etti adam. "İşte bu, Stas, bir sonraki doğum gününe bir hafta sonra geleceğim ve yanımda tek bir mum dışında hiçbir hediye getirmeyeceğim. Çünkü hediyeler sadece ruhuna zarar verir, Hayvanını daha fazla beslerken, her geçen yıl büyük bir domuzun iştahını uyandırır..."

Stas, Eugene'in doğum günüyle ilgili daha yapıcı bir öneriyle yanıt vermekte tereddüt etmedi. Arkadaşı da ona

hemen bir şakayla karşılık verdi. Ve aralarındaki şaklabanlılık bütün partiyi gülmekten kırıp geçirdi. Daha sonra, herkes sakinleştiğinde Nikolay Andreyeviç düşüncelerini yüksek sesle sürdürdü.

"Gerçekten de baktığınız her yerde sadece formaliteler var ve hiçbir bilgi yok. İşte bu, bizim sözde 'ilerlememiz'... Şimdi, örneğin psikolojik açıdan vaftizin -eğer vaftiz edilen bir yetişkinse- özgüven kazanmasına yardımcı olduğunu, bir anlamda kendini kanıtladığını, onu en azından bu şekilde kendi korkularından koruduğunu anlıyorum. Onu iyiye yöneltir, evrensel ahlaki kriterlere göre yaşamaya zorlar. Bunların hepsi anlaşılabilir. Ama neden vaftiz edilenlerle edilmeyenleri bu kadar kategorik olarak ayırıyorlar? Ya bir insan anne ve babasının farklı dinlere mensup olduğu bir ailede doğarsa? Aslında kısıtlamaları ve kategorik çerçeveleriyle insanı içsel bir çatışmaya itiyorlar."

"Peki, ne istiyorsunuz? Dini liderler de insan... Ne demişler, bir dinin cennetine girmeden diğerlerinin cehennemine girilmez."

Nikolay Andreyeviç, "Aman Tanrım," diye söylendi. "Dedikleri gibi herkes yemek istiyor."

"Kesinlikle," dedi Volodya bas sesiyle. "Herkes başkasının koyununu kendi sürüsüne katmak ister."

Herkes güldü. Ve Sensei şöyle dedi: "Şaka bir yana. Tüm dini şamatalara rağmen, suyla kutsama ayinleri sıradan bir insan için oldukça önemlidir, çünkü onu Tanrı'ya doğru ilk adımı atmaya teşvik eder. Tüm bu ayinler görünüşleri, karışıklıkları, anlaşılmazlıkları ile kişiyi bir tür transa sokar. Bu arada, töreni yöneten kişi ve törene katılanlar da aslında

aynı şekilde bu duruma girerler. Ve eğer orada bulunan herkesin düşünceleri gerçekten Tanrı'ya dua etmeye yoğunlaşırsa - maddi sorunları düşünmeye değil - bu, katılımcıların her birinin agathodaemon'larının içsel bir dalgalanması şeklinde alacağı ruhsal gücü ortaya çıkaracaktır. Bu sıradan insanlar için muhteşem bir şey! En azından bu onların dikkatini maddi varlığın var olan tek varlık olmadığı ve aslında kendi Egolarının ömür boyu kölesi olmak için doğmadıkları gerçeğine çevirecektir.

"Başka bir deyişle, ayin aracılığıyla kişi umut bulur ve bu da ona imana doğru bir dürtü verir. Asıl kutsal tören ise kendi inancından doğar. Aradaki farkı görüyor musunuz? Ruhsal bir insanın bilinç durumunu değiştirmesi ve ruhsal uygulamalar üzerinde çalışması için inanç ve irade gücü yeterliyse, sıradan bir insan kendi gücüne olan temel inançtan yoksundur. Onu maddi varlıktan uzaklaştıracak ve daha yüksek değerler olduğuna sadece beş dakikalığına ikna edecek muhteşem, kitlesel bir katılıma ihtiyacı vardır."

"Neden beş dakika?" diye sordu Ruslan.

"Çünkü tüm bu izlenimlerden ve pozitif sıçramalardan sonra eve döndüğünde maddi varlığın her türlü sorunuyla karşılaşır. Böylece bilinci alışılmış akışına geri döner. Keşke kendi iradesiyle kendini daha iyi bir ruhsal yöne doğru değiştirecek kadar zeki olsaydı. Ama ne yazık ki, tüm içsel sorunlarını dışsal olanlara kaydırıyor."

"Bu, saf bilginin insanları etkilemediği anlamına mı geliyor?!" Nikolay Andreyeviç beklenmedik bir sonuç çıkardı.

"Kesinlikle doğru, her ne kadar paradoksal görünse de," diye kabul etti Sensei. "Saf bilgi insanları etkilemez. Basitliği nedeniyle onu anlamak onlar için çok zordur. Görsel şovlar, parlak izlenimler, duygusal stres yaratan deneyimler yoktur, bilirsiniz. Peki insanlar her şeyden önce ne için çabalar? Ekmek ve sirkler, çünkü bu çoğu insanın yaşamın tadına dair tahminlerine karşılık geliyor.

"İnsanlar hayatlarını kendileri karmaşıktırıyor. Ve bu sadece dünyevi kaygılarla yaşayan sıradan insanlar için geçerli değildir. Ruhsal yolu takip etmeye çalışan, ilk bilgiyi bulmak için ilk adımları atan bazı bireyler vardır. Ama özü öğrenmek ve ilerlemek arzusuyla samimi bir şekilde kendini yetiştirmek ve bu bilgiyi uygulamak yerine, yıllarını dış biçime bakarak ve yalnızca ona sahip olma gerçeğine önem vererek geçirirler."

"Ne demek istiyorsunuz?" Yura anlamamıştı.

"Bu durum, örneğin çikolatası olan bir adamın çikolatayı yiyip bitirmek yerine Amerika'ya gidip beş yıl boyunca önce dış kapağını nasıl açacağını öğrenmesine benziyor. Sonra Japonya'ya gider ve bir o kadar yıl daha folyoyu açmayı öğrenir. Daha sonra çikolatanın nasıl düzgün ısırılacağını öğrenmek için Kuzey'e, Çukçilere gider. Daha sonra hem İngiltere'de hem de Fransa'da beş yıl geçirerek çikolatanın ağızındaki tadını nasıl doğru tahmin edeceğini öğreniyor. Sonunda eve gelir, çikolatasını alır ve iki dakika içinde yer. Ve sonra bunun beklediği ve büyük bir gösterişle hazırlandığı şey olmadığını fark eder. Böyle bir şey olabilir miydi - çikolatayı iki dakikada yemek ve hepsi bu kadar mı? Hayatının yıllarını sadece bu kadar basit bir şeye ulaşmak için

harcamış olabilir mi? Bu tür bir tepki doğaldır, çünkü gerçekte sadece zaman kaybediyordu. Ama bilgi edinmek için çok uzağa gitmeye gerek yoktur. Sadece kendi içinize bakın ve kim olduğunuzu ve bu hayatta ne istediğinizi anlayın."

Sensei sessizliğini korudu ve düşen bir kuru sopasıyla ateşe doğru tırmıkladı. Tekrar kısa bir duraklama oldu.

"Nikolay Andreyeviç aniden, "Ben de size Kutsal Ruh hakkında bir şey sormak istiyordum," diye hatırladı. Hastamın anlattıklarından anladığım kadarıyla vaftiz törenindeki her şey Kutsal Ruh'un insanın ruhuna inmesi üzerine kurulu. Örneğin, bir rahip suyu kutsarken, çeşmedeki suyun Kutsal Ruh'un gücü, lütuf veren eylemi ve ilhamıyla kutsanmasını ister. Ayrıca, meshederken ve kişi vaftiz edilirken de Kutsal Ruh'a başvurulur. Bedenin bazı kısımlarını meshederken rahip şu sözleri de söyler: "Kutsal Ruh'un armağanının mührü!". Bedenin her bir parçası bir şeyi sembolize eder. Düşünceleri kutsamak için yüz, vaftiz edilen kişinin Mesih'in yolunda yürümesi için bacaklar, merhamet işlerini yapması için kollar. Bu sadece bir gelenek mi yoksa bir anlamı var mı?"

"Sorunuzu kısmen kendiniz yanıtladınız. Elbette bir sembolizm söz konusu ama Kutsal Ruh'un kutsallığı da orada. Çünkü imanla hitap edenler liyakatlerini alırlar. Genel olarak insan Tanrı'yı ancak Kutsal Ruh aracılığıyla algılayabilir, çünkü O, Tanrı ile insan arasındaki ilk yardımcı ve arabulucudur. O'nun tezahürleri çoktur ama Varlığı tektir. Kutsal Ruh'un ilhamı olmadan yapılabilecek hiçbir din, hiçbir kutsal ayin, insanda Tanrı'ya Sevgi ve İnanç uyandırmak yoktur. Çünkü insanlar için O, Tanrı'nın gücü, kulağı ve sesidir."

Sensei bir ara verdi ve sonra tekrar Agapit hakkındaki hikâyeye döndü.

"Bu arada, Agapit'in öğrencileri hakkındaki hikâyeden biraz uzaklaştık. Damian insanları dua ederek iyileştirir, hastaları kutsal su ile meshederdi. Ama örneğin Agapit'in bir başka öğrencisi Alipy, kutsal su yerine boya kullanıyordu. O bir ikona ressamıydı. Daha gençliğinde, Pechersk Manastırı'nın Göğe Kabul Katedrali'nin boyanmasında Yunanlılara yardım etmişti. Daha sonra kendi başına ikonalar boyamaya başladı. Agapit ona insanların cilt hastalıklarını, örneğin ülserleri ve iltihaplı yaraları bir dua ve boyalar yardımıyla nasıl iyileştireceğini öğretti."

"Boyalarla nasıl tedavi edilebiliyorlar?" diye merak etti Kostya. "Peki, nasıl? Boyalar sıvı bazlıdır, bilirsin. Onlar sadece boya ile karıştırılmış aynı yağlar. Ayrıca, boyaların kendileri de doğal olarak genel sağlığı iyileştirici etkiyi artıran ek tedavi edici özelliklere sahiptir. O günlerde sadece doğal boyalar kullanılırdı, modern kimyasal boyalar değil. Indigofera bitkisinden elde edilen indigo boyası indikan gibi bazı boyalar iyi antibakteriyel özelliklere sahiptir. Ayrıca o dönemlerde kırmızı ve sarı boyalar da kullanılıyordu. Organik bileşenleri sayesinde antiseptik, anti-inflamatuar, yara iyileştirici etkileri vardı."

"Yani, Alipy hem ressam hem de hekim miydi?" Nikolay Andreyeviç bir sonuca vardı.

"Kesinlikle doğru. İnsanlara en yüksek iyiliği getirmek istiyordu," diye onayladı Sensei. "Bu arada Agapit, Alipy'ye ilk 'mesleği' hakkında pek çok sır verdi. Alipy'ye renk

paletlerinin kombinasyonlarından, bunların insan zihninin durumu üzerindeki etkilerinden, uzamsal ve zamansal ilişkilerin temsil sisteminden bahsetti..."

"Durun bir dakika!" Nikolay Andreyeviç şaşırmişti. "Agapit'in Alipy'ye renk algısı psikolojisinin tüm bu inceliklerini ve uzamsal ve zamansal ilişkinin temsil sistemini *on birinci yüzyılda* anlattığını mı söylüyorsunuz?"

"Sanırım Alipy de bu basit gerçeğin ancak bin yıl sonra bir bilim haline geleceğini bilseydi şaşırırdı," diye sırttı Sensei. "Bununla birlikte, tüm bu renk algısı, genel olarak, gerekli değildir. Agapit'in dikkat ettiği asıl şey, görüntüden görünmez bir etkinin nasıl üretileceğiydi. Agapit, körü körüne tapınılacak bir put yaratmamak için bir ikonanın bir imgeyi idealize etmemesi gerektiğini ileri sürdü. Ama ikona manevi olmalıdır. İkonanın nasıl yapıldığı ve malzemesinin ne olduğu, bir tahta parçası mı yoksa bir duvar mı olduğu önemli değildir, önemli olan ressamın ruhsal durumudur. Çünkü özel bir bilinç durumunda olan bir insan kendini Hayvani doğadan ayırdığında ve Ruhsallığını en üst düzeyde ortaya koyduğunda, ikonaya özel bir güç katılır. İkonaya bakan kişinin içine girebilir, gerçek bir ilahi varlık hissi uyandırabilir ve ruhunda manevi bir dalgalanma yaratabilir. Modern dille konuşursak, bir 'şarj' yapmak. Ayrıca, ressamın düşünceleri ve Tanrı'ya olan özlemi ne kadar safsa, pozitif yükü sayesinde, fiziksel sağlığını normalleştirmek bir yana, kişiyi ruhsal olarak dönüştürebilecek etkisi de o kadar fazla olur. Çünkü fiziksel sağlık her şeyden önce ruhsal sağlığa bağlıdır. Ressamın İnancı tarafından üretilen bu güç dalgası binlerce yıl boyunca istikrarlı bir şekilde kalacaktır."

"Binlerce yıl mı? Neden böyle?" diye merak etti Tatyana. "Çünkü gerçek ruhsal güç için zaman ve mekân yoktur.

"Bu sadece ikonlar için mi geçerli?" Kostya merakla sordu.

"Her sanat eseri için geçerli. Çünkü önemli olan Agapit'in dediği gibi boyalarla kaplı bir tahta, bir tuval, bir kitap ya da bir heykel değil, sanat eserinin içine konan içsel güçtür."

"Evet, inanılmaz bir etki," dedi Nikolay Andreyeviç. "Bir keresinde Leningrad'daki Hermitage'ı ziyaret etme şansını yakalamıştım. Orada eski Orta Doğu, Mısır, Asya, Yunan kültürleri ve daha pek çok ilginç şeyden oluşan zengin bir kültürel miras koleksiyonu olduğu kesin. Ayrıca 8. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar Rus kültürüne ait eserler de var. Ne kadar harika resimler var!"

Sensei başıyla onayladı.

"Fark ettiyseniz, insanlar bazı resimlerin yanında saatlerce durup onlara hayranlıkla bakabiliyorlar, ancak resmin kendisi belki de bakılacak bir şey değil. Diğer resimlerde ise, detaylar çok daha iyi tasvir edilmiş olsa da, insanlar çok uzun süre kalmıyor. Çünkü resimlerin de bir hafızası vardır. Bir ressam bir resim yarattığında, duygularını, hislerini ve düşüncelerini o resmin içine koyar. Ve böyle bir resme bakan bir kişi onu sezgileriyle algılar."

"Peki ya bir fotoğraf? Onun da aynı etkisi var mı?" diye sordu Stas ilgiyle.

"Kuşkusuz. Dahası, bir fotoğraf bir nesneyle, yani bir insanla kalıcı bir bağ kurar. Bu nedenle nesnenin hayatta olup olmadığını, o anda nerede olduğunu ve duygusal durumunu

bilmek kolaydır. Ayrıca bir fotoğraf aracılığıyla onun psiko-duygusal alanını, fiziksel sağlığını vb. etkilemek de mümkündür. Çok sayıda çoğaltılsa bile, bu fotoğraf nesneyle olan bağlantıyı neredeyse hiç kaybetmeden korur. Resimlere gelince, onların etkisi farklıdır. Bir resmin fotoğrafı çekilse bile, içine yerleştirilen bilgi orijinal haliyle korunur. Onu değiştirmek ya da etkilemek neredeyse imkansızdır, çünkü içindeki bilgi kalıcıdır."

Nikolay Andreyeviç, "Anladığım kadarıyla insanlar resimlerini tamamen kendi inançlarıyla yüklüyorlar," dedi.

"Kesinlikle haklısınız. İçsel inanç çok şey ifade eder. Örneğin, konuşmamıza geri dönersek, Agapit'i ele alalım. İyileştirme konusunda gerçekten harikalar yarattı. Bu büyük ölçüde ona gelen insanların içsel inancı ve olumlu istekleriyle ilgiliydi. İnanan insanları, hastalıkları ne kadar ağır olursa olsun, çabucak iyileştirdi. Ama küskün, ruhunda inanç olmadan gelenler - neyse ki bunlardan çok az vardı - Agapit, hastalıkları kolay tedavi edilebilir olsa da onları iyileştirmeye kabul etmedi. İnanç boş bir sözcük değildir. İsa'nın kendisi bile anavatanına geldiğinde '...inanç eksiklikleri nedeniyle orada pek çok mucize yapmadı'."

"Bu bir telkin miydi?" Nikolay Andreyeviç düşünceli bir şekilde sordu. Omuzlarını silkerek ekledi: "Ama ciddi bir hastalığı tedavi etmek için telkin tek başına yeterli değildir. Bu bir gerçek."

"Telkinin bununla hiçbir ilgisi yok," diye karşılık verdi Sensei. "Agapit ve İsa'nın bu tür insanları iyileştirmeyi kabul etmemelerinin nedeni, bunu yapmayı başaramamaları değildi. Bütün mesele inanç olgusunda yatıyor. Eğer kişi ışığa açıksa, ışığı alır. Eğer bir ışığa kapalıysa, yani içinde inanç yoksa, bu onun bir mahzene inmesine, kapağını sıkıca kapatmasına ve bu mutlak karanlıkta birinin onu gün ışığıyla iyileştirmesini beklemesine eşdeğerdir. Bu tür beklentiler elbette boşunadır. İnsan beyni bir bilgisayar gibi çalışır ve inanç belli bir programdır. Eğer bilgisayara yüklenirse, aktif olarak kullanılabilir ve bu çalışmanın uygun bir sonucu elde edilebilir. Eğer kişi inançtan yoksunsa, bu bilgisayarda uygun programın olmamasıyla eşdeğerdir. Doğal olarak, gerekli program bilgisayarınıza yüklenene kadar yeterli şekilde çalışamazsınız.

"Agapit'in başarılı şifa fenomeni nedir? Biliyorsunuz, o sadece şifalı bitkilerle ya da günümüzde kayropraktik olarak adlandırılan elleriyle ya da sözlerle şifa vermiyordu. Sık sık yemeğinden yenebilecek bir şeyler ya da hastasına içmesi için biraz su verirdi. Ama tüm bu yiyeceklerin üzerinde kesinlikle onun dualarıyla yapılmış bir efsun vardı. Hasta daha sonra kendini çok daha iyi hissedirdi ve gerçekten de hızla iyileşirdi. Neden böyle oluyordu? Çünkü Agapit hastalarını gerçek bir inançla tedavi ediyordu. Ve bu gerçekten de büyük, gerçek bir güçtür. Gerçek inanç hiçbir şekilde absürd aşırılıklara kaçan bir fanatizm değildir. Tartışmalarda ve demagojilerde 'göğsüne vurmak' değildir. Gerçek inanç, kişisel ruhsal gücünüzün saflık derecesidir. Ve Agapit'in büyük bir ruhsal gücü vardı. Bir hasta için yiyecek ya da suyu

kutsadıgında, bu ona büyü yapmak gibi görünürdü, gerçekte Agapit kişisel ruhsal gücü aracılığıyla sıvının içine belirli bir program koyuyordu. Daha sonra bu sıvı hastanın organizmasına dahil ediliyor ve burada hastanın sıvılarıyla etkileşime giriyordu. Başka bir deyişle, hastanın inancının yardımıyla başlatılabilecek yeni bir program yükleniyordu.

"Bu arada Agapit her zaman yemekten önce yemeği kutsamak için dua eder ve diğerlerine de aynısını öğretirdi. Genelde sadece bitkisel yiyecekler yedi. Agapit ona büyü yaptığında acı bir ot parçası bile hasta için tatlı bir ilaca dönüşürdü."

"Belki de mecazi anlamda düşünülürse," dedi Kostya hafif bir kuşkuyla, "o zaman evet, insan acı ve tatsız olsa bile çabuk iyileşmek için her şeyi ilaç olarak yutabilir."

"Neden mecazi anlamda?" Sensei samimi bir şaşkınlıkla sordu. "Gerçek anlamda demek istedim."

Kostya kuşkuyla Sensei'e baktı, sonra düşünceli bir tavır takınarak Sensei'in az önce söylediklerini anlamaya çalıştı. Kendisinden bahsetmekten hoşlandığı şekliyle 'büyük Sezar'ın' düşünceleri sırasında, gün boyunca kamp ateşi için topladığımız kuru dallara bir göz attı. Hemen yanı başında yerde yatıyorlardı. Orada diğer otların arasında bir pelin otu dalı vardı. Bunu görünce adam biraz canlandı, belli ki aklına yeni gelen bir 'zıtlıklar kuralı' hakkında düşünüyordu.

"Gerçek anlamda ne demek istiyorsun?" Kostya şüpheyle meydan okudu. "Ya bu bir pelin otuysa?" diye dal parçasını işaret etti. "Başka hiçbir şey kadar acı değil! Her zaman kötü kokulu bir ot olmuştur. Nasıl tatlı bir ziyafet olabilir ki?"

Sensei gözlerini neşeyle kırpıştırarak Kostya'ya baktı ve şöyle dedi: "Bana ver."

Kostya tiksintiyle dalı aldı, sadece iki parmağıyla tuttu, Sensei'e verdi ve sonra ellerini dikkatlice silkeledi. Bir kraker çiğnemekte olan Eugene, Kostya'nın dikkatli şakaları karşısında öğürmeyi ihmal etmedi: "Hey, dostum, şimdi bir soru var, buradaki kokulu otun aslında kim olduğu."

Herkes kahkahalara boğuldu. Sensei bitkiyi dikkatlice aldı ve tozunu silkeledi. Sonra avucuna koydu ve sanki canlıymış gibi şefkatle okşadı.

"Buna nasıl ot diyebilirsiniz? Bu şifalı bir bitkidir. Uçucu yağları ve alkaloidleri var, biliyorsunuz. Bu tıp için oldukça değerli bir madde koleksiyonudur. Tadına gelince..."

Sensei gizemli bir şekilde gülümsedi. Sonra tekrar dalı okşamaya başladı ve sessizce bir şeyler fısıldadı. Herkes sustu ve bir an için mutlak bir sessizlik oldu. Eugene bile heyecanla çiğnediği krakerini çiğnemeyi bıraktı. Sensei'e yakın oturmama ve Sensei'nin ne söylediğini anlamaya çalışmama rağmen, fısıldadıklarından tek bir kelime bile duyamadım. Sonra Sensei sessizliğe gömüldü, Kostya'ya baktı ve dal parçasını ona uzattı.

"İşte, tadına bak."

Kostya önce içgüdüsel olarak elini uzattı, ama sonra bunun bir şaka olduğunu düşünerek elini geri çekti ve gülerek şöyle dedi: "Ne yani, ben deli miyim ki pelin otu yiyeyim?"

Nikolay Andreyeviç ilgiyle ayağa kalktı ve oturanların arasından geçerek Sensei'e doğru ilerledi. Kostya'nın yanından geçerken Nikolay Andreyeviç onun omzuna vurdu ve diğerlerinin kahkahaları eşliğinde şöyle dedi

"Herkes deli, Kostya. Hiç kimse sağlıklı değil. Sadece yeterince muayene edilmemiş olanlar var..." Doktor dal parçasına uzandı: "Alabilir miyim?"

Sensei gülümseyerek, " Elbette," diye cevap verdi.

Nikolay Andreyeviç dalı Sensei'nin elinden aldı ve önce kokladı. Sonra dikkatlice tepesinden küçük bir parça kopardı ve tadına baktı. Gizlenemeyen bir merakla tepkisini bekledik ama psikoterapistimizin yüzü anlaşılmasız ifadesini koruyordu.

"Anlamıyorum," demekle yetindi ve bitkiden daha büyük bir parça kopararak tekrar tattı.

Onun bu gizemli 'anlamıyorum' ifadesi bizi daha da meraklandırdı ve ben de dahil olmak üzere en sabırsız olanlarımız ayağa fırlayıp Nikolay Andreyeviç'in etrafında toplandık.

Eugene aceleyle bir kraker daha bitirirken, "Pekâlâ, pekâlâ," diyerek elini dal parçasına uzattı. "Hadi deneyelim... Vay canına! Pekmez kadar tatlı."

Böyle bir 'reklamdan' sonra tatmak için daldan aceleyle küçük parçalar koparmaya başladık. Ben de bitkiden biraz aldım. Tadı gerçekten alışılmadık, daha çok ekşi-tatlı gibiydi. Kostya hala Sensei'in 'ziyafetini' tatmakta tereddüt ediyordu. Gururu bunu yapmasına izin vermiyordu, ancak gözleri açıkça bunu istediğini gösteriyordu.

Bizim kıpırdanışımızı izlerken her zamanki alaycılığıyla şöyle dedi: "Sizler pelin otu manyağı falan mısınız? Sizin için biraz mantar toplayayım mı?"

"Zehirli şapkalı mantarlar yakınlarda yetişmez," diye cevap verdi Andrew komik bir tavırla ve ona son 'porsiyonu' verdi. "Al, tadına bak. Gerçekten çok tatlı."

Kostya ilk başta gösterişli bir şekilde burnunu kaldırdı. Ama Andrew, sapın son kısmını da yemek niyetiyle, "Nasıl istersen" deyince, Kostya hemen fikrini değiştirdi.

"Hey, hey, seni obur, ver onu bana şimdi!"

Kostya kahkahalar atarak Andrew'un elindeki bitki kalıntılarına el koydu. Daha sonra üzerine eğildi ve iyice incelemeye başladı. Sonra kokladı ve sonunda tadına bakmaya karar verdi.

"Nasılmış?" Sensei, fırtınadaki ördek gibi olan Kostya'ya bakarak neşeyle sordu.

Kostya aptalca bir gülümseme üretti ve çaresiz bir hareket yaptı: "Ne diyebilirim ki...? Goethe'nin performansında söylediği gibi: 'Anlamadığım şeye sahip değilim'."

"Ama gerçekten, Sensei, bunu nasıl yaptınız?" Victor ilgiyle sordu.

"Çok basit. İncanın olsun ve başaracaksın. Bunda şaşılacak bir şey yok. İnanç ve düşüncelerin saflığı - asıl neden bu. Bitkinin sıvı yapısı üzerindeki etkiye gelince, bu deyim yerindeyse teknik bir mesele."

"Neden tam olarak sıvı?" Nikolay Andreyeviç bu kelimeye takıldı. "Bu akşam bunu birkaç kez duydum."

"Bunun nedeni, herhangi bir sulu ortamın moleküler yapısında, bir tür mini bilgisayar olan kendine özgü hücrelere

sahip olmasıdır. Mikro ölçekli olmalarına rağmen küresel hafıza depolayabilirler. Ve madde hakkındaki neredeyse tüm bilgileri içerirler. Eğer bir sıvı yapı mekanik, kimyasal, elektromanyetik yollarla ya da..." Sensei uygun kelimeleri seçmeye çalışırken durdu, "ya da basitçe söylemek gerekirse, düşüncelerin enerjisiyle, bir su molekülünü gerekli kombinasyona göre yeniden şekillendirmek mümkündür. Çünkü su, ister doğrudan ister enerji durumları aracılığıyla olsun, kendisiyle temas etmiş olan tüm maddeleri hatırlar... örneğin elektromanyetik salınımlar gibi basit olanları bile. Suyun doğadaki en yaygın madde olduğunu, bu maddi dünyanın diğer tüm maddeleriyle şu ya da bu şekilde temas ettiğini, aldığı bilgileri her molekülünde sakladığını ve suyun kendi arasındaki etkileşimini göz önünde bulundurun - ve suyun nasıl bir hafıza kapasitesine sahip olduğunu hayal edebilirsiniz."

"Yani bu pelin otu sadece tatlı hale getirilmekle kalmayıp aynı zamanda istediğim türden bir şeye dönüştürülebilir mi?" diye sözlerini tamamladı Ruslan.

Sensei gülümseyerek, "Elbette dönüştürülebilir, eğer bu 'şey'in moleküler yapısını ve enerji bileşimini biliyorsanız," dedi.

"Bir böceğe bile mi?!" diye hayret etti Ruslan.

"Ve neden olmasın? Dünya üzerinde su olmadan hareket edebilen hiçbir canlı organizma yok. Gezegenimizde su, kütlesinin %80'ini suyun oluşturduğu insan bedeni de dahil olmak üzere, oranı %45 ile %98 arasında değişen her canlı varlığın vazgeçilmez bir parçasıdır. Su, doğanın yaygın bir bileşenidir. Elementleri ateşte bile oksijen ve hidrojen

molekülleri olarak bulunur ve bu sayede yanma meydana gelir. Taşlar bile su içerir."

"Taşlar mı?" Slavik şaşırmişti.

"Evet, taşlar. Yüksek basınç altında her taş az miktarda da olsa su sızdırır. Ayrıca, bugünlerde size ne kadar paradoksal gelse de, Dünya'nın merkezinde bile, iç çekirdeğin içinde, muazzam yoğunlukta ve kütlede bir çekirdek vardır ve bu çekirdek de su içerir.

"Aslında Dünya da büyük ölçüde sudan oluşan canlı bir organizmadır. Sadece %70'i okyanuslar ve %30'u su içeren çeşitli madde modifikasyonları olan yüzeyi değil, aynı zamanda iç sıvıyı da kastediyorum. Ve biz insanlar da ona benziyoruz."

"Dünya'nın da bir zihni var mı?" Kostya bu soruyu kendi kendine cevaplayamadı.

"Kuşkusuz. Ve insan onunla bağlantılıdır, çünkü bu zihin sıvı yapının hafızasında yer alır. Bu zihin, her birimiz de dahil olmak üzere her şey hakkında bilgi biriktirir. Daha önce de belirttiğim gibi, bedenimizin büyük bir kısmı sudan oluştuğu için, düşüncelerimiz, duygularımız, sağlığımız ve DNA matrisimiz de dahil olmak üzere bizimle ilgili tüm veriler bu hafızada saklanır."

"Ne kadar süreyle saklanıyor?"

"Oldukça uzun bir süre."

"Yani, bu gezegende yaşamış herhangi bir kişi hakkında bilgi edinmek mümkün. Napolyon, Cengiz Han gibi..."

"Öğrenmek için ne güzel bir seçim," diye takıldı Andrew ona. "Kesinlikle daha ilginç kişilikler var."

Kostya kendini haklı çıkarmak için aceleyle Sensei'ye baktı

ve "Tesadüfen söyledim," dedi.

"Düşündüğünüzden daha ciddi bir durum," diye yanıtladı Sensei. "Tüm insanoğlundan sadece birkaç kişi bunu yapabilir."

"Dünya'nın sahip olduğundan daha yüksek bir zihin var mı?" Kostya sessiz kalamadı.

"Elbette var. Küresel olana kadar daha yüksek bilgi yapıları var. Ama hepsi Bir tarafından kontrol ediliyor. Tanrı dediğimiz."

"Acaba sudan bilgi okuyabilen o birkaç kişi kim?" Eugene kurnazca sordu.

"Örneğin, gerçekten aziz insanlar. Onlar nasıl 'mucizeler' yarattılar? İnançlarının saflığıyla. Diğer insanlar için inanılmaz görünüyor ama onlar için oldukça erişilebilirdi. Düşüncelerin ve inancın saflığı - esas olan budur. Aslında 'harikalarda' mucizevi bir şey yoktur. Bu, mevcut insan uygarlığının neyse ki yüzde birinden daha azını bildiği su bilimi de dahil olmak üzere temel bilgi meselesidir."

"Neden neyse ki?" Kostya gösterişli bir şekilde sordu.

"Çünkü insanlar böyle bir bilgiye sahip olsalardı, bir karpuzu bile nükleer bombaya dönüştürürlerdi. Suyun sahip olduğu gücü hayal bile edemezsiniz. Bu konuda bilgi sahibi olan bir insan, sadece bir damla suyla tüm gezegeni yok edebilir."

"Ne demek 'yok etmek'?" Eugene anlamamıştı. "Bir nükleer bomba düğmesinin devresini bir damla suyla kapatmak gibi bir şey mi?"

"Nükleer enerji, insan düşüncesinin gerçek gücünün yanında gerçekten bir hiçtir."

Eugene içinde biraz çay kalan kupasını aldı, Sensei'ye baktı ve parlayan Hollywood gülümsemesiyle iddialı bir şekilde ilan etti: "Her şeyi anlayabilirim, ama bir damlayla mı?!"

Sensei'ye meydan okuyarak baktı ve onu bir gösteri için kıışkırttı. Sensei ona cevap verdi:

"Pekala, şüpheci Gagger. Git, bana bir fincan deniz getir."

Adam önce tetikte oldu, ama kısa süre sonra esprili bir havayla sordu: "Bir fincan deniz mi? Deniz suyunu mu kastediyorsun?"

"Aynen öyle," diye gülümsedi Sensei. Eugene denize tembelce baktı.

"Kışın kardan şikâyetçi değilim. Etrafta bolca var. Ama ayağa kalkmak, yürümek, suya girmek ve ayaklarımı ıslatmak çok büyük bir kahramanlık gerektiriyor." Kupasının içine baktı ve bir öneride bulundu: "Çayla idare edebilir miyiz?"

Sensei onu gülümseyerek, "Hadi, hadi," diye teşvik etti. "Böyle yürüyüşler beynin için iyidir."

Eugene isteksizce, yaşlı bir adam gibi inleyerek ayağa kalktı ve denize doğru yöneldi.

Nikolay Andreyeviç gözleriyle onu takip etti ve şöyle dedi: "Cesaret, Eugene! Böyle güzel bir havada gezintiye çıkmanın hiçbir zararı yok."

Akşam gerçekten de muhteşemdi. Deniz sakindi ve gökyüzü yıldızlarla doluydu. Parlak ay parlıyordu. Sessizlik ve huzur, gerçek bir cennet.

Eugene biraz su aldı ve dökmemeye çalışarak paytak paytak geri döndü. Ama belli ki sabit bakışlarımızı hissedince neşelendi. Sensei'nin yanına gelen Eugene, sanki sıradan bir garsonmuş gibi başıyla selam vererek bardağı ona uzattı.

"İşte siparişiniz, efendim. 'Neptün' şirketinden bir hediye. Her yüzüncü fincan, yakındaki şehrin tüm bakterileri, basilleri, mikropları ve dışkılarıyla birlikte tamamen ücretsiz!!!"

Sensei aynı alaycı tonda, "Lütfen bunu takdir edin," diye cevap verdi.

Çocuklar konuyu geliştirerek gülerken, Sensei kupayı önüne koydu, elleriyle kapattı ve konsantre oldu. Aslında kimse onun hareketlerine dikkat etmedi çünkü Eugene komik garson rolüne tamamen alıştı ve bize komik anekdotlar anlatmaya başladı, böylece herkes kahkahalara boğuldu. Ben de güldüm ama birden kendimi kötü hissettim. Önce bedenimde garip bir rahatsızlık hissettim. Sonra bu his dalga dalga artmaya başladı. Ne olduğunu bile anlayamıyordum. Kendimi hasta ve sersemlemiş hissettim. Bedenimin her yerinde halsizlik hissettim, kemiklerim ağrıyordu. Aklıma gelen ilk düşünce güneşli ve sıcak havanın neden olduğu bir hazımsızlık yaşadığımdı. Ancak belirtiler oldukça tuhaftı ve kafamı karıştırıyordu. Sanki sadece hazımsızlık değil, aynı zamanda bir tahterevalliyeye binerek çok fazla zaman geçirmiş gibiydim. Dahası, bilincimin derinliklerinden doğal olmayan bir korku yükseliyordu. Böyle bir korku için görünürde hiçbir neden olmamasına rağmen, en azından görünürde bir neden olmamasına rağmen, burnumun peşinden koşmak istememe neden olan panik beni hemen ele geçirdi.

Sensei bir anda kupayı hala esprileriyle şirketi neşelendiren Eugene'e geri verdi.

"İşte, denize geri sıçrat."

Eugene kupanın içine baktı, görünüşe göre orada olağandışı bir şey görmeyi bekliyordu ve sordu: "Bu kadar mı?! Her zamanki gibi! En ilginç şey benim tek düz kıvrımımın yanından geçip gitti."

Yakınlarda oturan Ruslan boynunu bükerek kupanın içinde ne olduğunu görmeye çalıştı.

Eugene hemen tepki gösterdi: "Neden gözlerini dikip bakıyorsun, çocuk? İçinde su bitkileri yetişmiyor ve bakteriler yüzmüyor." Ruslan'ın bez şapkasını gözlerinin üzerine çekti ve adamların ortak kahkahasına ekledi: "Öyleyse ışığı kapatabilirsin, film olmayacak."

Bol kahkahalarımız Eugene'in denize gidişine ve boş kupayla başarılı dönüşüne eşlik etti. Bana gelince, açıkçası hiç gülecek halim yoktu. İçimdeki korku giderek büyüyordu. İç organlarım ters dönmek üzereydi. Zaten zar zor dayanıyor, bir kez daha hareket etmekten korkuyordum. Hatta bir an sonra bayılacakmışım gibi geliyordu. Ama aniden denizden taze bir esinti geldi ve beni biraz olsun rahatlattı. Ben de kendime gelip esintiye doğru döndüm ve safça kısa sürede iyileşeceğimi düşündüm. Ama nafi.

Rüzgâr güçlendi. Deniz gürültülü bir hal aldı. Ay ışığının aydınlattığı patikada, şiddetli boranın sürüklediği deniz dalgalarının görüntüsüyle dehşete düştüm, her yeni dalga daha da büyüyordu. Çocuklar sakinleşti ve etrafa bakmaya başladılar.

Bir rüzgâr çadırlarımızı fena halde savurdu. Bir anda hafif plastik torbalar havalandı ve vahşi danslarıyla kıyının etrafında dönmeye başladı. Rüzgâr her saniye daha da şiddetleniyordu. Çadırlar sadece çırpınmıyordu. Sanki birileri onları bir

hamlede tüm demir mandallarıyla birlikte yerden sökmeye çalışıyordu. Yeni bir kasırga rüzgârı ateşin etrafına dağıldı. Yakınlarda duran peçeteler bir saniye içinde alev aldı. Yanan topraklar arabalara doğru savruldu. Bu arada büyük ateş, öfkeli bir canavar gibi kuru kamışlara saldırıyor, kamışları yiyip bitiriyordu.

Dehşet içinde ayağa fırladık. Nikolay Andreevich ile birlikte kıdemli çocuklar etrafa saçılan yanan peçeteleri söndürmeye koştular. Volodya, Stas ve Andrew 'çifte ateşi' söndürmek için aşağı indiler. Tatyana ve ben korkudan birilerinin giysilerini, yatak örtülerini, havlularını - her neyse, ateşin yakınında gözümüze ne çarparsa - kapmaya başladık ve ne yapacağımızı bilmeden bu eşyalarla oraya buraya koşmaya başladık. Öfkeli elementler karşısında ilk kez gerçek bir hayvan korkusu yaşadım.

Rüzgâr o kadar şiddetlenmişti ki sadece onun kan donduran uğultusu ve denizin artan gürültüsü duyuluyordu. Akıl almaz bir şey oluyordu. Su şimdi hızla yuvarlanıyor, şimdi büyük bir gürültüyle kıyıya çarpıyor, gittikçe daha büyük parçalarını eziyordu. Serin ay ışığında deniz kaynıyor gibiydi. Fırtınalı çeneleriyle yoluna çıkan herkesi yutmaya hazırdı. Dev su 'dilleri' korkunç tıslamalarla son 'buluşma' yerimize yaklaşıyordu.

Nikolai Andreevich, 'Sağduyu' lakabını kanıtlayarak arabaya koştu, motoru çalıştırmaya çalıştı ve koşarken bağırdı: "Bırakın şunları! Sel basacak! O zaman buradan çıkamayız."

Herkes koşuşturmaya başladı. Bana gelince, ben kesinlikle 'sersemlemiştim'. Bacaklarım neredeyse tutmuyordu. Ve sonra, o kargaşanın arasında Sensei'yi gördüm. Yanlışlıkla onun yangını söndürdüğünü ya da arabanın yakınında bir yerde olduğunu düşünmüştüm. Ama görünüşe göre hiç istifini bozmadan yerinde oturuyor, duruşunu bile değiştirmiyor ve sanki sinemada bir aksiyon filmini izler gibi bizim telaşımızı izliyordu. Şok olduğumu söylemek hiçbir şey söylememek olur.

Bu sırada Eugene Sensei'ye doğru koştu ve kasırganın ve düpedüz yükselen denizin sesini bastırmaya çalışarak bağırdı: "Sensei! Çadırlar sürüklenmek üzere! Ne yapmamız gerekiyor? Tüyme vakti geldi! Su geliyor..."

Sensei benim ve Eugene'in yüz ifadelerimize bakarak cevap verdi: "Bana bir kupa deniz getir!"

"Ne getireyim?!" Eugene anlamamıştı, önce Sensei'yi yanlış duyduğunu düşündü.

"Bana bir kupa deniz getir dedim!" Sensei tekrar bağırdı.

Eugene kulaklarına inanamadı ve şaşkına döndü. Gözlerini Sensei'ye dikti.

"Bir kupa deniz mi??? O fincanla birlikte yıkanıp gideceğim... Seninle birlikte! Arkadaki dalgalara bak!"

Dalgalar gerçekten de çok yüksekti ve her yeni dalga Sensei'nin oturduğu yere daha da yaklaşıyordu. Kıyıya çarpıyor ve gürültüyle etrafa sıçırıyorlardı. Rüzgarla taşınan bu büyük soğuk damlalar dolu gibi yüzümüze sertçe vuruyordu. Ama sırlıklam olan Sensei, gerçekten korkunç siyah dalgalara bakmak için asla dönmedi. Eugene'in tiradına, işinden memnun bir usta gibi gülümseyerek karşılık verdi.

Adama gelince, girişimlerinin anlamsızlığını, tehdit etmenin ve tartışmanın faydasızlığını anladıktan sonra öfkeyle haykırdı: "Aman Tanrım!"

Görünüşe bakılırsa bağırma mantığına direnerek, o büyük kaosun içinde kupasını aramaya başladı. Diğerleri panik içinde koşuşturmaya devam ediyordu, birileri çadırları kurtarmaya çalışıyor, bazıları eşyalarla koşturuyor, birileri arabayı karıştırıyor, bagaja bir şeyler tıktırıyor. Eugene birisinin kupayı görüp görmediğini sormaya başladı. Adamlar kendilerine ne sorulduğunu anlayamamış gibiydiler. Eugene Stas'a kupayı sorduğunda, Stas cevap vermek yerine onu bir güzel silkeledi ve neredeyse kulağının dibinde bağırdı:

"Eugene! Aklını falan mı kaçırdın sen?! Ne kupası?! Yıkanmak üzereyiz!" ve Eugene'in gitmesine izin vermeden Nikolay Andreyeviç'e döndü. "Doktor, onu bayıltıp botun içine koyayım mı? Delirmiş gibi görünüyor!"

"Ahmak olmayı bırak!" 'Sağduyu' cevap olarak gürlledi. "Tükürük sele kapılıyor! Acele edin ve arabaya binin, hâlâ arabayı sürmek mümkünken..."

Ve Eugene, arkadaşının inatçı ellerinden kendini kurtararak bağırdı:

"Sen kendin delirmişsin...! Ben iyiyim! Delirmiş olan Sensei!"

'Sensei' kelimesi Stas'ın üzerine soğuk su dökmek gibiydi. Nikolay Andreyeviç'in çağırdığı gibi arabaya koşmak yerine, Stas sanki yere çakılmış gibi şaşkınlıkla Sensei'ye baktı. O anda elimde diğer eşyalarımınla birlikte bu talihsiz kupayı tuttuğumu fark ettim. Kendimi akıma kapılmış gibi hissettim.

"Kupa bende, işte burada!" Avazım çıktığı kadar bağırdım, diğer 'çöpü' bir kenara bıraktım ve onunla Eugene'e koştum.

Adam sanki ona bir sopa uzatmışım gibi kupayı kavradı ve Sensei'den çok uzakta olmayan denize doğru koşmaya başladı. Deniz belli ki suyunu başkasına verme fikrinden hoşlanmamıştı. Önce bir dalga, sonra bir dalga daha savurarak davetsiz misafirin ayaklarını yerden kesti. Düştükten sonra Eugene yine de çabucak ayağa kalktı ve kaçan dalgadan bir şekilde biraz su çekmeyi başardı, biraz kum ve fırtınanın diğer artıklarıyla birlikte. Ama Eugene görevini yerine getirip yeni dalgadan kurtulur kurtulmaz, dehşet içinde, ay ışığının aydınlattığı patikada bize doğru amansızca yaklaşan devasa bir dalga gördüm. Bunu başkalarına anlatıp haykırmak istedim ama bir anda boğazım düğümlendi. Haykırmak yerine sadece boğuk ve anlaşılmaz sesler çıkarabildim ve elimle denizi işaret ederek zayıf hareketler yapabildim. Bir an için Eugene Sensei'ye doğru koştu ve kupayı ona uzattı, soğuktan ya da korkudan kavak yaprağı gibi her tarafı titriyordu. Büyük bir telaş içinde tekrar büyük dalgaya baktım. Aç bir yırtıcı hayvanın yıkıcı gücüyle, tüm kıyıdaki avını bir anda yutmaya niyetli bir şekilde durmadan yaklaşıyordu. Görünüşe göre, çocuklar da onun korkutucu karanlığını fark etmişlerdi, çünkü çılgınca Sensei'ye bir şeyler bağırmaya başladılar. Onların yürek parçalayan çığlıkları kulaklarımda dalgaların uğultusuna karıştı. Olacakları düşünmek bile korkunçtu.

Bu sırada Sensei bardağı sakince aldı. Diğerlerine aldırmadan elleriyle bardağın üzerini kapattı ve birkaç saniye boyunca konsantre oldu. O saniyeler bana sonsuzluk gibi

geldi. Dalga hızla yaklaşıyordu ve Sensei hareketsizdi. Arabaların yanındaki diğerleri bir şeyler haykırmaya devam ediyordu. Birden rahatsızlığımın şüpheli bir hızla yok olmaya başladığını hissettim. Aynı anda Nikolay Andreyeviç, Victor ve Volodya, seslerinin duyulmadığını fark etmiş olacaklar ki, Sensei'nin yanına koştular.

Ama sonra Sensei gözlerini açtı ve kupayı aynı sakin tavırla Eugene'e vererek şöyle dedi: "Bunu denize dök."

Eugene kupayı aldığı anda denize doğru koşmasına gerek kalmadı, çünkü deniz zaten ayaklarının dibindeydi. Kayıtsız bir şekilde suyu yuvarlanıp giden dalgaya döktü ve büyülenmiş bir şekilde yaklaşmakta olan yüksek dalgaya baktı.

"Koşmamız gerek Sensei," diye koşarak geldi Stas, onun da bakışları koyu renkli büyük tonajlı su kütesine sabitlenmişti.

Sensei'nin yerine Eugene'in lanetli sesini duyduk: "Artık çok geç. Yine de bizi ezip geçecek."

Eugene'in sözlerini duyarak koşmaya başlayan diğerleri, yaptıklarının anlamsızlığını anlayarak durdular. Sadece o zaman Sensei denize döndü. Ancak bizim aksimize o sadece izlemekle kalmıyor, bu müthiş elemente hayranlıkla bakıyordu.

O anda içimdeki her şeyin sakinleştiğini ve düzene girdiğini hissettim. Hastalık ve sersemlik sona ermişti. Organizmam normale döndü. Korku bile kayboldu. Bilincime olağandışı bir berraklık geldi. Kendimi o kadar iyi ve ilham

dolu hissediyordum ki, sanki hayatımın en güzel dakikalarını yaşıyormuşum gibi geliyordu. O yüksek dalgalar bile korku ve panik uyandırmak yerine, doğanın eşsiz gücünün görüntüsüyle beni etkilemeye başladı.

Birdenbire rüzgâr hızla azaldı. Dalgalar sanki dev bir demir, denizin siyah tabakasını ay ışığı yolu boyunca bastırmış ve kırıxıklıkları düzeltmiş gibi küçüldükçe küçüldü. Büyük dalga kıyıya sadece birkaç yüz metre kala yuvarlanmadı ve tüm fizik kurallarını çiğneyerek hızla küçülmeye başladı. Suları kıyıya sadece hafif bir sıçramanın yankısı olarak geldi. Su, fethettiği kıyıyı isteksizce terk ederek her zamanki sınırlarına geri döndü. Rüzgâr kesildi ve kulakların alışık olmadığı sükûnet yeniden başladı.

Bakışlarımı Sensei'ye çevirdim. Ve kafama dank etti. Birden o beklenmedik fırtınaya neyin sebep olduğunu fark ettim. Panik içindeyken zihnimin teorize ettiği gibi doğal bir anormallik değildi. Ama şüphesiz bir insan düşüncesi tarafından gerçekleştirilmişti! Zihnim bu tür varsayımlara direnmeye devam etse de, içimde, etrafımdaki dünya hakkında maddi beynimin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını bilen bir şey - tam olarak o - bana olanların gerçek nedenini anlama fırsatı verdi. Elementlerin bile boyun eğdiği bilgiye sahip olan bir İnsanın gerçek irade gücü karşısında hayrete düştüm! Tanrı'nın her birimizin içine koyduğu yetenekler ne kadar büyük. Ama kendi benmerkezciliğimizin karanlığında kendimize bir solucanın yaşamını seçersek, O'nun armağanını tam olarak takdir edebilir miyiz? Kendimiz dışında hiç kimseyi dikkate almazsak, O'nun bize olan gerçek Sevgisini kavrayabilir miyiz? Sırf dış görünüş, sırf yanılsama

ve tüm yaşam bunun içinde gider. Bir solucan gerçekten de bir solucandır. Orada yaşadı ve artık yok. Öfkeli elementlere bile gerek yok, yaşamın kendisi onu topuğuyla öylece parçalayacaktır.

Doğa sakinleşti. Yine de kimse tek bir hareket yapmadı, belli ki bu deneyimden derin bir şaşkınlık duyuyordu. Ay, garip soğuk ışığıyla elementlerin kıyıda bıraktığı kaosu aydınlattı.

Gerçek dışı gibi görünen bu sessizlikte birden Sensei'in sesini duyduk: "Ateş yakıp biraz ısınmak iyi olurdu..."

Bu basit günlük kelimeler bizi sersemlikten çıkardı. Şaşkınlık içinde Sensei'ye döndük. Bu arada Sensei ıslak şortunu çıkardı ve deniz suyunu sıkarak çıkarmaya başladı.

Sensei şaşkın yüzlerimize bakarak, "Ateş yakıp biraz kurusak iyi olur diyorum," diye tekrarladı.

Bu cümle, deyim yerindeyse bizi kendimize getirdi. Çocuklar sessizce çadırlardan el fenerlerini çıkardılar ve sahilde dolaşarak kuru odun aramaya başladılar, çünkü tüm stoklarımız ya ıslaktı ya da yanmıştı. Diğerleri sanki sahildeki en güvenli yer orasıymış gibi Sensei'nin yanında toplandı. "Belki de ateş yakmamalıyız?" Nikolay Andreyeviç temkinli bir şekilde fikrini ileri sürdü. "Belki de şehirde daha güvende oluruz? Yakınlarda bir yerde bir fırtına cephesi olduğu kesin ve ilk rüzgarları gördük. Tekrar etmesi mümkün."

Sensei ona iyi huylu bir şekilde cevap verdi: "Sakin olun doktor. Biraz çay yapacağız ve biraz kuruyacağız. Sonra bakarız."

Nikolay Andreyeviç sesindeki kuşkuyla, "Siz daha iyi bilirsiniz," dedi.

Çok geçmeden ıslak giysilerimiz aceleyle topladığımız çadırlarımızın iplerine asılmıştı. Kuru giysilerimizi giydik ve denizden uzakta yeni bir yerde oturup ısınmaya çalışarak çaydanlıktaki suyun kaynamasını bekledik. İlginçtir ki, bu koşullara rağmen moralim yüksekti. Sanki ikinci rüzgarımı almış gibiydim. Bana yeni bir ilham geldi, bu sayede o kadar iyi ve sakindi ki ruhum şarkı söylüyordu.

Su kaynar kaynamaz Tatyana ile birlikte tatlı kokulu mercanköşk ve melisa çayı yaptık. Doktorumuz soğuk algınlığına karşı önlem olarak hayatta kalma stoklarımızdan beyaz bal almamız konusunda ısrar etti. Ve bu içeceklerle küçük bir akşam yemeği hazırladık, ya da 'gece pikniği' demek daha doğru olur.

Faydalı çayın ilk damlaları organizmalarımıza sıcaklıkla yayıldığında, rahatlamış Nikolai Andreevich şöyle dedi: "Ne kasırğa ama! Ne element ama! İşte! Tanrım, insan psikolojisi ekstrem durumlarda çok meraklıdır. Teori bir şeydir, ama pratik bambaşka bir şeydir, özellikle de sizinki."

"Oh, evet," diye gülümsedi Sensei. "Akıl yürütmek harekete geçmek değildir."

"Ve değerler ne kadar çabuk değişiyor," diye devam etti psikoterapist heyecanla. "Tam kendinizi ve başkalarını kurtarmak için en ufak bir şans gördüğünüzde, yaşam tek değer haline gelir. Ama son dakikalarda tehdit kaçınılmaz hale gelir gelmez... garip ama yaşamın değeri de bu bedenin değeri gibi kayboluyor! Ve içeride... inanılmaz bir şey... berraklık ve mutlak bir sakinlik hissediyorsunuz. Bilincinizin genişlediğine dair bir tür olağanüstü, şaşırtıcı his..."

Sensei neşeyle gülümsedi ve Nikolai Andreevich'in konuşmasını benim için en heyecan verici noktada kesti. Meğer böylesine uç bir durumla bağdaşmayan hisleri yaşayan tek kişi ben değilmişim.

"İç gözlemi rahat bırakın doktor. Bırakın ruhunuz bu anlık 'şimdi ve burada' ile doysun."

Nikolay Andreyeviç ona uzun uzun baktı ve seslendirmedeği bir şeyi anlamış gibi gülümseyerek başını salladı.

Sessizce oturduk ve sıcak çay keyfimizi uzattık. İçimde hâlâ sessizliğin verdiği o tarifsiz sevinç duygusu vardı. Gerçekten de o muhteşem 'ilahi' huzur hissini değerini anlamak, ancak o 'cehennemde' biraz zaman geçirdikten sonra mümkün oluyor. Bölünen tartışma, grubumuz her zamanki bilinç durumuna dönerken, yeniden başladı.

"Tanrım! Ne fırtına ama! Bu korkunç!" Victor da bir türlü sakinleşemiyordu.

O sırada çayını yudumlayan Sensei, sanki yeri gelmiş gibi şöyle dedi: "O sadece bir damla suydü."

Bu sözler insanların aklına hemen gelmedi. İlk 'aydınlananlar' Nikolay Andreyeviç ve Volodya oldu, şaşkınlıkla Sensei'e bakıyorlardı. Bir süre sonra anlamları bize de ulaştı.

"Ne demek istiyorsun... bir damla mı?" Victor şaşkın bir bakışla sordu. "Doğru mu anladım? Eugene'in bahse girdiği kupadaki damlayı mı kastediyorsun?"

Sensei memnun bir ifadeyle başını salladı. Bu sırada Eugene neredeyse çaydan boğulacaktı, bir yandan Sensei'e bakıyor, bir yandan da şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Bu bir provokasyon! İtiraz ediyorum!" Bizim şüpheci Gagger, her ihtimale karşı şakayla karışık öfkeleni, çünkü grubumuzun yarısı ona hiç de belirsiz olmayan bir bakış attı. "Bu sadece bir tesadüftü. Kasırğa tamamen kazara oldu..."

"Kaza mı?" diye sordu Sensei gülümseyerek ve kaşlarını hafifçe kaldırarak. "Tekrar edebilirim."

"Hayır, hayır!" Stas, Eugene'in cevabını bekliyordu. "Ayağa kalkma zahmetine girmeyin Sensei. Onu kendim öldüreceğim."

Ve bu sözlerle birlikte tüm ağırlığıyla Eugene'e yüklendi, şakayla karışık boğazından yakaladı ve onu sarsmaya başladı. Eugene komik bir şekilde bocaladı ve yakınlarda duran beyaz bir peçeteyi yakalayarak ateşkes talebiyle bayrak gibi sallamaya başladı.

"Tamam, tamam! Teslim oluyorum! İnanıyorum!.."

"Bu ne cüret!" Stas onu bırakarak 'tehdit etti'.

Gruptakiler gülerken, boynunu ovuşturan Eugene çekingen bir tavırla Sensei'ye sordu: "Gerçekten de bir bardak deniz suyu yüzünden mi oldu?"

"Stas kararlı bir şekilde ayağa kalktı ama arkadaşının üzerine atlamaya fırsat bulamadan, Stas gözden kayboldu. Eugene kenara sıçradı ve sakinleştirici hareketlerle havayı keserek aceleyle açıklamaya başladı.

"Hayır, hayır, demek istediğim bu değildi! 'Aman Tanrım, ne büyük bir güç' demek istemiştim!"

"Hemen söyleseydin daha iyi olurdu," diye mırıldandı Stas, gülüşmemizdeki yerine dönerek.

Sayısız şaka durduğunda, Sensei açıkladı: "Bu insan düşüncesinin sınırı değildir. Hem yıkım hem de yaratım onun

gücü dahilindedir. İnsanlar sadece bu güç hakkında gerçek bilgiye sahip değiller. Ve bu bilgi, onlar daha iyiye doğru değişene kadar verilmeyecektir. Aksi takdirde, insanlar diğer hayvanlar gibi elementlerin kaprislerine bağımlı kalacaktır. Dünya da yaşayan bir varlık, biliyorsunuz. Ve hayvan doğası baskın olan insanoğlunun aşırı doygunluğuna tahammül edemeyecektir. Kitlesele insan negatif gücünün tezahürü, gezegen için, bedeninde açılan bir yara gibidir. Bu nedenle, kandaki bakterileri ve diğer yabancı cisimleri emebilen lökositler gibi ek güçler etrafında toplanır. Ve sonra basitçe bir temizlik süreci gerçekleşir, hepsi bu... Bir bütün olarak insanlık, aynı şekilde her bir birey, kendi düşünceleriyle suyun hafızasında bilinçsizce değişiklikler yapar. Ve sonra, özür dilerim, hak ettiğimizi alırız."

Nikolay Andreyeviç, "Bu, suyun belli bir şekilde programlanabileceği anlamına geliyor," diye özetledi. "Ve bu programla sadece yok etmek değil, yaratmak da mümkün."

"Kesinlikle doğru. Gördüğünüz şey gerçekten de önemsiz bir şey. Şimdi bir de Agapit'in nasıl bir güce sahip olduğunu hayal edin, eğer Kutsal Ruh'un kendisi onun içindeyse. Gabriel, Rigden, Cebraile, bu Yaratığı istediğiniz gibi adlandırın, birçok ismi var. Yarattığı düşüncenin ne kadar güçlü olduğunu hayal edin, ölümünden sonra bile insanlar onun kalıntılarının yanında fiziksel ve zihinsel olarak iyileşmeye devam ediyor, özellikle de 'arka planın' süper aktivitesi denen günlerde." Sensei bana gülümseyerek baktı, pek de yeterli olmayan kelime dağarcığımla kullanarak. "Yaşamı boyunca Agapit, hangi dine mensup olursa olsun pek çok farklı halk tarafından ziyaret edildi."

Hıristiyanların yanı sıra Budistler, Müslümanlar ve diğer dinlere mensup insanlar da vardı. Ona sadece bir şifacı olduğu için değil, aynı zamanda bir Bilge, Tanrı'ya giden gerçek yolu bilen bir adam olduğu için de geliyorlardı. Birçok dini lider böyle bir hac ziyaretinden dolayı ona özel bir sevgi duymadı, çünkü o, onların egemenliklerini genişletmek için yaptıkları gibi insanların dinlerini değiştirmeye çağırmadı. O insanlara İsa'nın gerçek sözlerini, Tanrı'nın tek olduğunu ve O'na giden birçok yol olduğunu anlattı. Agapit'e yapılan hac yolculuğuyla ilgili tüm kayıtların tarihlerden tamamen silinmiş olmasına çok şaşırmadım. Çünkü Agapit insanlara o zamana kadar dine dönüştürülmüş olan İsa'nın gerçek Öğretisini anlatmıştı. Seçme özgürlüğünden, ruhun ebediliğinden bahsetti.

"Agapit insanları çeşitli bedensel ve ruhsal hastalıklardan kurtararak iyileştirirken, aynı zamanda onları eğitti: **'Kendi ruhunuzun kurtuluşu dışında Tanrı'yı hiçbir konuda rahatsız etmek yakışmaz. Bedeniniz ya da sağlığınız için dilekte bulunmayın; endişe etmeniz gereken karnınız değildir - tüm bunlar boş bir çürümedir, arzulara doyumsuzdur. Çünkü kendi ruhunun kurtuluşu için dilekte bulunmaktan daha değerli bir dilek yoktur.** Birçok insan Agapit sayesinde Tanrı'ya inanmaya başladı, çünkü o her zaman ruhsal saflığıyla Tanrı'ya gerçek hizmetin bir örneği olmuştu. İçsel ruhu o kadar güçlüydü ki, onun için imkânsız hiçbir şey yoktu. Agapit bunu söz ve eylemleriyle defalarca kanıtlamıştı.

"Manevi insanlar ona özlem duyarken, altına aç olanlar ondan korkuyordu. Agapit insanlara düşüncelerini saf tutmayı

öğretti, çünkü her kötü düşünce şüphe doğurur. Ve şüphe içinde saf bir inanç olamaz. Şüphe her şeyi mahvedebilir. Agapit sık sık şöyle derdi: **'İman edin ve imanınızın karşılığını alacaksınız. Bu basittir ama anlaşılması zordur. Bütün zorluk basitliktedir'**.

"Size Agapit'in manevi gücüne hayatından bir örnek vereyim. Prens Izyaslav'ın savaşçısı Ratimir bir keresinde Agapit'in manastır hücrelerine getirilmişti. Ağır yaralıydı, iki bacağı da kırılmıştı. Herkes onun bu dünyada fazla kalamayacağını düşünüyordu. Ancak, bir saat içinde savaşçı Agapit'in eşliğinde hücreden çıktı. Bu olay o zamanlar pek çok insanı hayrete düşürmüştü."

"Savaşçının kırıkları olduğunu mu söylediniz?" Victor hayretle sordu. "Savaşçı kendi başına yürüyebiliyorsa, Agapit kemikleri nasıl bu kadar çabuk kaynaştırdı?"

"Oh, çok basit. Agapit ona içmesi için biraz kaynatılmış özsu verdi."

"Kaynatılmış mı?!" Nikolay Andreyeviç, Victor'dan bile daha fazla şaşmıştı. "Anestezi için olsaydı anlardım... Ama kemikleri kaynattı, değil mi?" diye şüpheyile sordu doktor. "Sensei, kusura bakmayın lütfen ama otlar ne kadar iyi olursa olsun, kemikler bu kadar çabuk kaynamaz."

"Neden otların bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz? Ot otur, kemik de kemiktir. Bu arada doktor, onlar da sudan oluşuyor," diye gülümseyerek vurguladı Sensei.

"Nasıl bu kadar çabuk kaynayabiliyorlar?" Nikolay Andreyeviç kuşkuyla sordu.

Sensei nedense sırttı ve şöyle dedi: "Agapit'in sahip olduğu iyileştirme gücünün yardımıyla, suyun gerçek özellikleri hakkındaki bilgisiyle, herhangi bir kemik düşündüğünüzden çok daha hızlı kaynatılabilir."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?" Victor da merak etti.

O anda daha rahat bir pozisyona yerleşmeye karar vermiş gibi görünen Slava, kenarları yanmış bir kamışı çatırdatarak kırdı. Victor buna hiç aldırmış etmedi. Ama bunu fark eden Sensei ona sordu: "Şu kırık kamışı bana ver."

Slava ilk başta kendisinden ne istendiğini anlamadı, bu yüzden başını çevirip etrafına bakmaya başladı. Sonunda gözleri kırık kamışı buldu. Onu aceleyle aldı ve Sensei'e verdi.

"Örneğin, sıradan bir kamış sapını ele alalım. Onu sadece sağlam kaynatmak değil, aynı zamanda çelikten daha sert yapmak da mümkün..."

Görünüşe göre Sensei'in keyfi yerindeydi ve hem sohbet etmeye hem de sıra dışı deneyler göstermeye eğilimliydi. Belki de o güne kadar Sensei ile hiç bu kadar muazzam dakikalar geçirmemiştik.

Sensei bardağı Eugene'e uzattı ve gülümseyerek şöyle dedi: "Bardağa biraz deniz suyu dökme nezaketinde bulunur musunuz?"

Herkes telaşla birbirlerine baktı ve hatta Eugene sanki ateşten kaçır gibi geri çekildi.

"Oh, hayır, Sensei, asla. Şanssız bir elim var," dedi kollarını arkasına saklayarak ve gergin bir gülümsemeyle aceleyle ekledi: "Yani, iki elim de! Ve dahası, bedenimin her yerinde çocukluktan kalma bir sakatlık var."

"Sakin ol, bu bir şaka," diyerek onu sakinleştirdi Sensei. "Maden suyu yeterli olacaktır."

Rahat bir nefes aldık. Eugene de rahatlamış gibi yapıyordu ama gözü Sensei'nin ellerindeydi. Sensei bardağa biraz maden suyu döktü ve avuçlarıyla üzerini kapattı. Bu hareketler herkesin istemsizce gerilmesine, bir kez daha kıpırdamaktan bile korkmasına neden oldu. Bu 'arındırıcı' kasırgadan sonra - en başta zihinlerimiz için - Sensei'in yetenekleri hakkındaki tüm şüpheler rüzgarla birlikte yok oldu. Bu yüzden şirketimiz onun hareketlerini nefeslerini tutarak izledi.

Bu arada Sensei her zamanki gibi birkaç saniye konsantre oldu. Sonra kamışı tamamen ikiye böldü. Kırık uçlardan birini suya daldırdı ve aynı şeyi diğer yarısına da yaptı. Daha sonra bunları birleştirerek tek bir kamış haline getirdi. Şaşkınlık içinde kamış tamamen sağlamlaştı. Sonunda Sensei bir avuç su aldı ve kamışın tamamını ıslattı. Sonuçtan memnun kalınca, dayanıklılığını test etmemiz için bize sundu.

İşin tuhafı, kamışın tüm hafifliğine rağmen çelik kadar sağlam olduğu ortaya çıktı. Başlangıçta çocuklar dikkatlice ikiye ayırmaya çalıştılar. Ama onu bükmelerine bile imkân yoktu. Bu sadece onları daha da heyecanlandırdı. Herkes kamışı kırmak için elinden geleni yapıyordu. Ama tüm çabalar sonuçsuz kaldı. Kamışla ne yapmaya çalışmadılar ki! Elleriyle katlayıp kırmaya çalıştılar. Üzerine atladılar. Yakında duran bir ağaç gövdesine vurdular. Bu arada, çıkan ses süper dayanıklı bir plastik ya da özel bir metalinkine benziyordu. Sonunda Stas ve Volodya kamışı yatay bir çubuk olarak uçlarından tuttular ve Herkül yapılı Eugene ona asıldı ve

tüm ağırlığıyla onu kırmaya çalışarak var gücüyle seğirmeye başladı. Ama bu da boşunaydı. Kamışla epeyce zaman kaybettikten sonra, neredeyse herkes onu kırma umudunu yitirdi, sakinleşti ve talihsiz mantıklarına düşen bir başka şaşkırtıcı gerçeği merak ederek arkalarına yaslandı. Sadece Eugene şüpheli Thomas olarak inatla deneylerine devam ediyordu. Ateşin yanında oturmuş kamışla egzersiz yapıyordu. "Kahretsin!" diye haykırdı Eugene kan ter içinde, inatçı kamışa bakarak.

Ama bunu söyler söylemez kamış ikiye ayrıldı, hiçbir çaba gösterilmedi. Herkes kıpırdamadan oturdu. Eugene'in kendisi de şaşkına dönmüştü, bir kamışa bir Sensei'ye bakıyordu. Ama Sensei sadece gülümsedi. Sonra Eugene daha da cesaretlendi, yarımardan birini aldı ve ikiye böldü.

"Tüh!" dedi suçlulukla boynunu eğerek.

"İşte böyle," dedi Sensei ironi yapmadan. "Merhemi bozabilecek bir sineğin geçerli bir örneği. Agapit işte bu yüzden düşüncelerin saflığını öğretti. Çünkü tek bir kötü düşünce her şeyi mahvedebilir."

Sensei, gizlemediği bir gülümsemeyle söylediği bu sözlerden sonra Rus Bodhisattva hakkındaki hikâyeyi anlatmaya devam etti.

"Genel olarak Agapit pek çok mucize yarattı. Ve bu arada, mükemmel bir mizah anlayışı vardı. İçlerinde bariz bir şekilde kötü alışkanlıkların hakim olduğu kişilere takılırdı. Bir keresinde hastalıktan bitkin düşmüş soylu bir Kievli tüccar Agapit'e getirilmiş. Bunun üzerine tüccar Agapit'e, eğer şifacı onu hastalığından kurtarırsa, değerli eşyalarının en iyisini vermeyi vaat etmeye başladı. Ve sanki veremeyeceği hiçbir

şey olmadığını ima edercesine, içinde altın sikkeler olan iki para kesesini sallayıp duruyordu. Altın paralar o zamanlar büyük lüks sayılırdı. Bir yüzünde Prens Vladimir Svyatoslavovich'in resmi, diğer yüzünde ise Rurik Hanedanlığı'nın üç dişli mızrak şeklindeki ata işareti ve 'Vladimir, bu onun altını' yazısı vardı. Bu altın sikkeler, Eski Rus Devleti'nin 'kontrol kollarında' duranlarla olan yakın bağlarının bir göstergesi olarak şapkasındaki bir tüydü. Herkes böyle değerli şeylere sahip olamazdı. Ama bir hastalık baş gösterdiğinde her şey anlamını yitirir. Tüccar eski sağlığına kavuşmak için bu parayı vermeye hazırdı.

"Agapit tüccarı iyileştirdi. Tüccar Agapit'in iyiliğini geri ödeyeceğine söz vermişti ama açgözlülük onu ele geçirdi. Böylece tüccar Aziz'i dolandırmaya karar verdi. Kimse torbalarda ne olduğunu görmedi, bu yüzden tüccar torbalara söz verdiği para yerine ucuz gümüş paralar koydu ve vicdanı için sadece bir altın para ekledi. Kurnazlığı sayesinde bu kadar çok değerli eşyayı kurtarabildiği için mutluydu. Maiyetiyle birlikte tekrar Agapit'in yanına geldi. Agapit onun gururla uzattığı para dolu torbalara bakarak sadece gülümsedi ve şöyle dedi: 'Ben kimseden para almadım, senden de almayacağım. Ama sen sözünü tutacaksın. Dışarı çık ve bütün bu altınları dilencilere dağıt'. Tüccar daha da sevindi ve Aziz'in emrini yerine getirmek için maiyetiyle birlikte yola çıktı. Fakat parayı almak için torbalardan birini açtığı anda, biri hariç tüm paraların altın olduğu ortaya çıktı.

"Bunun üzerine tüccar üzüldü ve para keselerini karıştırmış olması gerektiğini düşündü. Ama maiyetinin önünde verdiği

sözü tuttu. Ancak eve döndüğünde dehşete kapıldı, çünkü tüm altın ve mücevherleri ucuz gümüş paralara dönüşmüştü. Ve bu garip para yığını arasında sadece bir altın para bulabildi."

Volodya tiz bir sesle, "Anlaşılan o günlerde bile böyle dolandırıcılar varmış," dedi.

"Onlardan her zaman yeterince var," dedi Sensei hüzünlü bir gülümsemeye. "Açgözlülük insan canavarlarının en sevdiği ahlaksızlıktır. Sadece halk arasında değil, ne yazık ki keşişler arasında da. Agapit'in yaşadığı dönemde bile manastır cemaatinin çoğu Tanrı'dan çok altına düşküdü ve manastırdaki rütbelerini avanaklardan para sızdırmak için kullandılar..."

"Agapit'in yaşamı boyunca pek çok kişi ondan korktu, ancak Agapit hiç kimseyi kınamadı. Ölümünden sonra gizli altın dolandırıcıları rahat bir nefes aldılar, çünkü vicdanlarına bir dakika bile rahat vermeyen Agapit artık yanlarında değildi. Daha sonra, manastırın hayatını yazarken, Agapit'in gerçek eylemlerinin çoğunu gizlediler. Kendilerini yüceltmek için onun mucizelerini kendilerine atfettiler. Aynı şekilde, Agapit'in İsa'nın gerçek sözleriyle konuşarak anlattığı Öğretiyi de gizlediler - çünkü bu onların para ve güç arzularıyla çelişiyordu. Agapit ve öğrencileri sayesinde manastırın kazandığı kamusal üne gelince, bu insanlar bunu kendi zenginlikleri için kullandılar, para kazanmak ve siyasi hedeflerine ulaşmak için daha da yeni yöntemler icat ettiler. "Ama genel olarak, başkalarının başarılarını kötüye kullanan bu garipliklerde, pazardaki cimri bir işportacıdan daha fazla

kutsallık yoktu." Sensei içini çekti ve ekledi: "İnsanlar hangi kıyafeti giyerlerse giysinler insan olarak kalırlar... İnsan aklının kutsallık atfettiği kişiler arasında Agapit gerçekten Aziz olan kişiydi, çünkü Kutsal Ruh'un kendisi onun içindeydi."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Agapit ne zaman öldü?" diye sordu Tatyana. "1095 yılının Ekim ayında."

"Peki ya Antony?" diye sordu Victor.

"1073 yılında. Bu arada, Antony ölmeden önce, can çekişen Antony ile Agapit arasında oldukça ilginç bir konuşma gerçekleşmişti. Bu konuşmaya Antony'nin bakımıyla ilgilenen genç bir rahip adayı da şahit olmuştu. Bu olayla ilgili kayıtları Athos'a gittikten sonra anılarında bırakan da o çömezdi. Agapit içeri girdiğinde Antony yarı sayıklayarak yatıyor ve aynı duayı tekrar tekrar fısıldıyordu. Sadece bazı sözcükleri aceminin kulaklarına ulaşıyordu. Agapit Antony'ye baktı, gülümsedi ve sözlerine ekledi: '...ve ruhumun kurtuluşu için sana dua ediyorum. Kutsal iraden...'. Bu sözler üzerine Antony irkildi ve gözlerini açtı. Bakışları Agapit'in bakışlarıyla buluştu ve yüzü aydınlandı. Kısık sesle tekrarlamaya başladı: 'Cebrail! Gabriel!' diye tekrarlamaya başladı ve kollarını Agapit'e doğru uzattı. Gözyaşları bunamış yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Agapit onun yanına geldi ve ellerini tuttu. Bu sırada kendinden geçmiş olan Antony şöyle dedi: 'Efendim, Agapit, bu Sensin! Seni nasıl tanıyamadım? Işınlının parlaklığında ne kadar da körmüşüm! Sanki ruhunda hissettiği her şeyi söylemesi için yeterli zaman olmadığından korkuyormuş gibi aceleyle mırıldanmaya başladı. Gençliğinden ve kendisine

duayı öğreten yaşlıdan bahsetti ve tüm hayatı boyunca O'nu beklediğini, O'nun ise yakınlarında olduğunu söyledi. Ve şimdi, buluşmaya vakit bulamadan ayrılacaklardı. Agapit ona şu yanıtı verdi: 'Buradaki yaşamın boyunca hep yanımda oldun. Seni orada bırakacağımı gerçekten düşünebilir misin? Tanrı için durmak bilmeyen bir Sevgi içindeydin, şimdi seni kendi inancın ve yüreğinin yarattığı cennet meyvesinden kim mahrum edecek? İncanın dünyevi anlarda hiç zayıflamadı, aklın çürümenin ayartmalarına hiç boyun eğmedi - vicdanın iyiliği arzuladı. Şimdiye kadar O'ndan ruhunun kurtuluşundan başka bir şey istemedin, ruhandan gelen dua sözcüklerini söyledin. Ruhunu Tanrı'ya doğru açtın ve şimdi Tanrı kapılarını önüne açıyor. Böylece Tanrı'nın lütfundan zevk al. Sana doğrusunu söyleyeyim, bu yaşamda ebedi hazineye ulaştın - sana rehberlik edeceğim Tanrı'nın Krallığı'na.

"Agapit ve Antony gözlerini kapattılar. Agapit sessizce bir dua fısıldarken, Antony yüzünde mutlu bir gülümsemeyle son nefesini verdi. Ve ruhu Cennet Bahçelerine gitti, çünkü Başmelek Cebrail o anda onun için dua etti.

Sensei düşüncelere daldı ve sonra omuzlarını silkerek şöyle dedi: "Yine de bütünü neden parçalara ayırdıklarını anlamıyorum..."

Ah, önemli değil," Sensei elini hafifçe salladı, "Bununla yaşayacaklar..."

Bundan sonra Sensei sanki kendine gelmiş gibi hikâyeye devam etti: " Antony öldüğünde, cesedi Agapit'in ısrarı üzerine hücrede bırakıldı. Ve Agapit hayattayken Antony'nin cesedi sanki canlıymış gibi yatıyordu, hatta cesetten olağandışı bir koku yayılıyordu.

"Ancak Agapit'in ölümünden sonra daha dikkat çekici bir hikâye yaşandı. Söylediğim gibi, o dönemde Agapit'in insanlar arasındaki popülaritesini kıskanan pek çok insan vardı. Ve Agapit öleceği günü önceden haber verdiğinde..."

"Öleceği günü mü haber verdi?" Ruslan hayretle tekrarladı. "Bu gerçekten mümkün mü?"

"Elbette mümkün, Agapit için daha da mümkün... Agapit bir Bodhisattva'ydı. Ölüm onun için bir sorun değildi, reenkarnasyonlarında takla atan sıradan bir insan için olduğu gibi. Bodhi olarak Agapit bedenini istediği zaman terk edebilirdi. Bununla birlikte, insanlar arasında kalmanın kurallarına göre, bir Bodhisattva, kısa veya uzun olmasına bakılmaksızın, hayatını bir insan bedeninde dolu dolu yaşamalıdır. Ve bedenin Prana'sının ne zaman sona ereceğini hesaplamak onun için kesinlikle o kadar da zor değildi..."

"A-ah..." diye söylendi Ruslan.

"Agapit ölüm tarihini önceden haber verdiğinde, o gün için hazırlık yapmaya başlayanlar arasında sadece son manevi öğütlerine kulak veren müritleri değil, aynı zamanda düşmanları da vardı. Ölümünden sonra Aziz'in cesedini manastırdan çıkarmaya ve kimsenin bulamayacağı tuhaf bir yere gömmeye karar verdiler. Yine de planlarını hemen gerçekleştiremediler, çünkü Agapit'in ünü bekledikleri gibi ölümüyle birlikte azalmadı. Aksine kat kat arttı. Cesedine toplu bir hac ziyareti başladı. Aradan dört ay geçmişti ama Agapit'in bedeni sanki bir gün önce ölmüş gibi bozulmadan

yatıyordu. İnsan akını hiç durmadı. Böylece, Aziz'e karşı duydukları büyük nefret ve kıskançlıkla yanıp tutuşan düşmanlar, Agapit'in bedenini çalmaya karar verdiler.

"Bu olay için titizlikle hazırlandılar ve ikisi keşiş olan sadık katılımcılarla bir plan yaptılar. Belirleyici gün olan 24 Şubat'ta, keskin ayaza rağmen gün boyu ateş yaktılar ve derin bir hendekten çok uzak olmayan seçilmiş bir kuytuda bir mezar açtılar. Nihayet 25 Şubat gecesi planladıkları şeyi gerçekleştirmeyi başardılar. Ama bu gerçekten barbarca emri yerine getirenler 'kara eylemlerini' tamamlayıp sabah manastıra döndüklerinde, orada gerçek bir kargaşa buldular. Ancak bütün bu kargaşanın nedeni, tahmin ettikleri gibi Agapit'in cesedinin kaybolması değildi. Görünüşe göre cemaatten bir keşiş Agapit'in cesedini bulmuş, hem de yatar vaziyette değil, hücrelerinde alışılmadık bir pozda oturur vaziyette. Cesedin önünde, üzerinde Agapit'in el yazısıyla yeni mürekkeple yazılmış garip bir yazının bulunduğu bir parşömen vardı.

"Kısa bir süre önce Agapit'in cesedini gömenler özellikle çok korkmuşlardı. Üç kişiydiler. Bunlardan ikisi, Agapit'in cesedini üst rütbelilerin emriyle çalan keşişlerdi. Onu mezara atıp toprakladılar ve yeri maskeleydiler. İşte tam o anda başlarına gelenler. Oturan Agapit'i gören keşişlerden biri çılgına döndü. Diğerleri ise uykusunu sonsuza dek kaybetti. Hayatının geri kalanında gözünü bile kırpmadı ve dualarla günahının kefareti ödemedi. Bu keşiş daha sonra Agapit'in en ateşli takipçisi ve cesedinin en gayretli koruyucusu oldu.

Meslekten olmayan üçüncü suç ortağı, bu sinsi planın gerçekleşmesi için kendisini görevlendirenlere haber vermek için acele etti. 'Müşterilerle' birlikte Agapit'in cesedinin saklandığı yere geri döndü. Mezarı açtığına gerçekten de boş olduğunu gördü. Etrafındaki karda hiçbir garip iz yoktu. Ceset basitçe mezardan kayboldu ve akıl almaz bir şekilde hücrede yeniden ortaya çıktı. Bu olaydan sonra kimse Agapit'in cesedine dokunmaya cesaret edemedi."

"Peki o parşömen kağıdında ne yazıyordu?" Kostya merakla sordu.

Sensei sadece gizemli bir şekilde gülümsedi ve cevap vermekten kaçındı: "Bu arada, bu parşömen yaprağının olağanüstü bir gücü vardı ve bu emanete 'el konulmadan' önce, uzun bir süre gizlice kullanılmıştı. Parşömen bir ikonanın arkasına konulduğunda, kutsal merhem akıtmaya başladı ve insanlar mucizevi bir şekilde iyileşti. Ve ne zaman..."

"Neden gizlice?" Ruslan, Sensei'nin anlatımını sorusuyla böldü.

"Agapit tarafından parşömene yazılanları insanlardan gizlemek istediler."

"Ama o sayfaya kim ve neden 'el koydu'?" Stas sırayla sordu.

"Bu bambaşka bir hikâye ve bu konuyla ilgisi yok. Sadece insan çevresinden gelen bu geçici 'el koymanın', insanların kıskançlığı ve aptallığı yüzünden parşömenin tamamen kaybolması tehdidiyle bağlantılı olduğunu söyleyebilirim."

"Yine de, üzerinde yazılı olan bu kadar özel şey nedir acaba?" Kostya inatla sorgulamaya devam etti.

Sensei, "Gerçek," diye yanıtladı ve Agapit parşömeninin olağandışı manevi gücünü anlatmaya devam etti.

O anda aklıma bir ilham geldi, Kostya'nın deyimiyle 'dahiyane bir fikir'. Agapit'in bir portresini yapmak (amcamın arkadaşı Aziz'in gerçek görünümünün restorasyonunda işbirliği yapmıştı) ve parşömen yaprağını portrenin arkasına koymak ne kadar harika olurdu. Tabii eğer bulabilirsek. O zaman portre olağanüstü bir güç kazanacaktı. Sonra da Lavra'ya verin. Dünyadaki herkesin erişimine açık olsun! O zaman ne kadar çok insan şifa bulabilir, umutlanabilir ve inançlarını güçlendirebilir! Bu korkunç iç kargaşa dönemini ben de yakın zamanda yaşadım. Hayatınız pamuk ipliğine bağlıyken ne kendinizi kurtarabiliyorsunuz ne de bu dünyada ne için yaşadığınızı anlayabiliyorsunuz. Bu hayatta manevi kurtuluşları için acı çekenleri ve gerçek değerleri arayanları anlamıyor muyum? Hastalık insana ölümünü, ölüm de Tanrı'yı düşündürür. Ve Tanrı'yı aramak sizi beklenmedik insanlarla ve koşullarla bir araya getirir, hayatınızı büyük ölçüde değiştirir ve size gerçekliğin tamamen bilinmeyen bir yönünü açar.

Bu düşünceler bana o kadar ilham verdi ki, onları gerçekleştirmenin ne kadar harika olacağını düşünmeye başladım. Agapit'in görünüşüyle ilgili hiçbir sorun olmamasına rağmen (amcam bana yardım ederdi), parşömen yaprağı için aynı şey geçerli değildi... Eğer 'insan çevresinden elde edilmişse' onu nerede aramalıydım? Benim coşkulu

düşüncelerim sırasında hikâyeyi anlatmaya devam eden Sensei birden sustu ve gözlerini bana dikti. Sonra sesinde bir nezaketle şöyle dedi: "...İstekli bir ruh için imkânsız hiçbir şey yoktur."

Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamamıştım. Ya Sensei bakışlarından anladığım kadarıyla düşüncelerime cevap vermişti ya da ne yazık ki dalgınlığım yüzünden kaçırdığım hikâyeyi bitirmişti. Her neyse, ona sözlerini herkesin içinde sormaya cesaret edemedim.

Dahası, o anda Nikolay Andreyeviç merak etti: "Pechersk Mağaraları'nın özel bir mikro iklime sahip olduğunu, bu nedenle kalıntıların çürümeden kaldığını söylüyorlar. Bu, çevrenin kendine özgü bir özelliği mi?"

Sensei esrarengiz bir tonlamayla, "Gerçekten de tuhaf," diye vurguladı. "Ama işin püf noktası, Lavra mağaralarındaki tüm kalıntıların bozulmamış olması değil. Sıradan cesetler gibi çürümüş pek çok kalıntı var."

'Kutsal kalıntılar' ne anlama geliyor?" Ruslan oldukça geç kalmış sorusunu aniden yöneltti.

"Oh, uyanmışsın!" Eugene başını salladı. Biz güldük ama Sensei ciddi bir şekilde cevap verdi.

"'Kutsal kalıntılar' kelimesi 'kemikler' anlamına gelen Eski Rus dilinden geliyor. Ama o zamanlar iki kavram vardı: 'beden' ve 'emanetler'. Örneğin, insanlar bazı Azizlerden 'emanetlerde yattıklarından', bazılarından ise 'bedende yattıklarından' bahsederlerdi. Eski Rus'ta daha önce 'bozulmayan emanetler' ile sadece çürümemiş kemikler kastediliyordu. Doğal mumyalama vakaları da vardı. Kilise ancak modern zamanlarda Azizlerin hem kemiklerini hem de

mumyalanmış bedenlerini 'kutsal emanet' olarak adlandırmaya başlamıştır."

"Ama neden?" Ruslan sormaktan kendini alamadı.

"Peki, neden... Örneğin, dini bir yapıda yüksek bir mevkide bulunan bir din adamı öldükten sonra Aziz ilan edildi. Ve diyelim ki cesedi, örneğin sizin de söylediğiniz gibi özel bir mikro iklime sahip Lavra Mağaraları'na gömülmüş olmasına rağmen çürüdü," diyerek Nikolay Andreyeviç'in dikkatini çekti Sensei. "Ama kutsallık zaten halka ilan edilmişse, sözlerini geri mi almalıydılar? Bu yüzden, ellerinden geldiğince kendilerini bundan kurtardılar ve cemaat arasında bir anlaşmazlık çıkmasın diye tarihteki bazı anları yumuşattılar. Örneğin Theodosius'ta olduğu gibi."

"Peki Theodosius kim?" Ruslan daha cesurca sordu. "Peki ne oldu?" diye biz de katıldık.

"Theodosius mu? O, Rus Azizlerinin yüceltilmesi tarihindeki en büyük şaka. Theodosius Pechersky Rus manastırcılığının babası olarak tanınır," dedi Sensei gülümseyerek. "Manastır yaşamının ideal bir örneği olarak sunuluyor ve tüm Rus keşişler onun çocukları arasında sayılıyor. Ancak, bu yanlış yüceltme günümüz papazlarının hatası değildir, çünkü onlar kendi zamanlarına kadar ulaşan birçok açıdan güvenilir 'tarihi belgeler' tarafından yönlendirilmektedir. Bu belgelerin varlığından değil, içerdikleri bilgilerden bahsediyorum. Bu tür değiştirmelerin kökleri çok daha derinlere, tam olarak Agapit'in günlerine kadar uzanmaktadır.

"Agapit'in mucizelerinin, eylemlerinin, şifalarının ünü o zamanlarda oldukça hızlı yayıldı. Söylentiler hep şöyleydi:

Agapit'in öğrettiği gibi, Agapit'in söylediği gibi, Agapit'in yaptığı gibi. Peki, 'cemaatin' yüksek rütbeli din adamları arasında kim sıradan bir keşişin yüksek manevi benliklerinden daha fazla onurlandırılmasını isterdi? Bu nedenle, bazı yüksek rütbeli kilise mensupları Agapit'in sağlığında bile ona karşı aşağılık bir kıskançlık besliyordu. Ancak, daha önce de belirttiğim gibi, ona karşı herhangi bir girişimde bulunmaktan korkuyorlardı. Çünkü Aziz'i zehirleme girişimleri bile başarısız olmuştu. Bu ona hiçbir şekilde zarar vermedi. Dolayısıyla, güçlü kişiliği, geniş ünü, sahip olduğu sıra dışı gücü ve özgür düşüncesi, iktidar sahiplerine korku saldı. Agapit'i ne fiziksel ne de ahlaki olarak yok edemeyince, farklı davranmaya başladılar. Halkın tapınması için kendi adaylarını öne sürmeye ve mümkünse resmi kanonizasyonunu gerçekleştirmeye karar verdiler. Kura çoktan ölmüş olan Peder-Başrahip Theodosius'a çıktı, bu arada kendisi manastırın ilk Peder-Başrahibi değildi ve kanonlaştırılmak için ideal bir aday olmaktan çok uzaktı. Bununla birlikte, Agapit'in Tanrı adına para kazanmalarını engellediği altın sevdalıları için onun imajı en uygun olanıydı.

"Bu tasarımı yerine getirmek için acilen '*günlük kodları*' ve '*Hagiografi*' oluşturuldu. Böylece, daha 1077-1088 yıllarında, aslında Theodosius'un gerçek yaşamı hakkında çok az gerçek bilgi ve bir sürü sahte eklemeler içeren '*Rahip Theodosius Pechersk'in Hagiografisi*' metinleri ortaya çıktı. Aynı durum, 1077-1088 kayıtlarında Illarion'un keşişlik döneminde aldığı isimle 'Büyük Nikon'un ortaya çıkması ve cimriliği nedeniyle Ayasofya Katedrali'ndeki Metropolitlik koltuğundan mahrum bırakılması için de geçerliydi. Ayrıca Agapit'in şöhreti ile de

uzlaşmazdı. Daha sonra 1093 yılında bu kayıtlar Peder-Superior John tarafından tamamlandı. Paterikon ve 1113 tarihli '*Birincil Günlük*' bu kayıtlara dayanılarak yazılmıştır. Yani Agapit'in ölümünden 18 yıl sonra. Ancak, '*Günlük*'ün kendisi daha sonra düzenlenmiş ve üzerinde daha fazla değişiklik yapılmıştır.

"Böylece, 1116 yılında Vydubychi Manastırı'ndan Peder-Superior Sylvester, deyim yerindeyse '*Günlük*'ün metnini tamamen 'yeniden düzenledi'. Bu arada, İlk Çağrılan Andrew hakkındaki kaydı yorumlayan da oydu. Sylvester, İlk Çağrılan Andrew'in bu topraklara tohum atmaya geldiğinin yazıldığı materyali yeniden oluştururken - Mesih'in yükü; 'yükü' haç, 'tohumu' ise iman olarak yorumladı. Ve Sylvester'in torunlarına gelen kayıtlar tam olarak bunlar olduğu için, onlara göre, İlk Çağrılan Andrew'in Kiev topraklarındaki bir tepeye bir haç diktiği, o toprakları kutsadığı ve Tanrı'nın lütfunun üzerinde parlayacağını önceden bildirdiği ortaya çıktı."

Eugene, "Ve o torunlar bunu bir 'bozuk telefon' oyunundaki gibi aldılar," diye alay etti. "'Tohum' yerine 'küheylan', 'yük' yerine 'bur man' aldılar."

"Emin olabilirsiniz," diye iç geçirdi Sensei. "Şimdi buna ek olarak, 1091 yılında Theodosius'un cesedini mezardan çıkarmaya ve Uspensky Katedrali'nde ibadet için sergilemeye karar verdiler. Ama Theodosius'un Uzak Mağaralar'daki hücrelerini açtıklarında, kutsal emanetlerinin çoktan çürümüş olduğunu keşfettiler. Theodosius'un emanetlerinin törenle Katedral'e nakledileceği tarih daha önceden duyurulmuştu. Olayı gizlemek için aceleyle mağaradaki diğer mezarları

açmaya başladılar. Peki, bu şaibeli girişime kimler katılmıştı? Daha sonra Mezar Kazııcı olarak adlandırılan Mark, bir yardımcı keşiş ve daha sonra Tarihçi olarak adlandırılan ve aslında 'neşeli kalabalığın' başına atanan Nestor. Neyse ki sonunda Agapit'in ilk öğrencilerinden olan bir münzevinin iyi korunmuş mumyalanmış cesedini bulmuşlardı. Ertesi gün ceset Theodosius'un cesediymiş gibi gösterildi. O insanlar bu kalıntıların kime ait olduğunu bilmiyorlardı. Ve bu kalıntılar gerçekten de sıra dışıydı. Bir zamanlar ait oldukları kişi Nirvana'ya gitmişti ya da Hıristiyan diliyle konuşursak, cennete gitmişti. Çünkü henüz yaşadığı süre içinde ölümü yenmeyi ve reenkarnasyon döngüsünden çıkmayı başarmıştı. Keşişin adı Dobroslav'dı ya da Agapit ve müritlerinin ona dostça hitap ettikleri gibi - Dobrynya."

"O kalıntılar hâlâ Katedral'de mi saklanıyor?"

Sensei sırttı. "Münzevi, kendi özgür iradesiyle küçük bir mağara-hücreye yerleşen ve bunu öyle bir şekilde geliştiren bir keşişti ki, hücre yeraltı koridoruyla sadece dar bir pencereyle iletişim kuruyordu. Bu pencere, daha sonra bazı sade yiyecekleri geçirme amacına hizmet ediyordu. Bir münzevi genellikle biraz su ve ekmekle yetinirdi ve bu bile her gün olmazdı. Ve orada ölene kadar yaşar ve dua ederdi."

Kostya'nın dudaklarından "Ben söyleyeyim!" sözleri döküldü. "Tamamen karanlık ve yalnızlık içinde mi?"

"Kesinlikle. Dünyevi her şeyden tamamen feragat ederek."

"Ama ne için?" diye merak etti adam içtenlikle.

"Bu Nirvana'ya ulaşmanın yollarından biri."

Filozofumuz olumsuz bir ifadeyle başını salladı: "Ah, dostum, ben böyle bir şeye katlanamazdım," dedi.

"Ben denerdim," diye seslendi Andrew.

"Bu kadar basit olduğunu mu sanıyorsun?" Sensei sordu. "İnzivaya çekilme tekniğini uygulamadan önce kişi en azından temel bilgileri öğrenmiş olmalıdır - düşüncelerini kontrol etmeyi... Bir insan kendini karanlık bir mağaraya kapatıp Tanrı'ya dua etmez. Önce özel bir nefes tekniği öğrenir, sonra düşüncelerini kontrol etmeyi, onları istikrarlı bir agathodaemon durumuna, yani olumlu bir düşünceye getirmeyi öğrenirdi. Ancak o zaman bu kişi inzivaya çekilebilir, birbirini takip eden bir dizi meditasyon yaparak basitten karmaşığa doğru belli bir seviyeye ulaşabilirdi. Nihayetinde kişi bilinçli olarak Nirvana'ya, Tanrı'ya geçer, yani kendini reenkarnasyonlar zincirinden kurtarır. Bu o kadar basit değil. Yine de," Sensei omuzlarını silkti ve düşündü: "Ruhsal bakış açısından bu yol çok kolay ve basit. Tembeller için bir tür yol. İnsan dünyasından uzaklaşmak ve münzevi bir keşiş olmak çok kolay. Ancak, bu dünyada yaşamak ve insanlar arasında iyilik yaparak Tanrı'ya ulaşmak, bu tamamen başka bir hikaye. İşte ben buna doğru şey diyorum! Zor ama

gerçekten çok değerli." Sonra konuşmasının konusuna geri döndü: "Ve inziva tekniği oldukça eskidir. Çok eski zamanlardan beri uygulanmaktadır. Agapit bunu öğrencilerine gizli bir bilgi olarak aktarmıştır. Gerçi bu teknik daha sonra kayboldu, çünkü ona gerçekten sahip olan son kişi, bu bilgiyi emanet etmeye layık kimseyi bulamadı..

"Agapit'in öğrencilerini taklit eden pek çok kişi, uygulamanın kendisi hakkında hiçbir şey bilmeden kendilerini inzivaya çekmeye çalıştı. Sonuç olarak, ya inzivaya katlanamadılar ya da delirdiler. Bu doğaldır. İnsan korkularını, olumsuz düşüncelerini yönetemiyorsa, sürekli bir kakodaemon hakimiyetine sahipse, inzivada bu sadece kat kat artacaktır. Eğitimsiz bir insan için inzivaya dayanmak neredeyse imkansızdır."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Yani bu Nestor'un biraz samimiyezsiz olduğu anlamına mı geliyor?" Victor sordu.

"O sadece ileri gelenlerinin onu yazmakla görevlendirdiği şeyi yazdı. Kanonlaştırma için bir Theodosius 'Hagiografi' kitabı hazırlayacaktı. Basit bir deyişle, tapınılacak bir imge yaratacaktı. Bu, Theodosius hakkında gerektiği gibi yazılması gerektiği anlamına geliyordu. Nestor da öyle yaptı. Theodosius'un gerçek yaşamından sadece bazı gerçekleri aldı ve onun 'kutsallığının' geri kalanını başka kaynaklardan kelimesi kelimesine kopyaladı. Gördüğümüz gibi, yazar gerçek olayların tanığı değildi. Theodosius 1056 yılında Antony'nin mağarasına geldiğinde, Nestor hala kundakta şarkı söylüyordu. Bu yüzden Nestor eseri yazmakla görevlendirildi ve bu yüzden Theodosius'un hegumen olduğu dönemi

yakalamış eski keşişlerden birkaç takipçisi, tarihin daha 'gerçekçi' olması için, deyim yerindeyse yardımcı olarak ona atandı."

"İşte bu iyi ve güvenilir bir 'tarih'!" Eugene alay etti.

"Ne bekliyorsunuz ki? İçinde görüldüğünden daha fazlası var. O zamanlar Kilise'nin Rus'taki ilk azizin yaşamına dair bir imgeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden 'üstün hizmeti' için Peder Başrahip Theodosius'u seçtiler. Agapit'i seçemezlerdi, değil mi?!" Sensei güldü. "Kime ihtiyaç vardı? Bir hegumen. Nestor elinden geleni yaptı. Theodosius'un manastırdaki çocukluğu ve gençliğiyle ilgili gerçek hayatından biraz aldı ve geri kalanını 'pederlerinin' onu teşvik ettiği gibi çeşitli Yunan ve Filistin Azizlerinin hagiografilerinden aşırıldı. Rusçada zaten eski paterikonların, çileci ve öğretici risalelerin ve çileci hagiografilerin birçok çevirisi vardı. En çok okunanlar ve en sevilenler Aziz Antony, Theodore the Studite, Theodore of Edessa, John Chrysostom'un hagiografileriydi. Ayrıca, İskitopolisli Cyril'in hakkında yazdığı Filistinli altıncı yüzyıl Azizlerinin daha az popüler ama tam sürümleri olan 'Hagiografileri' de vardı. Büyük Euthymius, Kutsal Sabbas, Cenobiyark Theodosius, Sessiz Yuhanna'nın hagiografileri bunlardandı. Kısacası, yeni bir imaj yaratmak için seçilebilecek çok şey vardı.

"Örneğin Nestor, Aziz Euthymius ve Sabbas'ın hagiografilerinden etkilenmişti. Bu yüzden Theodosius'un yeni imajı birçok açıdan Sabbas'ınkine benzedi. Bazen metinde birebir alıntılar bile kullanıldı. Doğu Çileciliği'nden kopyaladığı manevi kahramanlıkları, Azizlerin hagiografilerinden bazı unsurlar ekleyerek Rus

manastırcılığının babası büyük Theodosius'un imajını oluşturdu.

"Ancak gerçekte Theodosius kendisinin sunulduğu gibi biri olmaktan çok uzaktı. Zengin bir ailede zor bir çocukluk geçirdiği doğrudur. Theodosius 13 yaşına geldiğinde babası ölmüştü. Annesi onu sık sık döverdi. Delikanlının ruh hali oldukça dengesizdi. Kısacası, her zaman daha güçlü olanları memnun etmeye çalışan zayıf bir adamdı. Annesinden tekrar kaçıp Kiev'deki Antony'nin yanına geldiğinde, Antony onu yeniden eğitmek umuduyla kabul etti. O zamanlar Antony ile birlikte mağarada yaşayan küçük bir topluluk vardı. Agapit de onların arasındaydı. Anthony'yi bu 'uysal' adam konusunda uyardı: 'Bu senin koynunda beslediğin bir yılan'. Ama Anthony acıdığı için adamın kalmasına izin verdi. Bu arada Nestor, Theodosius'un Anthony'ye geldiği ve Antony'nin onu kabul etmeyi reddettiği bu olayı, gerçekte olanlarla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, Aziz Sabbas'ın hagiografisinden aynen kopyalayarak kendi bakış açısıyla anlatmıştır.

"Theodosius'a gelince, kardeşlik çevresinde utangaç olsa da, içinde 'kaynayan bir kazan' vardı ve iyi düşüncelerden uzaktı. Theodosius, Agapit'in onun içini görebildiğini ve gizli düşüncelerini bildiğini hissediyordu. Bu yüzden, Aziz'in gözleriyle bir daha karşılaşmamak için elinden geleni yaptı. Ve daha sonra, tüm yaşamı boyunca Agapit'in önünde içsel bir korku yaşadı, çünkü Theodosius manevi yaşamla bağdaşmayan eylemler gerçekleştiriyordu.

"Agapit'in Antony'ye o adam hakkında önceden söylediği şey oldu. Daha sonra Prens İzyaslav'ın ilk boyarı olan John'un

oğlu Varlaam keşişliğe katıldığında, yüksek ve kudretli kişişiler arasında bir skandal patlak verdi. Tüm kardeşlikten Theodosius, zayıf ruhu nedeniyle İzyaslav'ın muhbiri oldu. Daha sonra Antony'i birden fazla kez yüzüstü bıraktı. Ve daha sonra Varlaam, ilk hegmen olarak İzyaslav'a gelip mağaraların üstündeki toprakları istediğinde, İzyaslav, kardeşliğin başına kendisinden hoşnut bir din adamının geçmesini şart koşarak bunu vermeyi kabul etti. Varlaam'ın kabul etmekten başka çaresi yoktu. Aynı yıl İzyaslav, Antony tarafından cemaatin başına getirilen Varlaam'ı (Antony'nin kendisi de sıradan bir keşiş olduğunda) Dimitrievski manastırına nakletti ve onun yerini 'içeriden' Theodosius aldı. Ancak Nestor bunu öyle bir şekilde sunmuştu ki, kardeşliğin kendisi Theodosius'u 'manastır kahramanlıkları' nedeniyle Peder-Superior olarak seçmişti."

"'Smrler', doğru," diye alay etti Volodya, "Bizde olsaydı, bu tür 'smrler' için kesinlikle iyi bir dayak atılırdı." "Pechersk manastırında o zamandan beri dile getirilmeyen bir ayrılık vardı," diye devam etti Sensei. "Agapit'in takipçileri manevi yaşam için çabaladılar. Theodosius ve takipçileri ise - aralarında Theodosius'u keşiş yapan ve Theodosius'un tuhaf bir aşkla vurulduğu Nikon da vardı -" Sensei gülümsedi, "konumlarını kendi zenginlikleri için kullandılar. İstedini elde eden Theodosius gücünü o kadar arttırdı ve pekiştirdi ki hayat İzyaslav için bile o kadar tatlı olmadı."

Nikolay Andreyeviç düşünceli bir tavırla hımladı. "Theodosius gibi bir insana g verildiğinde ondan iyi bir şey

beklememelisiniz. Ergenlik döneminde istikrarlı bir depresif durum genellikle ciddi zihinsel hasarlara ve anormal psikopatolojilere yol açar. Böyle bir ergen, akranları arasındaki yaşama zayıf bir şekilde uyum sağlar ve çoğu zaman etrafındaki dünyadaki gerçeklik duygusunu kaybeder. Bu da aşağılık duygusuna, kendini yetersiz görmeye, kendini hafife almaya ve bütün bir korku kompleksine yol açabilir. Çoğunlukla bu tür insanlar utangaç, çekingen ve kendi içlerine kapanma eğilimindedir. Ama insanlar üzerinde gerçek bir güce sahip olma şansını elde eder etmez, çok sayıda akıl hastalığı gösterirler..."

Eugene psikoterapistimizin sözlerini dinledi ve şöyle dedi: "Tam bir Chikatilo portresi... Toplum içinde de çok utangaç ve mütevazıydı."

"Peki, manyakların nereden geldiğini düşünüyorsunuz?" dedi psikoterapist ciddi bir şekilde. "Megalomani insanlara çok daha kötü şeyler yaptırıyor."

"Kesinlikle doğru," diye kabul etti Sensei. "Theodosius en başta kendi megalomanisine hizmet ediyordu. Maneviyata gelince, bu konuda son derece tembeldi. Tüm duaları sadece dışa dönük bir gösteriydi. Agapit ve öğrencilerinin manevi çalışmalarına bakarak, diğer keşişlere geceleri nöbet tutmayı ve dua etmeyi öğretti. Bu arada kendisi o kadar iyi uyuyordu ki sabahları uyandırılması gerekiyordu. Daha sonra bu onun çileciliğinin gizliliği olarak sunuldu. İsa bir keresinde Theodosius gibiler hakkında şöyle demişti: "Çünkü onlar ağır ve taşınması güç yükler yüklenirler ve bunları insanların omuzlarına yüklerler; ama kendileri onları parmaklarıyla bile oynatmazlar".

"Theodosius methiyelerde 'kitap düşkünü ve aydın bir kişi' olarak resmedilmiştir. Dilbilgisi bilgisinin zayıflığı göz önüne alındığında bu tamamen bir anekdottur. Ama o her fırsatta başkalarını terbiye etmeyi, başkalarının önünde eğilmesi, ellerini öpmesi ve ona 'kutsal baba' demesi için kendini yüceltmeyi severdi. Kendisini Tanrı'nın komşusu olarak göstermek onun doğasının ayrılmaz bir parçasıydı. Ama biliyorsunuz, İsa şöyle demişti: 'Yeryüzünde hiç kimseye baba demeyin, çünkü sizin Babanız tektir, göklerde olandır'. "Theodosius sadece 'cemaatini' değil, sıradan insanları da eğitmeyi sever, kendisini Hıristiyanlığın şiddetli ve uzlaşmaz bir savunucusu olarak gösterir, onlara 'başka bir inancı övenin sapkınlığının eşiğinde yürüdüğünü' telkin ederdi. Agapit'in 'Tanrı birdir ve O'na iman da birdir' sözlerini tekrarlardı. Ama Agapit, İsa'nın öğrettikleriyle aynı olan, Tanrı'yı arzulayan her insanın doğasında var olan tek bir içsel imandan bahsederken; Theodosius ise bu sözleri dini açıdan olduğu kadar Hayvani doğası açısından da çarpıtarak 'sadece benim inancım doğrudur ve diğerleri değersizdir' diyordu. Özellikle varlıklı insanları eğitmeye düşküncü ve düzenli olarak onların ziyafetlerini ziyaret ediyordu. Kendi görevinin prensleri eğitmek, onların görevinin ise onun öğütlerini dinlemek olduğuna inandırmıştı. Yani, iktidar sahiplerine ayar vermek. Theodosius'un duyurmaya çalıştığı İncil'de bile bu tür 'Ferisiler'den söz edilir: 'Ama bütün işlerini insanlara görünmek için yaparlar. '; 'Bayramlarda şeref yerlerini, havralarda en iyi yerleri severler'; 'Pazar yerlerinde

selamlanmayı ve insanlar tarafından 'Haham, Rabbi' diye çağrılmayı severler'; 'Ama size 'Haham' demesinler, çünkü sizin öğretmeniniz Mesih'tir ve hepiniz kardeşsiniz'; 'Size efendi de demesinler, çünkü sizin efendiniz Mesih'tir'..."

Ve sonra Tatyana, tek inançla ilgili sözlerden gücenerek şöyle dedi: "Nedense Theodosius'un sözleri ile Agapit'in tek inanç hakkındaki sözleri arasında bir fark göremiyorum. Bence Theodosius haklıydı. Büyükannemin de dediği gibi, insan sadece Hıristiyanlığa inanmalı çünkü Tanrı'ya götüren tek din o."

"Gördüğün gibi, büyükannen Hıristiyan bir ortamda yetiştiği için böyle düşünüyordu. Orta Doğu'da yaşayan birinin büyükannesi de torununa İslam'ın tek gerçek din olduğunu söyler. Çinli bir büyükanne doğru dinin Budizm olduğunu söyleyecektir, vs. Ama tüm bunlar sadece dışsal geleneklerdir ve sonuçta - kişinin kendisini tamamen olumlu bir dalgaya, yani agathodaemon'unun hakimiyetine (ve cacodaemon'un saldırgan fanatizmini desteklememeye) ayarlaması koşuluyla, hepsi tek ve aynı içsel sonuca götürür. Kişi çoğu zaman içinde hangi süreçlerin gerçekleştiğini tahmin bile edemeyebilir. Tanrı'ya olan gerçek inancın ne olduğunu sadece alışılmadık bir ruhsal enerji hissiyle anlamaya başlar. Yani, Tanrı'ya içtenlikle inanan herkes - O'na nasıl hitap ederse etsin, sonuçta tek ve aynı kapıya gelir ve tek ve aynı eşikten geçer. Tanrı'ya giden birçok yol olduğu söylenir, ama kapı dardır."

"Bana gelince, her şeyi anlıyor gibiyim, sanırım," diye akıl yürütmeye başladı Kostya. "Ama dürüst olmak gerekirse, bütün bunlara inanmak çok zor... Örneğin şu Agapit'i ele alalım, Kutsal Ruh onun içindeydi... Bu Kutsal Ruh neye benziyor? Ve Antik Ruslar için gerçekten bu kadar önemli miydi? Ve neden şimdiye kadar bu konuda bir şey duymadım ya da okumadım? Neden sadece dediğiniz gibi çarpıtılmış hikayeler bize geldi? Kime inanmak zorundayız? Ve eğer Tanrı varsa, neden azizlerle alay edildiğini, İsa'nın çarmıha gerildiğini ve Agapit hakkındaki gerçeğin gizlendiğini kabul etti?.."

Sensei yorgun bir şekilde iç çekti ve şöyle dedi: "İnsanlardan çok fazla gizlenen Tanrı'nın işlerini anlamaya çalışmayın. Bu, bir karıncanın bir fili yutmaya çalışmasıyla eşdeğerdir. İnsan beyni çok sınırlıdır. İnsan temel şeyleri algılayamaz: nasıl işittiğini, nasıl gördüğünü, nasıl düşündüğünü, nasıl yaşadığını ve gerçekte kim olduğunu. Genel olarak ölümün ne olduğunu bile bilmez, sınırlı beyniyle Evrenin sonsuzluğunun ne olduğunu anlama yeteneğinden bahsetmeye bile gerek yok. İnsanın yapabileceği tek şey inanmak ya da inanmamaktır."

"Peki, bu nasıl, inanmak ya da inanmamak?" Kostya tartışmaktan zevk alarak karşılık verdi. "Ama her inancın kanıtlara ihtiyacı vardır, Tanrı'ya inancın bile!"

"Kanıtlar, ha, öyle mi diyorsun?!" Sensei'nin sesi değişti. "Bir aynanın karşısına geç ve kendine dikkatlice bak. Eğer bir maymunun mutasyona uğrayarak bilge olmasına yol açan rastgele bir amino asit bileşimi olduğuna inanıyorsan, o zaman neden Tanrı'yı araman gerekiyor? Markete git, bir muz al ve

hayatının tadını çıkar! Ama bunu kabul etmiyorsanız ve Tanrı'nın harika bir yaratığı olduğunuza inanıyorsanız, Tanrı'dan varlığının kanıtlarını nasıl talep edebilirsiniz? Siz kimsiniz ve Tanrı kim?"

Sensei sesinde ve bakışlarında öyle bir güçle konuşuyordu ki, Kostya istemsizce şaşırıp, büzüldü ve gözlerini yere indirdi. Yerin onu yutmasını diliyor gibiydi. Kısa bir sessizlik oldu.

Nikolay Andreyeviç sessizliği bozdu: "Hımm" dedi. "Theodosius'un Sezar'a, Agapit'in ise Tanrı'ya hizmet ettiği ortaya çıktı."

"Kesinlikle doğru," diye cevap verdi Sensei her zamanki sesiyle. "O zamandan başlayarak Lavra'da bir ayrılık meydana geldi. Bazı keşişler, inzivaya çekilmek de dahil olmak üzere gerçek ruhsal başarılarla imza atarken; aynı zamanda diğerleri de bencilliğin, ahlaksızlığın, egoizmin ve altın sevgisinin tadını çıkarıyor, Tanrı'yı arzulayan gerçek keşişlerin başarılarını gerçekleştirdikleri yerleri göstererek meslekten olmayanları dolandırıyorlardı... Böylece, insanlar arasında her zaman olduğu gibi: böyle kutsal bir yeri hırslarıyla kirlettiler; her şeyi çarpıttılar ve karıştırdılar. Ama durum tamamen farklı olabilirdi, biliyorsunuz. Çünkü Kutsal Ruh'un Kendisi Meskenini orada yarattı. Ah, insanlar, insanlar..."

Sensei bir süre sessiz kaldı ve sonra düşünceli bir şekilde konuştu: "Sonuç olarak, Agapit Eski Rusları büyük ölçüde etkiledi ve sadece onu değil... Ve bu etki dolaylı olsa da, gelecekteki dünyayı değiştirdi. Gerçi bu Agapit'in o zaman için bir Bodhisattva olarak görevi değildi. Daha çok Agapit'in kendi girişimiydi. Kısacası, bodhi bodhi'dir.

"Agapit, var oluşunun tüm süresi boyunca hiç kimsenin ölümcül hastalıklardan kaç kişinin şifa bulduğunu sayamadığı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki hala şifa bulmaya devam ettiği bir ruhsal merkez kurdu. Ama bu o kadar da önemli değil. En önemli gerçek, birçok kişinin orada fiziksel sağlıktan daha önemli olan ruhsal sağlığa kavuşabilmesidir. Pechersk Manastırı'nın adı, Agapit ve Kutsal Ruh'un iyileştirici gücünün hala varlığını sürdürdüğü kutsal emanetleri sayesinde çağlar boyunca yankılanmıştır.

"Günümüzde bile çeşitli ülkelerden ve çeşitli dinlerden pek çok insan, hatta kendilerini 'ateist' olarak tanımlayanlar bile, Pechersk Mağaraları'na gittiklerinde Agapit'in kalıntılarının yanında daha fazla zaman geçiriyor. Neden? Çünkü insanlar sezgisel olarak gerçek Kutsallığı hissediyorlar, çünkü ruh aldatılamaz, biliyorsunuz. Ama keşke insanlar sadece bedenlerinin iyileşmesini değil, daha da önemlisi ruhlarının kurtulmasını isteyebileceklerini bilselerdi - özellikle de Kutsal Ruh'un her 25 Şubat'ta başlayıp tüm hafta boyunca kutsal emanetlerin içinde kaldığı günlerde - işte o zaman ruhları için kıyaslanamayacak kadar çok iyilik olurdu. **Çünkü o günlerde yeryüzünde, dini ne olursa olsun herhangi bir kişinin yakarışlarıyla Tanrı'nın Kulağı'na bu kadar yakın olabileceği bundan daha kutsal bir yer yoktur. Ve böyle bir şans, yılın yedi günü boyunca kullanabilen her insanın elindedir. Çünkü bir sonraki yıl onun için gelmeyebilir. Çünkü zamanların kavşağında insanların günleri kısadır. Çünkü onların amelleri Allah'ın huzurunda hüznüldür. İnsanın her anı zaten terazinin kefesindedir. Ve ruhlar için kurtuluşa ulaşma arzusundan daha önemli bir kaygı**

yoktur. Kapının anahtarı dışarıdaki imanda değil, içerideki imandadır. Sadece gözleri tozdan kör olmuş bir adam bunu göremeyebilir.

"Bir insanın Tanrı'ya verebileceği tek şey inancı ve içten duasıdır. Tanrı'ya verebileceği başka bir şey yoktur. Çünkü insanın etrafındaki her şey Tanrı'nın eseridir. Efendi'ye kendi mülkünü sunmak uygun düşmez. Görüyorsunuz, Tanrı'nın insandan İman ve Sevgi dışında hiçbir şeye ihtiyacı yok! Küçük bir çocuk Ebeveynine O'nun kalbini sevindirmek için ne verebilir? Sadece Sevgi ve Saygı."

Sensei durdu ve gözlerini ateşe dikti. Sonra herkese ve her şeye sesleniyormuş gibi düşünceli bir şekilde şöyle dedi: "İnsanoğlu, hayattayken ruhun için Tanrı'nın sevgisini sonsuza dek dileme şansına sahipsin. Ve bu ŞANS'a sahipken, kutsal haftada Agapit'e gidin ve Kutsal Ruh'a sadece ruhunuz için dua edin. Çünkü bedeniniz fani, topraktan ibaret. Ve tüm dünyevi kaygılar boştur. Ama unutma insan, Tanrı'ya yakarışında söz verdiğin her şeyi yerine getir! Çünkü O, her ebeveyn gibi, yalana tahammül etmez; affeder, ama sonra güvenmez..."

Sensei gözlerini ateşten ayırdı ve dikkatle bize baktı. Gözleri muazzam bir güç ve saflıkla parlıyordu. Ve sonra seslendi:

"Ey insan, doğrusu ben derim ki, ölümden kaçmadığın gibi, Allah'ın yargısından da kaçmayacaksın."

Bir sessizlik çöktü ve kimse onu bozmaya cesaret edemedi. Şafak söküyordu. Bir kuş ahenkli şarkısını söylemeye başladı. Sensei denizin üzerinden bakarak iç çekti ve yorgun bir sesle şöyle dedi:

"Pekâlâ çocuklar, sanırım hikâyelerimle sizi çok yordum. Dinlenmenizin tam zamanı..."

Herkes dağıldı ve uyumaya gitti. Sadece Sensei kıyıda, kısık ateşin yanında kaldı. Meditatif bakışlarını, ilk ışık huzmelerinin gece göğünün karanlığını hızla yırtarak Güneş'in yolunu açtığı Doğu'ya yöneltti.

Sensei'in sözleri.

1.. Kötülüğe karşı hoşgörülü olursanız, iyiliğe karşı nasıl kayıtsız kaldığınızı fark etmezsiniz. Ancak, kötülüğü cezalandırırken uygun zamanda durabilmek gerekir. Sadece bu şekilde kendi içinizde saklanan tehlikeden kaçınabilirsiniz. Yenilgiye uğratan kişi kendisiyle gurur duymaz, ihlal etmez, böbürlenmez. İlk etapta kendini mağlup eder. Dolayısıyla, kötülüğü cezalandırırken iyiliği hatırlamak gerekir.

2. İnsanlar genellikle Tanrı'nın gözünde değil, kendi Vicdanlarının önünde değil, diğer insanların önünde itibarlı görünmek isterler. Bu kötülüğün tüm nedeni insan arzusunda gizlidir. İnsanlar yalnızca kendileri için değerli görmek istedikleri şeylere değer verirler. Kendileri için değerli görmek istemedikleri şeylerin ise onlar için hiçbir önemi yoktur. Kıskançlık, nefret, küskünlük dış uyarılardan değil, gururun içsel kökünden kaynaklanır.

3. Tüm dünya, bir insanın kesinlikle mutlu olması için gerekli olduğu iddia edilen bir şeyi satın alması için mümkün olduğunca çok arzu yaratmaya çalışır. Tüm

dünya yanılısamaların ticaretini yapar. Yalanlardan örülmüştür ve iplikleri kıskançlıkla birbirine bağlanmıştır. İnsanlar kendileri bir yanılısama üretir, onu düşüncelerinin safsızlığıyla besler ve bu yanılısamının içinde yaşar, onu gerçek gerçeklik sanırlar.

4. Bir insan Dünya üzerinde hangi güce sahip olursa olsun, bununla asla tatmin olmayacaktır, çünkü yine de kendi arzularının kölesi olarak kalacaktır. Gerçek güç, kişinin kendi benliği üzerindeki güçtür.

5. Aç bir adama balık vermek aptallıktır, çünkü onu yer ve tekrar acır. Ona bir olta takımı vermek ve kullanmayı öğretmek çok daha akıllıcadır.

6. Aşk ruhta yaşarken, ayrılık imkansızdır. Önemli olan o kişiyi sevdiğinizi bilmenizdir. Eğer o kişi ruhunuz için gerçekten değerliyse, ona olan Anı ve Sevgi içinizde yaşamaya devam ediyorsa, onu nasıl kaybedebilirsiniz ki...

7. İnsan geçicidir. Ölüm yaşlılığa ve eziyetlere son verir, varoluşun yükünden kurtarır. Sevgi dolu ruhlar için bir ödüldür. Çünkü genel olarak, sadece öldüğümüz için farklılaşmayız...

8. Her insan özünde gerçek hayatını yaşamaz. Hoşuna giden bir imaj seçer ve bir rol oynar, hatta genellikle birden fazla rol oynar. Ve bu rolün hissini o kadar çok alır ki, bunun gerçek hayatının ta kendisi olduğunu düşünmeye başlar. Her aktör gibi o da rolünden memnun kalmaz ve kendisini daha önemli göreceği yeni bir rolün hayalini kurar. İnsan neyi başarırsa başarır, ona henüz

asıl rolünü oynamamış gibi gelir. Sürekli rüyalarında kalır ve bu peri masallarıyla kendini eğlendirir.

9. Hayal kurmayı bırakıp bu hayatta İnsan sıfatına layık bir rol seçmek daha iyi olmaz mı? Olmanız gereken kişi olmak için. Böylece uykuya dalarken, vicdanınız temiz olduğu için huzurlu olursunuz. Böylece ölürken, düşüncelerinizden ve eylemlerinizden utanmazsınız. Öyle ki, Hıristiyanların dediği gibi, Tanrı'nın huzurunda dururken bile söyleyecek bir şeyiniz olsun. Böylece sepetiniz iyi işlerle dolu, kötü işlerle dolu sepetiniz ise boş olacaktır. İşte İnsan olmak budur. Çünkü hayat çok kısa. Ve insana, İnsan sıfatına layık olduğunu Tanrı'ya kanıtlaması için verilmiştir...

10. Kendiniz olun, Özünüz olun. Yaşam ve ölüm tek bir akıştır. Öz bu akışın içinde hareket eder. Hareketiyle ebedi olanı edinir. Hiç kimse fırtınalı bir dereyi, sularına girmeden gerçekten takdir edemez, çünkü o gelecektir. Hiç kimse aynı suya iki kez giremez, çünkü o geçmişe aittir. Yalnızca akarsuyun hareketi vardır, çünkü o şimdidir. Er ya da geç her su kaynağına ulaşır ve kaynak haline gelir, ilksel saflığına geri döner.

11. Giysiler tek bir yaratım ve yok etme sürecinin yalnızca bir parçasıdır. Giysilerinizin kaprislerini tatmin etmek kadar aptalca bir şey yoktur. Çünkü sizi dar alanının sınırlarına hapseden, dünyadan uzaklaştıran ve bu yabancılaşmanın doğurduğu kuşku ve korkulara sürükleyen giysinizin özüdür. Biçimleri ve dışsal

yanılsamaları uğruna yaşamaya devam etmenizi sağlar, görünüşüyle başkaları için yaratır, kendinizi bu konuda daha büyük endişelere sürükler. Her biçimin kendi kuralları vardır. Ve kurallar yalnızca zıtlıkların kapsamıdır.

12. Giysilerinizin bir sınırı var. Zaman içinde yıpranır. Oysa onu giymemekte özgürsünüz. Ama birini eskittikten sonra bir başkasını giyersiniz. Ancak, sınırı aşmadan sınırsız olanı kovalamak yıkıcıdır.

13. Cansız bir kuru dikenli tohum kabuğunun peşinden koşmanın hiçbir anlamı yoktur, çünkü içinde yaşam yoktur. Dikenlerinden başka kendini gösterecek hiçbir şeyi olmayan cansız bir şeydir. Cansız cansızlığı savunur. Yaşam var diye cansız canlı olmaz, ölüm var diye de canlı cansız olmaz. Hem ölüm hem de yaşam bir şeye bağlıdır, onları birleştiren bir şey vardır.

14. Sizi sadece muhtemel bir yiyecek olarak görenlere methiyeler düzmek boşunadır. Kuşun uçuş yüksekliği sizi büyüledi. Kendi yararınızı düşünerek onu takip ettiniz. Ama uçan kuşun arayışları oldukça farklıydı. Çölün üzerinde yükseklerde uçmasına rağmen, kurbanlarından beslenir. Leş yiyen kuş, 'yemeğinin' çeşitliliğinden zarar görmez, çünkü çürüme onun özüdür. Kendinizi kandırdınız. Gerçeği gördünüz ve yanılsamalarınız yok oldu. Ama sizin gerçekliğiniz de bir yanılsamadır. Büyük kuş, şeylerin özü karşısında sadece bir gölgeydi. Şeylerin Formsuzun içinde doğmak ve Temele geri dönmek gibi bir özelliği vardır.

15. Dışsal olana güvenen kişi yalnızca varsayımda bulunabilir. İçsel olana güvenen kişi güvenilir bilgiye sahiptir. Beden çürümedir. Özü tozdur. Sonsuzluğun Bilgeliğini elde edebilirdin. Tek bir adımın yeterliydi. Ama çürümenin yok olma korkusu daha güçlüydü. Çürüme kaçtı. İstirap içinde kaldın, çünkü Ruh her zaman sonsuzluğu arzular. Sonsuzluğun Bilgeliği çürümenin gücüyle algılanamaz, çünkü bu onu saçmalığa dönüştürür. Korkudan kaçmak kurtuluş anlamına gelmez. İçindeki korkuyu öldürmek mükemmelliği elde etmektir. Mükemmellik ise sınıra adım atmayı sağlar. Çünkü ancak sınırdaki Bilgeliğin kaynağını algılayabilirsiniz.

16. Bilgeliğe benzeyen bir hayalet yalnızca Bilgelik gibi görünür. Boş kibir uyumsuzluğun başlangıcıdır. Başkalarının önünde övünmek için bir Bilge gibi görünmek isteyen kişi, şöhretin hayalini kurarak tek başına koşturur. Ama onun özü Ego kabuğunun içindeki boşluktur. Bilgi cehaletten geldiğinde, soruların sonu yoktur.

17. Gökyüzü ve Güneş değişimlere hükmeder. Her canlının kendi doğasını izlemesi için dönüştürebilirler. Gökyüzü ve Güneş dolu olanı çoğaltır ve boş olanı yok eder. Çöl hareketsizlik içinde harekete hükmeder. Çöl cansızdır, ama yanlısılarıyla yaşayanları kandırmak için seraplar yaratabilir. Çöl doluyu yok eder ve boşu doldurur. Kütledeki kum taneleri kuşların hareketini takip eder, bu nedenle yönünü elementler belirler.

18. Doğduğunuz andan itibaren size verilen yere geldiniz. Doğanızın hoşuna giden şeylerin arasında

yetiştiniz. Kaderiniz olan şeyde olgunluğa eriştiniz. Ve ölüm tarafından size verilen yere gideceksiniz. Ölüm sadece yaşamın bir başlangıcıdır. Yaşam sadece ölümün ardıdır. Hayatın gelişi reddedilemez. Hayatın gidişi durdurulamaz.

19. Bir yabancınn izi sizin izinize benzemez. İzler bırakıldıkları yerde görünürler, ama onları bırakanlar değildirler. Bir başkasının izini takip ederken, onun içsel özünü bilmeden dışsal imgelerin peşine dūřuyordunuz. Ama herkes kendisi için, kendi gerçek amaçlarına cevap veren bir yol izler. Çöl zamanla tüm izleri kumlarıyla örter ki yeni bir Yolcu bir öncekinin hatalarını tekrarlamasın. İşte bu yüzden kendi deneyimi önemlidir. İnsan olabilmek için kiři kendi yolunu izlemelidir.

20. İnsan ayağı uçsuz bucaksız çölde çok az yer kaplar. Bununla birlikte, daha önce kimsenin basmadığı yerlere basabilir. Hiç kimsenin basmadığı yerlere basarak, İnsan daha uzağa gidebilir ve daha fazlasını elde edebilir. Zihninin bilgisi engin değildir, ancak Bilinmeyene emanet edilen İnsan, kendisini Yaratana ulaşabilir.

21. O algılanabilir, ama O aktarılamaz. O'na ulaşılabilir, ama O kavranamaz. O Sevillebilir, ama O kucaklanamaz. O Başlangıçta anlaşılabilir, ama Sona kadar idrak edilemez. Çünkü O, her şeyi yaratan Bir'dir. Çünkü O, Kendi İradesiyle Yaratandır.

22. Altın gerçekten de ruh için bir çöp ve düşünceler için bir ayartıdır. Pek çok kişinin susadığı, ama gerçekte gölgeli bir yanılsamadan ibaret olan bir pisliktir. Bir keşiş için gerçek değer, ruhu için içtenlikle dua etmektir. Kişinin endişe etmesi gereken şey karnının doyması ve bedeninin sağlıklı olması değildir. Hangi yemeği yerseniz yiyin, er ya da geç acıkırsınız. Ve sağlığınız ne olursa olsun, er ya da geç bedeniniz ölecektir. Ruh ise ebedidir. Ve yalnızca o gerçek bir endişeye layıktır.

23. Kendi ruhunun kurtuluşu dışında hiçbir şeyle Tanrı'yı rahatsız etmek sana yakışmaz. Bedeniniz ya da sağlığınız için dilekte bulunmayın; endişe etmeniz gereken karnınız değildir - tüm bunlar boş bir çürümedir, arzular da doyumsuzdur. Çünkü kendi ruhunun kurtuluşu için yakarmaktan daha değerli bir dilek yoktur.

24. İstekli bir ruh için imkansız hiçbir şey yoktur.

25. Zamanların kavşağında insanların günleri kısadır. Çünkü Tanrı'nın huzurunda yaptıkları çok acıdır. İnsanın her anı terazinin kefesindedir. Ve ruhlar için kurtuluş bulma arzusundan daha önemli bir endişe yoktur. Kapının anahtarı dışarıdaki imanda değil, içerideki imandadır. Sadece gözleri tozdan kör olmuş bir adam bunu göremeyebilir.

26. Ey insan, doğrusu ben derim ki, ölümden kaçmadığın gibi, Allah'ın yargısından da kaçmayacaksın.

Anastasia Novykh'in kitapları:

<http://books.allatra.org/en>

Anastasia Novykh'in E-postası:

anastasija_novix@mail.ru

Anastasia Novykh'in kitapları, her insanın kişisel sorularına cevap veren, dünyayı ve kendini derinlemesine anlamasını sağlayan, en iyi insani nitelikleri güçlendiren, içsel özbilgiye ilham veren, kişinin bakış açısını genişletmesine, kendine karşı zafer kazanmasına ve gerçek iyilikler yapmasına ilham veren manevi, entelektüel en çok satanlar olarak tüm dünyada tanınmaktadır. Yazarın kitapları - "**Shambala'lı Sensei**" (dört cilt), "**Ezoosmos**", "**Kuşlar ve Taş**", "**Dönüm Noktaları**", "**AllatRa**" birçok dile çevrilmiştir. Farklı ülkelerde, farklı kıtalarda yaşayan, farklı yaşlardan, milletlerden, dinlerden insanlar için bir el kitabı haline gelmiştir.

Anastasia Novykh'in eserlerinin fenomeni, herkesin onlarda en içten bir şey görmesidir. Dünya ve insan hakkında, yaşamın anlamı ve kendini tanımanın ve geliştirmenin pratik yolları hakkında bir bilgi madenidir. Bu kitaplar, evrensel bilgileri ve dünyayı ve kendini algılamadaki yenilikleriyle gezegendeki pek çok insanı birleştirmiştir. Tüm kitaplar internette yazarın resmi web sitesinde herkese ücretsiz olarak sunulmaktadır

<http://schambala.com.ua>,

<http://books.allatra.org/en/>, ve diğer birçok kaynak.

Anastasia Novykh'in eşsiz kitapları, dũnyanın dũrt bir yanındaki benzer dũřũnen ve nazik insanlardan oluşan geniş çaplı bir derneğin temeli haline geldi. Bu kitaplar sayesinde, dũnyanın dũrt bir yanından yeteneklerini ve becerilerini yaratıcı faaliyetler için kullanmak isteyen iyi insanlar bir araya geliyor. Bu insanlar dũnya toplumunda ahlakı, maneviyatı ve kũltũrũ geliştiren ve gũlendiren bũyũk ۆlekli projeleri hayata geçirmektedir. İyi kalpli, fedakar insanlardan oluşan bۆyle bir derneğin ۆrneđi, bugũn tũm dũnyada maneviyat, ahlak ve insanlığın oluşumunda paha biçilmez bir rol oynayan kũresel uluslararası faaliyet gۆsteren ALLATRA Uluslararası Halk Hareketidir www.allatra.org.

ALLATRA ULUSLARARASI HALK HAREKETİ, tüm insanlar için gerçekten İyilik yapan ve Barışı koruyanların küresel bir birliğidir. ALLATRA hareketi, statü, sosyal kategori, siyasi ve dini görüş farkı gözetmeksizin dünyanın dört bir yanındaki insanları bir araya getirmektedir. Kısa bir süre içinde dünya çapında 200'den fazla ülkede yüz binlerce benzer düşünen insan hareketin aktif katılımcıları haline gelmiştir.

Stratejik hedefimiz, insanları toplum hayatına aktif olarak katılmaya teşvik etmek ve çeşitli ülkelerden iyi niyetli insanlarla birlikte dünya toplumu için yararlı faaliyetlerde bulunmaktır. Biz siyasetin ve dinin dışındayız.

ALLATRA Uluslararası Halk Hareketi'nin aktif katılımcılarının inisiyatifi ve özverili eylemleri sayesinde, insanların yaratıcı potansiyelini ortaya çıkarmak için koşullar yaratmayı ve tüm küresel toplumda evrensel insani manevi ve ahlaki değerleri canlandırmayı amaçlayan çeşitli yaratıcı projeler ve iyi işler dünya çapında uygulanmaktadır.

Projeler arasında şunlar yer almaktadır:

- *ülke çapında girişim - "ALLATRA Küresel Partnerlik Anlaşması" www.allatra-partner.org;*

- *uluslararası İnternet TV - "ALLATRA TV"* www.allatra.tv;
 - *İnsanları sosyal açıdan önemli ortak meselelerde bir araya getiren uluslararası web portalı - "ALLATRA – Vicdanla Kitle Fonlaması "* www.allatra.in;
 - *yaratıcı medya alanı - "ALLATRA RADIO"* <http://allatra-radio.com/en>;
 - *"ALLATRA BİLİMİ" - iklimbilim, fizik, psikoloji alanlarında modern ve yenilikçi araştırmalar* <http://allatra-science.org/en>;
- Küresel pozitif bilgi alanının uluslararası portalı - "ALLATRA Haberleri" <http://allatravesti.com/en> ve bir çok başkaları.*

Biz insanları liderler ve uygulayıcılar olarak ayırmıyoruz, her birimiz bir lider ve uygulayıcıyız ve birlikte gücüz.

Genel Müdürümüz VİCDANdır.

İyilik yapmak ve sosyal açıdan önemli ortak projeler aracılığıyla uluslararası toplumun manevi ve kültürel gelişim yoluna girmesine yardımcı olmak isteyen herkesi davet ediyoruz. İsteyen, yapabilen ve harekete geçen herkes bizimle. İyi bir insan olmanın tam zamanı ve modası!

ALLATRA UHH'nin Koordinasyon Merkezi:

+ 380 (44) 238 89 80; + 380 (44) 238 89 81;

+ 380 (99) 175 47 77; + 380 (96) 875 47 77;

+ 380 (63) 178 47 77

E-mail: center@allatra.org

Skype: [allatra-center](https://www.skype.com/join/allatra-center)

Website: www.allatra.org

**ALLATRA TV - ALLATRA Uluslararası Halk
Hareketinin Uluslararası Gönüllü İnternet TV'si
Resmi websitesi: www.allatra.tv**

ALLATRA TV, psikoloji, bilim, iyi haberler, bilgi ve analiz programları, ünlü kişilerle röportajlar, dostça mizah, eğitici animasyon videoları, aile programları ve toplumda insanlığı, nezaketi ve birliği artıran diğer birçok samimi ve olumlu program gibi çeşitli konularda ilgili ve ilginç videolar içeren uluslararası, ulusal İnternet TV'sidir. Hepimizi etkileyen gerçeklik!

ALLATRA TV programları, kişisel gelişim, manevi ve kültürel gelişim ve kendilerinde ve çevrelerindeki toplumda en iyi niteliklerin güçlendirilmesi için çabalayan tüm insanlar için ilgi çekicidir.

Uluslararası gönüllülerden oluşan "ALLATRA TV" ekibine katılın ve yaratıcı fikir ve projelerinizi yeni ulusal televizyon formatı aracılığıyla hayata geçirin!

İzleyiciler arasında özellikle "Gümüş İplik" ve "Gerçek Herkes İçin Birdir" program serileri popülerdir <http://allatra.tv/english>. Bireylerin, halkların ve insanlığın kaderini değiştiren bu dönüm noktası niteliğindeki programlarda, tüm insanların Birliğinin ve Uzlaşmasının kadim anahtarları-bilgileri ortaya konmaktadır. Pek çok insanı ilgilendiren sorulara yanıtlar veriliyor - insanlığın tüm dinlerinin tek kaynağı nedir? Tüm ruhsal bilgileri temelinde birleştiren nedir? Kendi içinizde, insan ve Tanrı arasında, insan ve insan arasında Uzlaşmaya nasıl varabilirsiniz? İslam, Hıristiyanlık, Budizm - dünya dinlerini ve tüm gerçek inananları birleştiren Hakikat nedir? GERÇEK benlik nasıl keşfedilir?!

Programlar sayesinde kişi pratik bilgi deneyimi kazanabilir ve HAYAT- VEREN BİR ile kişisel temas kurabilir.

Programlarda, insanın kendini tanıma yolunu, Kutsal Ruh hakkındaki ilksel bilgileri, insanın ve insanlığın ruhsal gelişimindeki önemli rolünü; derin aydınlanmaları ve ruhsal dünyayla temasın en derin duygularını yansıtan benzersiz bilgiler yer almaktadır.

Anastasia Novykh'in kitaplarını satın almak
ve dağıtmak için
doğrudan iletişime geçebilirsiniz
ALLATRA Publishing House.

Yayınevinin İletişim Bilgileri:Ukraine
01024,
Kiev, Kruglouniversitetskaya str., 14
tel.: +380 (44) 599 57 01
www.allatra.com.ua
e-mail: info@allatra.com.ua

Yazışma adresi:
Ukraine, 01001, Khreshchatyk str., 22, PO Box B-39

Belarus Cumhuriyeti'nde
kitap dağıtımı:
PSUE “Allatra plus”
The Republic of Belarus, 220012,
Minsk, Academicheskaya str., 11-B, office 1,
Tel. / fax: +375 (17) 294 94 70
tel. mob. (MTS): +375 (33) 3559559
www.allatraplus.by
e-mail: info@allatraplus.by

Rusya Federasyonu'nda
kitapların dağıtımı:
OOO “Allatra Rus”
Russia, 129344,
Moscow, Yeniseiskaya str. 7, building 3
(metro station Sviblovo)
tel.: +7 (499) 755 57 28
tel. mob. (MegaFon): +7 (925) 755 57 28

www.allatra.ru
e-mail: info@allatra.ru

Kitapları dünya çapında kargo ile
sipariş edebileceğiniz e-mağaza:
www.allatra.net